76STE JAARGANG No. 100170 ZATERDAG 18 JULI 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 27 - 29 Telefoon: Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

Urrutia WEL, Fidel Castro NIET afgetreden op Cuba

Indirecte „volksstemming" wierp het verwachte resultaat af

Het bericht van het aftreden van Fidel Castro als premier van Cuba, wekte in kringen van het ministerie van buitenlandse zaken in Washington geen verwondering. De woordvoerder leverde geen kommentaar. Ook in diplomatieke kringen kon men geen verbazing konstateren over dit besluit van Fidel Castro. Men veronderstelde, dat het besluit van Castro een storm van protest in Cuba ten gevolge zou hebben van de zijde van hen, die van nabij of veraf hebben deelgenomen aan de revolutionaire beweging tegen Batista.

Dit zou dan min of meer een indirekte „volksstemming" betekenen en president Urrutia zou dan niets anders kunnen doen dan op Fidel Castro een beroep doen een nieuwe regering te vormen. De Cubaanse rebellenleider zou dan die gelegenheid kunnen aangrijpen om met groter gezag de leiding in handen te nemen.

Dit alles zou een drieledig voordeel hebben:

1) Zij wast Fidel Castro van de verdenking zijn wil aan het Cubaanse volk, dat nog niet ter stembus is gegaan, te willen opleggen met terzijdestelling van de democratische beginselen, waarvan de afwezigheid in andere buurlanden door de woordvoerders te Havanna wordt gelaakt;

2) Zij verschaft het bewijs, dat er geen enkel meningsverschil bestaat tussen de premier en president Urrutia, die onlangs de communistische elementen in het openbaar verweet de binnenlandse stabiliteit van het bewind in gevaar te brengen:

3) Zij maakt het Castro tenslotte mogelijk zich aan te dienen als de waarachtige vertegenwoordiger van de publieke opinie op Cuba op een moment, dat de bestaande spanning in het Caraïbisch gebied een voorwerp van zorg is voor alle Amerikaanse republieken.

Men dacht er zelfs aan, dat Fidel Castro persoonlijk de portefeuille van buitenlandse zaken zou nemen om op die manier aanwezig te kunnen zijn op de conferentie van ministers van buitenlandse zaken van Noord- en Zuid-Amerika, die in Chili zal worden gehouden.

Direkt na het bekend worden van de Cubaanse premier, werd de bevolking opgeroepen de orde te handhaven en aan het werk te blijven. De studenten van de Vrije Universiteit van Havana belegden een betoging voor steun aan Castro.

Later op de dag in de avonduren legde Fidel Castro zijn verklaring af tijdens een televisie-uitzending. Hij verklaarde af te treden vanwege meningsverschillen met president Manuel Urrutia. Hij beschuldigde de president ervan de zaak van de revolutie niet toegedaan te zijn.

President Urrutia volgde de uitzending van de verklaring van Fidel Castro en diende weg tijdens de uitzending zijn ontslag in.

Onmiddellijk daarop verzocht hij aan Raul Castro een wacht ter beschikking te stellen om hem naar zijn partikuliere woning over te brengen en om zijn veiligheid te waarborgen. De oud-president verklaarde niet van plan te zijn Cuba te verlaten.

Nader werd vernomen, dat de sekretaris-generaal van het vakverbond van arbeiders in de suikerplantages, Bequer, het aftreden van Urrutia geëist had. Urrutia is inmiddels opgevolgd door de minister van nieuwe revolutionaire wetten, Oswaldo Dorticcs.

Naar A.F.P. uit Havana seint, liepen er groepen personen door de straten van de Cubaanse hoofdstad met spandoeken, waarop stond: „Fidel, wij hebben je lief!", „Fidel, ga niet van ons weg!" en „Zwicht niet onder buitenlandse druk!"

De verwijten van Fidel Castro jegens Urrutia kwamen hierop neer, dat Urrutia verweten werd, dat hij de revolutie saboteerde door het uitstellen van ondertekening van nieuwe revolutionaire wetten en ook doordat Urrutia de indruk wekte, dat hij de Cubaanse premier voor een communist aanzag.

Zoals verwacht is het ontslag van Fidel Castro niet aanvaard en hem is verzocht in functie te blijven.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

ONZE WERELD DEZE WEEK

EEN der grote verschillen tussen de maandag herbegonnen Geneefse conferentie en de ronde van Frankrijk is, dat men van het laatstbedoeld evenement tenminste weet wanneer het afgelopen is en wie op een bepaald ogenblik recht kan doen gelden op het dragen van de gele trui. Niemand ter wereld heeft er enig idee van hoe lang de vier ministers van buitenlandse zaken nog samen zullen lunchen en praten en evenmin weet iemand op wiens naam een voorsprong op punten kan worden genoteerd. De laatste berichten uit het Volkenbondspaleis gaven niet bepaald reden tot juichen. Men kan met andere woorden zeggen, dat het geheel er maar triest uitziet. Een aantal weken geleden werd in deze rubriek geconstateerd, dat de Russen van Geneve een spelletje van kat en muis hebben gemaakt: alleen zij bepalen het verloop der besprekingen en daar komen geen andere hoogwaardigheidsbekleders aan te pas.

Allengs begint het erop te gelijken, dat Kroetstjef het begrip koude oorlog opzij wil schuiven en er een morele uitputtingsoorlog voor in de plaats wenst te stellen. Hij weet heel goed, dat hij de tegenstanders niet knock-out zal krijgen, maar zover wil hij het misschien nog niet eens hebben; met het demoraliseren van de vijand neemt hij genoegen en hij zal ermede doorgaan totdat — al is het niet van harte — wordt toegestemd in een topconferentie. Dan zullen de rode broeders in het Kremlin juichen en een extra-wodka op de eerste grote overwinning drinken. Van de westelijke ministers hangt het nu af in hoeverre de Russische toeleg zal gelukken.

xxx

Voor de eerste maal sinds de zelfverheffing van Nikita Kroetstjef tot eerste minister van de Unie van Sowjet-Republieken heeft hij besloten een bezoek te brengen aan Polen, waar hij meer dan enthousiast werd ontvangen door vele duizenden arbeiders, die als tegenprestatie voor hun gejuich bij het vliegveld een vrije dag kregen. Kroetstjef was even waardig als hartelijk toen hij het huldebetoon in ontvangst nam; hij lachte breeduit toen de fotografen aan het werk togen op het moment dat Gomulka de hand van zijn gast schudde.

Kroetstjef kwam niet alleen naar Polen om er te lachen en de arbeiders toe te wuiven. Hij heeft ergens een redevoering gehouden die niet mis te verstaan was. Eevenals in Albanië en in Hongarije wierp hij zich op als de vrijheidskampioen van het bezoekende land. De Russische legioenen stonden klaar voor

(Vervolg op pag. 3)

Nieuwe besprekingen over Amerikaanse staalstaking

Maandag begint er een nieuwe reeks „oriënterende besprekingen" tussen beide partijen in de Amerikaanse staalkoning, maar er schijnt weinig hoop op sukses te bestaan: men rekent op een langdurig konflikt.

Crisis bij Argentijnse marine nadert hoogtepunt

De krisis bij de Argentijnse marine schijnt een wending ten kwade te hebben genomen door de weigering van president Frondizi om de minister van marine, vice-admiraal Estevez te ontslaan.

Twaalf admiraals hebben gedreigd ontslag te nemen als de minister niet wordt heen gezonden. Als zij hun dreigement zouden uitvoeren, zou de marine zonder ervaren bevelhebbers zijn.

Tot bij het ter perse gaan van dit nummer was nog niet bekend wie de GELE TRUI gewonnen heeft. Volgens onze informaties was het in Nederland ook nog niet bekend. Vermoedelijk zal echter de Arend BAHAMONTES bij aankomst in het Parc des Princes het gele kledingstuk niet behoeven af te staan. Op de foto ziet men de grote (vermoedelijke) winnaar en de verliezer Charley Gaul.

DE CONFERENTIE TE GENEVE

Informele besprekingen betekenen geen vooruitgang

Russische eisen voor overeenstemming te hoog

De vier ministers van buitenlandse zaken te Geneve hebben vrijdag aan een lunch voor het eerst sedert de hervatting van hun overleg op maandag informele besprekingen gehouden. In de villa van de Franse minister, Couve de Murville, kwamen zij, ieder met twee adviseurs, bijeen.

Westelijke functionarissen zeiden na de lunch, die ongeveer 2½ uur duurde, dat zij een gevoel van pessimisme hadden. Er waren geen vorderingen gemaakt. Men had gehoopt dat na de drie voltallige vergaderingen die vrijwel geen resultaten hadden opgeleverd, vooruitgang zou worden geboekt.

Een Sovjet-woordvoerder stelde tegenover de westelijke uitlatingen een optimistischer verklaring: de ministers hadden een goed gesprek over essentiële zaken gehad, dat beter was dan tevoren. Hij deelde het westelijke pessimisme niet.

In kringen die nauwe betrekkingen onderhouden met de Franse afvaardiging meende men dat de Russen het wel op een akkoordje willen gooien met het westen wat de voorlopige regeling voor Berlijn betreft, maar dan tegen een voor het westen te hoge prijs, nl. Duitsland zelf.

Men verklaarde dat Rusland kennelijk het westen wil brengen tot het aanvaarden van het principe dat de Duitsers het onderling maar moeten eens worden over de hereniging.

Als het westen hierop zou ingaan, dan zal Rusland er wel voor zorgen dat deze hereniging geschiedt op Russische voorwaarden, zo zei men in deze kringen.

Evenals gisteren sprak men over een regeling voor Berlijn en over het Pan-Duitse comité, maar vooral over het verband, dat Gromyko tussen deze twee onderwerpen wil leggen. Het schijnt, dat de Russische bewindsman van deze samenkoppeling een voorwaarde vooraf wil maken, hetgeen de westerse vertegenwoordigers een stap achteruit beschouwen. Het westen blijft gekant tegen elke formule, die praktisch neerkomt op een erkenning van Oost-Duitsland.

Vandaag vergaderen de drie westerse ministers in de villa van de Franse delegatie met von Brentano.

Maandag lunchen de ministers van de „Grote Vier" weer samen, dit maal in de villa van Selwyn Lloyd. Dinsdag wordt op verzoek van Gromyko weer een voltallige vergadering gehouden. Vermoed wordt, dat het systeem van de gezamenlijke lunch in de komende dagen zal worden voortgezet.

Dr. ZANEVELD gaat Antillen verlaten

Op de persconferentie van gisteren werd door de heer H. L. Braam medegedeeld, dat de heer Zaneveld de Nederlandse Antillen gaat verlaten.

Begin augustus zal dr Zaneveld naar Nederland terugkeren, na hier op Curaçao en in de Nederlandse Antillen veel pionierswerk te hebben verzet in verband met het opzetten van het Marienbiologisch Instituut.

Op het ogenblik worden in La Courtine oefeningen gehouden door de Nederlandse troepen. Een overzicht van het rollend materieel waarmede de troepen vervoerd worden krijgt U uit bovenstaande foto.

****

„Professor" Jean Basti op Curaçao

Dezer dagen vertoeft op ons eiland „professor" Jean Basti, een hypnotiseur van Franse afkomst. Hij wordt vergezeld door een tolk (een dame) en een medium. Met deze laatstgenoemde persoon gaf hij gisteren tijdens een persconferentie een kleine demonstratie. Hij bracht de dame onder hypnose, blinddoekte haar en vroeg haar de voorwerpen op te noemen, die hij aanraakte.

Hij vroeg ook aan een der aanwezige journalisten naam en geboortedatum op te schrijven en somde dan aan de hand van deze gegevens enige biezonderheden over de desbetreffende journalist op. Ook slikte hij een stuk lood door, dat hij naderhand uit zijn oog liet komen.

„Professor" Basti is in verschillende landen opgetreden, o.m. in Puerto Rico, Trinidad, Barbados, Brits Guyana en Suriname, waar hij veel sukses heeft geboekt. Van hier gaat zijn reis naar Cayenne. Het doel van zijn toernee is het publiek iets over zijn intellektuele hypnotisme te laten zien.

Door zijn proefnemingen met verschillende rassen is hij tot de konklusie gekomen, dat het Japanse ras het beste en het gemakkelijkst onder hypnose te brengen is.

„Professor" Basti geeft maandag, dinsdag en woensdag des avonds van zeven tot negen uur voorstellingen in Theater Roxy.

Kassem belooft volkstemming

Generaal Kassem, de Iraakse premier, heeft in Bagdad verklaard, dat zeer spoedig een einde zal komen aan de overgangsperiode.

Het soevereine volk zal zich bij een volksstemming kunnen uitspreken over een [illegible] grondwet die de regering aan het volk zal voorleggen, zo zeide hij. Daarna zullen de afgevaardigden voor de toekomstige Nationale Vergadering worden gekozen.

Generaal Kassem deelde voorts mede, dat op 6 januari 1960, de „Dag van de Vrijheid" de politieke partijen weer zullen worden toegelaten.

De minister-conferentie in Chili

Versterking van de ware democratie in Westelijk halfrond

De ministers van buitenlandse zaken der 21 bij de organisatie van Amerikaanse staten aangesloten landen zullen op 12 augustus tot 19 augustus in de Chileense hoofdstad Santiago bijeenkomen om te spreken over de onrust in het gebied van de Caraïbische Zee.

Naar verluidt zullen de volgende punten worden behandeld:

1. Het algemene vraagstuk van de spanning in het gebied der Caraïbische Zee;
2. Bespreking van de wijze, waarop kan worden verzekerd, dat de Amerikaanse landen zich niet met elkanders binnenlandse aangelegenheden inlaten;
3. De noodzaak tot versterking van de waarlijke democratie in de staten van het westelijk halfrond en de handhaving van de menselijke rechten in deze landen.

Vandaag opent Aruba Caribbean Hotel

Oranjestad. — Vanavond om zeven uur begint het officiële programma van de openingsplechtigheden van Aruba's eerste glamour hotel. Gisteren heerste er de gespannen sfeer van voorbereiding en kwamen al meer dan 100 gasten binnen. Vanavond zullen er in de lobby en op de terrassen meer dan 500 gasten uit binnen- en buitenland bijeen zijn.

Voor meer bijzonderheden verwijzen wij naar pagina 7.

De Amigoe komt morgen, zondag met een speciale editie in de Engelse taal, waarin de foto's van de feestelijkheden van vanavond zullen zijn opgenomen. Die krant wordt dan direkt onder de gasten verdeeld. Onze abonne's, zowel op Curaçao als te Aruba ontvangen de extra editie maandag als bijlage van onze gewone editie.

Nieuw hotel in Oranjestad

Oranjestad. — Uit betrouwbare bron vernemen wij, dat de plannen om te komen tot de bouw van een groot reizigershotel in het hart van Oranjestad, thans in een vergevorderd stadium van voorbereiding verkeren. Het hotel, dat vier of vijf verdiepingen hoog wordt, komt op de plaats, tegenover het politiebureau, waar thans een tweetal oude huizen staan, in het hoekhuis waarvan een kapperszaak is gevestigd.

De bedoeling van het hotel zou vooral ook zijn om de Venezolaanse toeristen aan te trekken en voorts de hier komende reizigers.

Aandeelhouders in de onderming zijn een groot aantal lokale winkelzaken. Het hotel zal geheel luchtgekoeld worden.

De benoeming van de Heer W. G. de Haseth

Het landsbesluit d.d. 16 juli 1959, waarbij de heer W. G. de Haseth werd benoemd tot waarnemend gezaghebber, vermeldt als reden:

„dat het in verband met de lange duur der waarneming en in verband met het feit, dat het onder die omstandigheden voor een gedeputeerde bezwaarlijk wordt geacht de functie van Gezaghebber waar te nemen naast de uitoefening van de eigen functie, evenwel wenselijk is om niet over te gaan tot aanwijzing van een gedeputeerde als wnd. gezaghebber;"

De topconferentie in WEST - AFRIKA

Tegenstellingen over urgentie van Ver. Staten van Afrika

Algerijnse kwestie komt niet ter sprake

Nog voor de aanvang te Sanniquellie, 300 km. van Monrovia, van de conferentie van de Afrikaans „Grote Drie", zijn de eerste meningsverschillen aan de dag getreden tussen president William V. S. Tubman van Liberia en dr Kwame Nkroeman, de eerste minister van Ghana, in toespraken, die zij tijdens een publieke plechtigheid, die aan de eigenlijke beraadslagingen voorafging, uitspraken. Deze meningsverschillen hebben betrekking op de organisatie van de Verenigde Staten van Afrika, die de premier van Ghana op het oog heeft, en het tijdstip van hun oprichting.

Sprekend over de „associatie" van vrije en onafhankelijke staten, die zijn regering voorstaat, zeide president Tubman: „Wij geloven, dat voorshands elke bespreking over de Afrikaanse eenheid slechts van oriënterende aard moet zijn. Er moet geen beslissing genomen of een overeenkomst gesloten worden over een zaak, die zo gekompliceerd, delikaat en zwanger van konsekwenties is, voordat de andere gebieden, waarvan het tijdstip van hun onafhankelijkheid vastgesteld is, deze onafhankelijkheid nog niet hebben verworven en zonder dat de andere onafhankelijke staten geraadpleegd en in staat gesteld zijn als mede-oprichters bij te dragen aan de konstitutie van deze Afrikaanse eenheid."

Als antwoord hierop verdedigde premier Nkhroemah heftig zijn standpunt en hij wees daarbij op de urgentie van de „Stichting van de Westafrikaanse Unie". De bijeenkomst der Westafrikaanse „Grote Drie" oordeelde hij juist het geschikte moment om over deze Westafrikaanse Unie te praten, zeide hij. „Wij zijn [illegible] om te weten, dat wij niet in een handomdraai een volmaakte unie kunnen scheppen."

De premier van Guinea, Sekoe Toeroe, betoogde van zijn kant: „De onafhankelijke Afrikaanse staten moeten zich niet tevreden stellen met hun afhankelijkheid, maar zij moeten strijden voor de bevrijding van de rest van Afrika van het juk van het kolonialisme."

Alvorens de beraadslagingen te openen, die achter gesloten deuren worden gehouden, las president Tubman in het openbaar de agenda aan de vergadering voor, waarbij hij de nadruk legde op het oriënterende karakter van de beraadslagingen. Dr Nkroeman en Sekoe Toere verklaarden toen beiden zich achter het besluit van de Liberiaanse president te scharen.

Het weglaten van elke vermelding van de Algerijnse kwestie in de voorgelezen agenda doet vermoeden, dat ook in het slotcommuniqué niet naar deze zaak zal worden verwezen. Wellicht zal de Algerijnse kwestie besproken worden op de conferentie van Afrikaanse staten, die op 4 augustus [illegible] te Monrovia aanvangt.

Afscheid van de heer Meyer

OUD - LEERLINGEN BIEDEN CADEAU AAN

In verband met het afscheid van de heer W. Meyer heeft zich een comité van oud-leerlingen gevormd ter huldiging van de scheidende directeur.

Deze huldiging door de oud-leerlingen zal plaatsvinden op zaterdag 25 juli in Hotel Avila om 8 00 p.m., waar tijdens een diner, de heer Meyer een geschenk zal worden aangeboden.

De kleding is geheel vrij.

De deelname aan deze huldiging bedraagt Fl. 12,—, waarvan Fl. 9— bestemd zal zijn voor het diner en bijkomende kosten en Fl. 3.— voor het caedau. Bijdragen voor het cadeau van oud-leerlingen, die niet aan het diner kunnen deelnemen zijn ook van harte welkom.

Voor kaarten en nadere inlichtingen wende men zich tot de leden van het comite t.w.:

Mevr. B. Bouma — Smit; Blenchiweg 76, tel. 35656. Mevr. M. Brandao — Henriquez; Rozenweg 7 tel. 36488. Mevr. L. Hoetink — Espinal, Mgr. Kieckensweg 36, tel. tel. 23941. Mevr. Z. Smit — Moreno; Angloweg 9. tel. 35698. de heer A. Jesurun; v. Walbeeckplein 8, tel. 13050. de heer St. de Castro; Penstraat 73, tel. 12176. de heer H. Stomp; Afd. V. en O.; Bestuurskantoor, tel. 12900. de heer Drs. R.A. Römer, de Ruytergebouw, de Ruyterkade, tel 12646. de heer J. de Sola. Angloweg 5, tel. 35646.

Namens het Comité Oud-leerlingen,
Drs. R.A. Römer.

GESLAAGD

Uit Nederland werd vernomen dat Kees Buhre in Nederland geslaagd is voor zijn eind-examen van de zeevaartschool voor het diploma B.S. (stuurmans-leerling). Onze gelukwensen voor de geslaagde en zijn familie.

LEZERS LUCHTEN HUN HART

Ingezonden

Kunt U zingen, zing dan mee!

(buiten de verantwoordelijkheid der redaktie)

Het Koor der Protestantse Gemeente Emmastad heeft zich genoodzaakt gezien de repetities tijdelijk te stoppen. De oorzaak?

Te weinig heren-leden. Het is nu eenmaal niet mogelijk een goed geheel te vormen met b.v. 24 dames-leden en 4 heren-leden. Dat gaat niet.

Daarom stelt U ons niet teleur als 7 september de repetities weer beginnen.

Zingt U wel graag, maar leest U geen muziekschrift? Geen nood, het merendeel doet dit niet, dus laat U niet afschrikken.

U zult eind Augustus nader van ons horen. Bedenkt, dat het Koor tot liquidatie zal moeten overgaan, indien de wervingscampagne niet slaagt.

Het Koor repeteert op maandagavond in het Wijkgebouw achter de Emmakerk te Rio Canario. Wilt U Uw lidmaatschap reeds bij voorbaat kenbaar maken, dan kunt U dit doen aan onderstaande adressen:
Mevrouw Bakker, Tel. 0. 43155
Mevrouw Engelsman Tel. 9. 2304
Mevrouw v. Wijngaarden Tel. 9. 4328

Jongste aflevering R. K. Onderwijsblad

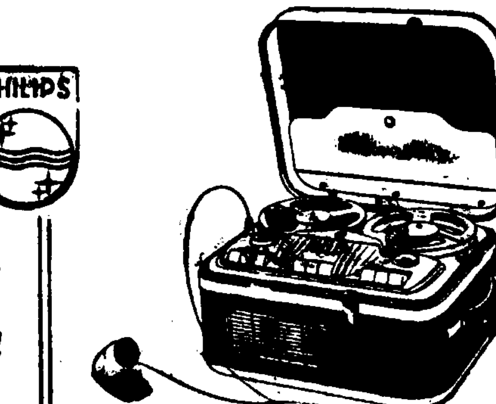
Wij ontvingen het nieuwste aflevering van het R.K. Onderwijsblad dat geheel gewijd is aan het jubileum van de onderwijs-vereniging Don Bosco. Het is bezwaarlijk in kort bestek een bespreking te wijden aan dit zo fraaie nummer.

Het bestuur heeft er van af gezien het herdenkingsnummer op de traditionele wijze samen te stellen door n.l. aan diverse persoonlijkheden te vragen een herdenkingsartikel te schrijven.

Aan de hand van tabellen en andere strategische gegevens wordt in het jongste nummer een overzicht gegeven van de maatschappelijke ontwikkeling in de vijf en twintig jaren, die achter de rug zijn, waarbij de economische ontwikkeling, en de staatkundige ontwikkeling niet over het hoofd gezien worden. Na deze uitgebreide verhandeling wordt dan een overzicht gegeven van de opbouw en de groei van het onderwijs in de jaren van het bestaan van Don Bosco. Eveneens wordt een overzicht gegeven van de ontwikkeling van de Onderwijswetgeving in deze jaren. Helaas moeten wij volstaan met een opsomming van de verschillende artikelen waarbij het artikel over de opbouw van het r.k.-onderwijzerscorps onze biezonder aandacht trek.

Verder wordt in kort bestek een overzicht gegeven van het verenigingleven in de loop der jaren van Don Bosco.

Belangstellenden kunnen wij van harte de lening van dit nummer aanbevelen.

EMMASTAD

Pr/Voorlichtingspublikaties Tel 3266
Emmastadrubriek

Zaterdag 18 juli 1959

Wachtdiensten
Shell Curaçao N.V.
Telegram Afdeling
kantoor 18/7 - 07.00 - 23.30 tel. 2307
J. J. Roos 18/7 - 23.30 - 20/7 - 07.00 tel. 3209
B.g.g. „ 2400
Afdeling Personeel
A. H. Beeker, Grebbelinieweg 36 tel 0-12623
B.g.g. nadere inl. „ 2400
Materialen Dienst
P. Berends tel 2869
Medical Department
18/7 (12.30 uur) — 20/7 (07.00 uur): Dr. Van Brakel, tel. 1522, b.g.g. 2289/2409.
Weekendwacht Suffisantdor
J. Scharbay, tel. 3133. B.g.g. tel 2400
CSM Rederij/Scheepsagentschappen
H. Dania tel 3693
E. van der Werf tel 3101

BRIDGE

Op de wekelijkse bridgedrive in Paviljoen Rust en Burgh waren de prijswinnaars deze week:
1e prijs Hr. en Mevr. Wauben ± 6270
2e prijs Dames Kock-Bongers ± 2650
3e prijs HH. Koopman-Van der Net ± 2210

De volgende drive zal plaatsvinden op dinsdag 21 juli a.s., wederom in Paviljoen Rust en Burgh.
Aanvang: 20.00 uur precies.
Introductie toegestaan.

SHELL GOLF CLUB Zaterdag 11 juli

De uitslagen van de gespeelde Stableford wedstrijd waren als volgt: 1. Robb 38 p.; 2. Tjon Pian Gi, Drechsel, Nebbeling en Allebé 37 p.; 3. Mevr. Stuker 36.; 4. Mevr. De Wit 35 p.

Bij de cupwedstrijd om de Gouverneur Struyken Trophy hebben de heren Tjon Pian Gi en Nebbeling de leiding met 2 up na 36 holes. Op de derde plaats komt Schillemans met 1 up. terwijl de vierde plaats wordt ingenomen door Verest met all square.

Zondag 12 juli

De resultaten van de low met wedstrijd waren:
Groe A
1. Reagan 32 net; 2. Tjon Pian Gi 33 1/2 net 3. Zingel en Mevr. Stuker 35 1/2 net.
Groep B
1. Allebé 32 1/2 net; 2. Mevr. Herklots 35 net; 3. Hoekstra 36 net; 4. De Wit en Mevr. Henze 39 1/2 net.

Voor de uitslagen van de eerste ronde om de Werkspoor Bowl verwijzen wij naar het desbetreffende wedstrijdschema in het clubhuis.

Programma voor het komende weekeinde: *Zaterdag 18 juli:*
3e ronde Gouverneur Struycken Trophy. Wedstrijd tegen bogey.
Zondag 19 juli:
2e ronde Werkspoor Bowl.
Low net wedstrijd.

—x—

De Manchester Guaridan wijdde een lovend artikel aan het nieuwe type einddiploma, dat ingesteld door de Europese scool in Luxemburg: Het „Europese staatsexamen", erkend door de universiteiten van de Beneluxlanden, Frankrijk, Italie en west-duitsland als gelijkwaardig aan hun eigen, voor toelating tot het hoger onderwijs vereiste getuigschriften.

AGENDA

ROXY, WEST-END, CINELANDIA: zie de advertenties in dit nummer.

CARIBE: zat. 18.30 uur: „Hidden Guns"; zat. 20.00 uur: „Intriga en el Caribe" (Counterplot); zon. 18 uur: „El Buzo Fantasma" (Ghost-Diver); zon. 20.00 uur: „Sombra del Mar" (Touch of Evil).

ROYAL: zat. 20.00 uur: „Infierno Verde" (Wind across the Everglades): zon. 18.30 uur: „El Imperio Submarino" (Undersea Kingdom); zon 20.00 uur: „Condena de Fuego" (Gun that won the West).

BOTICA'S: Punda: Botica Wilhelhelmina, tel. 12380; **Otrabanda:** Botica del Pueblo. tel. 23718.

WEEKEND-DIENST: gouvernementsgeneesheren 18 — 19 juli 1959: in het Stadsdistrikt: dr J. E. Loe, Plantersrust 7, tel. 23243; in het 2e distrikt: dr G. F. Lubliek, Mahoema 83, tel. 43126; in het 3e distrikt: dr J. M. J. Chocolaad, Soto, 3e distrikt, tel. 24200.

WACHTDIENST GASOLINE-STATIONS: Luna Park — Cardoze; Cas Coraweg — Servicenter; Berg Altena — Bakhuis; Rio Canario — Winkel & Zonen; Hato — A. N. de Castro; Cas Chiquito — v.d. Mark; Mundo Nobo — Scheidelaar.

CUR. DOK MIJ: Wachtdienst-regeling: J. Koper.

TONEELGROEP '59: zaterdag en zondag (telkens om half negen) in Sociëteit Asiento: Uitvoering van het toneelstuk „De Humorist".

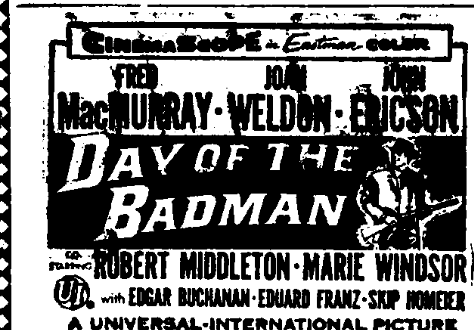
CINE-TRUCK: zaterdag Cine-truck op Salinja Abao; zondag op Suffisant.

C.V.B.-NIEUWS: zaterdag 20.00 uur: Fomento Voetbalklub (Venezuela) — elftal Portugezen; zondag 16.00 uur: Fomento Voetbalklub (Venezuela) — elftal Europese Nederlanders.

De commandant van vliegtuigsquadron no. 1 der Marine Luchtvaartdienst maakt bekend: dat van maandag 20 juli t/m vrijdag 24 juli 1959 dagelijks van 0830 - 13.00 uur

SCHIETOEFENINGEN

zullen worden gehouden door vliegtuigen met mitrailleurs, raketten en oefenbommen op de vlakte van San Pedro.

HET CALVIJN-JUBILEUM

Calvijn en „de betreurenswaardige scheiding"

door dr. Jos Lescrauwaet M.S.C.

Voor katholieken is het veelvoudig Calvijn-jubileum, dat in deze dagen herdacht wordt, uiteraard geen feest. Hoe zouden zij de herdenking van een afscheiding kunnen vieren! Bij alle begrip, dat zij nu op een afstand van vier eeuwen kunnen opbrengen voor Calvijns situatie in de zestiende eeuwse Kerk, en bij alle reserve, die zij zich thans opleggen in het beoordelen van Calvijns subjectieve bedoelingen, blijft hij voor hen toch de grondlegger van een scheuring en de geestelijke vader van meerdere, latere splitsingen. Zij constateren dit zonder aan de calvinistische protestanten hun blijde herdenkings-samenkomsten te misgunnen en zonder zich te ergeren aan hun publicaties en radio-uitzendingen ter verering van hun leidsman. Bij het vernemen echter van zoveel getuigenissen omtrent Calvijnse geloofstrouw, theologische kennis en standvastige moed, dringt zich bij hen steeds scherper de vraag naar voren: hoe heeft zo'n man mee kunnen werken aan wat hijzelf noemt „de betreurenswaardige scheiding", en elders „de grootste misstand van deze tijd, dat het lichaam der Kerk met verstrooide ledematen verminkt neerligt".

Deze vraag valt uiteen in een veelvoud, aangezien Calvijn zich niet alleen uit de katholieke Kerk terugtrok, maar ook aansluiting weigerde bij de hervormers, die hem reeds waren voorgegaan Luther en Zwingli, terwijl hij felle strijd aanbond tegen Anabaptisten, Spiritualisten en Anti-trinitariërs. De voorstelling, die men dan ook doorgaans van deze hervormer heeft, is die van de zeer zelfstandige en zelfverzekerde leider, volkomen geboeid door eigen geloofsvisie en heel zijn leven actief om deze gestalte te doen vinden in een eigen, nieuwe gemeenschap, waarvan het hardhandig hervormde Genève model en uitgangspunt zou zijn.

In „DE BAZUIN" van 20 juni 1959 verscheen bij gelegenheid van de Calvijn-herdenking het artikel „Calvijn-Jubileum" dat wij hierbij overnemen.

De vraag naar Calvijns houding ten opzichte van de christelijke eenheid wordt niet alleen door katholieken gesteld maar ook door calvinisten en niet-calvinistische protestanten, die betrokken zijn in de hedendaagse oecumenische beweging. De calvinistische theoloog dr. W. Nijenhuis heeft tot gedeeltelijke beantwoording hiervan de omvangrijke correspondentie van Calvijn — tien boekdelen — aan een ernstig onderzoek onderworpen en het resultaat geplubiceerd onder de verrassende titel: „*Calvinus oecumenicus*", waarin een positieve houding van de hervormer ten aanzien van de christelijke verdeeldheid gesuggereerd wordt. Inderdaad komt uit de bladzijden van dit boek een meer genuanceerde voorstelling van Calvijns eenheidsgedachte naar voren dan wij gewend zijn, maar de suggestie welke de titel geeft blijkt voor ons nog een pijnlijke vraag.

Over de muren van Genève heen

Calvijn heeft de zaak der hervorming beslist niet vereenvoudigd met zijn eigen arbeid binnen de muren van Genève. Zelf vluchteling, droeg hij hartelijk zorg voor zijn geestverwanten in Frankrijk en in de elders verstrooide gemeenten. Talloze brieven gingen naar hen uit met bemoediging en goede raad; hij trachtte voor hen te bemiddelen bij het Franse hof en de Duitse vorsten; hij stelde documenten voor hen op in zake geloofsbelijdenis en gemeenteopbouw en droeg zorg voor de opleiding van veel predikanten, die zich vanuit Genève over deze gemeenten verspreidden.

Zijn aandacht beperkte zich echter niet tot geestverwanten, hij correspondeerde eveneens met theologen en kerkleiders van zwingliaanse, lutherse en anglicaanse groepen. Hij gaf blijk van oprecht respect voor Luther en had vriendschapsbetrekkingen met Bullinger en Melanchton. Hij schreef aan vele vorsten, edelen en stadsmagistraten om hen gunstig te stemmen voor de zaak der hervorming of hen in hun welgezindheid te doen volharden; hij richtte zich tot gemeenten en voorgangers overal in Europa om twisten te doen bijleggen of een modus vivendi te vinden met de in hun gemeenten binnengekomen vluchtelingen uit een andere sector der Reformatie.

Zijn belangrijkste resultaat bereikte Calvijn door contact met de volgelingen van Zwingli. Door brieven en reizen wist hij tot een zekere overeenstemming met hen te komen aangaande de interpretatie van het Avondmaal. Deze overeenkomst, in 1549 te Zürich geformuleerd, wordt wel de geboorteakte van het gereformeerde protestantisme genoemd; door samenvoeging van het Zürichse en het Geneefse type heeft Calvijn van de drie continentale protestantismen er twee gemaakt, al is het zwingliaanse accent bij sommige gereformeerde groepen altijd merkbaar gebleven. („*Gereformeerd*" is hier synoniem met „*réformé*" en „*reformiert*" en slaat niet op de Nederlandse, negentiende-eeuwse afscheiding der gereformeerden).

Vervolgens wendde Calvijn zich tot de lutheranen, „*opdat onder de kerken, die op verre afstand van elkaar gelegen zijn, een sterke, heilige, broederlijke eenheid gevestigd worde; want al zouden wij ook weinig geneigd en traag zijn tot liefdediensten en wederkerige gemeenschap, dan zou de ontzettende verwoesting der christelijke wereld is er reeds toe dwingen tegen wil en dank de vrome eensgezindheid te beoefenen*". Calvijn somt hoofdpunten van de geloofsbelijdenis op om te constateren, dat gereformeerden en lutheranen hierin met elkaar overeenstemmen, en hij besluit: „*Wij roepen de ene God, onze Vader, aan in vertrouwen op dezelfde Middelaar; dezelfde geest der aanneming tot kinderen is ons een onderpand van onze toekomstige erfenis, door hetzelfde offer heeft Christus ons allen verzoend op dezelfde gerechtigheid die Hij voor ons verworven heeft, vertrouwen onze harten en wij beroemen ons op hetzelfde Hoofd; dan zou het toch wonderlijk zijn als Christus, die wij allen loven als onze Vrede, die aan alle vijandschap een einde heeft gemaakt en God in de hemel met ons verzoend heeft, niet ook zou maken dat wij hier op aarde een broederlijke vrede onderhouden*". De toenaderingspogingen van Calvijn stuitten echter af op het verschil in Avondmaalinterpretatie.

De lutheranen konden in Calvijn avondmaalsopvatting niet meer dan een symbool van Christus aanwezigheid zien, terwijl de calvinisten de lutheranen een te stoffelijke beschouwingswijze verweten. Na deze overeenkomst van calvinisten met zwinglianen te Zürich nam het wantrouwen van de lutheranen nog toe en Calvijn moest zijn pogingen tot verzoening opgeven. Ondanks dit ernstig verschil, erkende Calvijn toch het bestaan van een dieper liggende gemeenschap met de volgelingen van Luther. Dat bij hen het ambt, zoals bij de anglicanen, een andere gestalte had, bleek voor Calvijn geen wezenlijk bezwaar, als de bisschoppen maar goede leraars van het ware Evangelie waren. Ook adviseerde hij b.v. aan de gereformeerde vluchtelingen in het lutherse Wezel, zich aan te passen bij het plaatselijk gebruik van kaarsen en liturgische gewaden, omdat het toch maar ondergeschikte zaken betrof, die niet waard waren er de eenheid voor te verbreken, ofschoon hij zelf dergelijke ceremoniën te Genève niet zou dulden.

Calvijn bemiddelde nog in een geschil tussen de Poolse gereformeerden en de Moravische broeders, de nakomelingen van Johannes Hus, en hij betuigde zijn eenheid in geloof met de laatstgenoemden. In wezenlijke punten achtte Calvijn voldoende eenstemmigheid bij zwinglianen, lutheranen, anglicanen en calvinisten aanwezig om met hen in zijn brieven over „*ons*" geloof te kunnen spreken. Een voorstel van Cranner tot een samenkomst van alle protestanten ter bevordering der onderlinge eenheid werd door Calvijn aanstonds instemmend ontvangen: „*Persoonlijk zou ik het er voor over hebben om, als men mij nodig heeft, desnoods tien zeeën over te steken*". Deze samenkomst heeft echter niet plaats gevonden en Calvijn heeft bij zijn dood een verdeeld protestantisme achtergelaten. Hij zag deze verdeeldheid als een kwaad, hij koesterde oprechte belangstelling voor heel de reformatorische beweging in Europa, hij keek verder dan zijn gemeente in Genève en de kring van eigen volgelingen; dit moet hem ere nagegeven worden.

Geen gemeenschap met libertijnen en katholieken

Een eneheid waarvoor Calvijn ijverde, had echter duidelijke grenzen. De hervormer weigerde elke gemeenschap met wat hij libertijnen of vrijgeesten noemde (Anabaptisten, Spiritualisten en Anti-trinitariërs) en met de gelovigen, die met hun bisschoppen trouw waren gebleven aan de bisschop van Rome.

Nergens is een spoor van nog zo gering gemeenschapsbesef met deze groepen. Rond de drie sectoren van de Reformatie, die Calvijn tot verdergaande eenheid tracht te brengen, ziet de Geneefse hervormer alleen maar secten, verstrooide geesten. Zij zijn geheel ten prooi aan de dwaling, die een beginsel is van verdeeldheid, tegenover de waarheid, die het beginsel is van eenheid.

De katholieke kerk komt in Calvijns correspondentie alleen ter sprake om de protestanten tegen haar te waarschuwen, haar eenheid wordt alleen genoemd als een aansporing om ook tot een protestantse eenheid te komen. Haar eenheid is echter volgens Calvijn geen eenheid in de waarheid, geen eenheid in Christus en dus geen kerk van Christus. Zijn rechtvaardiging tegenover de kerk, waarin hij toch eens het Doopsel en de Bijbel ontving, is echter niet altijd gelijk. Wanneer kardinaal Sadoleto uitnodigt tot terugkeer tot de eenheid, die alleen bestaat in de vóórreformatorische, algemene kerk, aan wie de bijstand van de heilige Geest is toegezegd tot haar onverwoestbaar behoud, dan antwoordt Calvijn. „*Ik heb geen kerksplitsing gewild, maar toen ik Godsbanier omhoog hief, stootte ik op heftige tegenstand*", en hij beroept zich op het oordeel van God zelf. Elders schrijft hij aanvankelijk van zijn hervormingswerk weerhouden te zijn „*door eerbied voor de kerk*", maar dat hij later „*het verschil zag tussen afscheiding en poging tot herstel*". Ook verdedigt hij zich met de verklaring „*het kerkhuis te willen reinigen en niet te verwoesten*", en hij beweert in een andere brief: „*Wij hebben ons niet afgescheiden*".

Hij komt feitelijk tot de ontkenning, dat de empirische christengemeenschap van zijn dagen, geleid door bisschoppelijke opvolgers der Apostelen en geconcentreerd rond de Stoel van Petrus, nog de oorspronkelijke Kerk van Christus is. Hij ziet een nieuwe kerk herrijzen uit de ruïnen van de oude; zij wordt van de grond af opnieuw opgetrokken door de grote hervormers van zijn tijd aan de hand van de Bijbel. Niet alle hervormers van de zestiende eeuw beschouwt hij als wettige bouwers aan dit nieuwe huis maar alleen hen, die zich bielden aan de ware uitleg van de Schrift. Hierbij was Calvijn opmerkelijk zeker van zichzelf en zijn eigen visie op de Openbaring Hij schept een nieuwe definitie voor de kerk. Niet de continuïteit met de vorige generaties wijst voor hem de plaats aan waar de kerk van Christus is, maar „*de zuivere prediking der waarheid*". De generatie voor de zuiverheid van zijn eigen prediking vindt Calvijn in een sterk bewustzijn van zijn roeping, „*een geheel buitengewoon ambt, dat God ons opgelegd heeft*".

Vijf Afrikanen die ter dood veroordeeld zijn wegens het plegen van verzetsdaden, zijn te Bafoessam in Frans-Kameroen ten aanschouwe van een grote menigte terechtgesteld. Het zijn de eerste terechtstellingen in Frans-Kameroen.

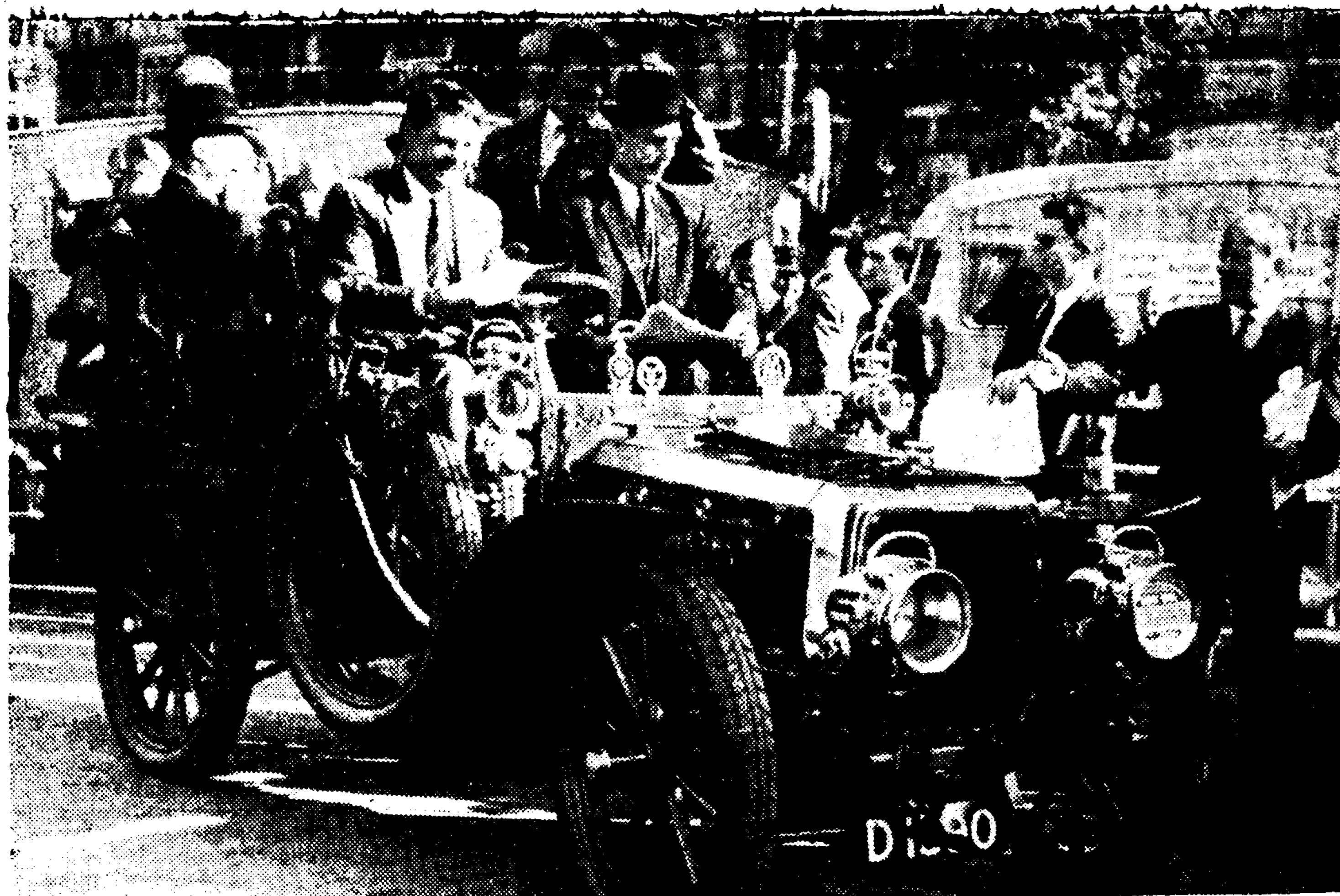
Geen hart

Naast deze „*theologische*" afwijzing staat even verwonderlijk zijn gebrek aan belangstelling met het hart. De zestiende-eeuwse katholieke kerk is voor hem een reddeloze zaak. Hij kijkt er niet naar om, ook niet zielzorgelijk. Nergens blijkt het afscheid hem iets gekost te hebben, nergens blijkt enige liefde al was het maar in de vorm van medelijden met de leden van die kerk. Men kan in zijn geschriften geen reden lezen, waarom hij deze afscheiding „*betreurenswaardig*" vond.

Het adjectief „*oecumenicus*" bij de naam van Calvijn krijgt hierdoor wel een aanzienlijke beperking. Hier blijft buiten beschouwing of het voor Calvijn niet zeer moeilijk was een zuiver zicht te verwerven op de katholieke kerk, ook of de geest van zijn tijd bevorderlijk was voor andere gevoelens, maar het woord „*oecumenisch*" in de zin van gelovig en liefdevol verlangen naar de universele gemeenschap van alle christenen, past toch moeilijk bij Calvijn. Zijn eenheidsstreven was beperkt tot hen, die het Evangelie op gereformeerde, lutherse of anglicaanse wijze verstonden. De overeenkomst van hun leer met de zijne maakte voor Calvijn de eenheid der kerk uit en hij stelt zich voor deze eenheid duidelijker aan het licht te doen treden. Binnen dit „*oecumenisme*" heeft Calvijn inderdaad blijk gegeven van vredelievendheid en geduld, zodat hij een geschikte verbinindgsofficier had kunnen zijn tussen de verschillende reformatorische bewegingen. Veel begrip hiervoor heeft hij bij zijn protestantse tijdgenoten niet gevonden evenmin als bij de generaties na hem. Pas in de twintigste eeuw zijn er calvinisten tot het inzicht van Calvijn gekomen en bereid gevonden om aansluiting te zoeken bij lutheranen en andere protestanten.

Met een voor ons begrijpelijk gemak schuift de Geneefse hervormer de oude, aanwezige christengemeenschap terzijde; zij is voor hem een tot op de bodem bedorven zaak waarin slechts „enkele sporen der waarheid" over zijn, namelijk in de bediening van het Doopsel.

Het is echter te wensen, dat zij het begin van de waarheid, dat voor Calvijn ten grondslag lag aan de christelijke eenheid, in een oprecht onderzoek ook aanwenden ten aanzien van de katholieke Kerk. De toepassing van dit beginsel en de doorbreking van Calvijns gezichtsvernauwing ten opzichte van de katholieke kerk zullen tot een werkelijk universeel eenheidsstreven kunnen leiden. Zij zullen kunnen ontdekken, wat Calvijn klaarblijkelijk niet vermocht, dat ook wij „de ene God, onze Vader, aanroepen, in vertrouwen op dezelfde Middelaar, dat dezelfde Geest der aannemen ons een onderpand is van de toekomstige erfenis, dat Christus ons allen door hetzelfde offer heeft verzoend".

De Nederlandse deelnemers aan de Bleriot Kanaal Race, Londen — Parijs verlieten Marble Arch in Londen op spektakulaire wijze, in een 1904 „Ranhar". Zij zullen naar Gatwick rijden, dan naar Le Bourget vliegen en weer per automobile naar de Arch de Triomph rijden. Aan belangstelling ontbreekt het geenszins.
Peter Frankenfeld, de ook in Nederland bekende T.V.-quizmaster, zat tijdens de warme dagen in een zwembad met een model van de „Italia", waarmede hij binnenkort een reis zal maken. Tijdens die reis zal hij de gasten met zijn grapjes en optreden amuseren.

Wordt Oost-Westverbinding in Suriname deel van internationaal wegennet?

In „Bauxco Nieuws", het maandblad voor geemploijeerden van de Surinaamse Aluminium Company, lazen wij onder de kop: „Oost-West-verbinding" het navolgende:

Sinds jaar en dag horen wij van de Oost-West-verbinding en hoewel het departement van Openbare werken en verkeer zeker niet stil gezeten heeft, lijkt het wel of het werk vooral in de laatste maanden bijzonder hard gevorderd is.

Grote problemen

Dit grootse projekt, gefinancieerd door het tienjarenplan, stelt de ingenieurs en arbeiders van O.-W.-V. voor niet geringe problemen. *Men worstelt er met haast ondoordringbare zwampen, draglines die liefst op drie plaatsen tegelijk moeten zijn, kreken die omgelegd moeten worden, pontveren, duikers, bruggen — teveel om op te noemen.* Maar men verslaagt niet en werkt haard door om de zo nodige verbinding tussen Albina en nieuw Nickerie zo snel mogelijk te realiseren. Voor de werken in uitvoering kwamen lagen er al een paar stukken weg die, min of meer verbeterd, deel konden uitmaken van een verbinding dwars door Suriname, en toen de stichting tienjarenplan Suriname de benodigde tien miljoen voteerde is men meteen aan de slag gegaan met de voorbereidingen.

Brede wegen en bruggen

Enkele algemene gegevens over de weg zijn al bekend. Men hoopt allereerst een verhardingsbreedte van zes meter zeventig te kunnen aanhouden waar dan dus de bermen nog bijkomen zodat men het weglichaam (in vele gevallen een dijk) om en nabij de twaalf meter breed moet maken.

Ook de bruggen hoopt men voldoende breed te maken voor normaal dubbelbaans rijverkeer, waarbij men ook Rekening zal houden met ruimte voor een zg. „schrikstrook" die ervoor zal dienen om automobilisten die met een normale vaart op de brug afkomen, niet te veel naar de kanten te doen gaan.

De overzetveren, waarvan er alleen voor rekening van het tienjarenplan bij de Surinaamse Dok- en Scheepvaart Mij (de vroegere C. H. M. constructiewerkplaats aan de Saramacastraat) gebouwd werd en waar de tweede binnenkort op de helling komt, worden ponten waar de auto's bij vertrek rechtdoor op kunnen rijden en aan de andere kant via een „landingsklep" rechtdoor af kunnen gaan. Ze hoeven op het veer zelfs dus niet te keren. Deze veerponten worden 17 meter lang (met kleppen 28 m), 9 meter breed en zullen plaats bieden aan ongeveer twaalf personenauto's. De ponten zullen zichzelf aan een kabel over de rivier heen en weer trekken.

Brug van veertig meter lengte

De verharding van de weg zal plaatselijk verschillen aangezien het afhangt van de beschikbare grondsoort of men met asfalt moet „toppen" of met ander materiaal, bijvoorbeeld bauxiet, kan volstaan.

De brug over de Cotica wordt een van de grootste in de hele verbinding. Men rekent op een lengte van ongeveer veertig meter, een breedte van zeven meter met aan beide kanten een voetpad van anderhalve meter, terwijl de doorvaartbreedte tenminste tien meter moet bedragen.

Na Bushmanhill sluit men in westelijke richting op een bijzonder lastig stuk zwamp waardoor men het trace reeds heeft gelegd. De weg moet hier over ongeveer 20 km door zwampgebied dat, vooral over 4 km door een uitloper van het Pericazwamp, grote problemen met zich brengt — niet alleen zal het opwerpen van het dijklichaam moeilijk worden, ook de afwatering brengt veel hoofdbrekens met zich.

Kroon op het werk van velen

Zo staan de zaken in vogelvlucht. In vogelvlucht, want iedere dag maakt men vorderingen. Iedere dag komen er tekeningen op tafel, gaan er weer meer heipalen de grond in en worden er nieuwe duikers gelegd. Zo wordt „de" weg langzaam werkelijkheid en het zal de kroon op het werk van velen in de lande zijn als de eerste auto over deze grootse verbinding dwars door Suriname rijden zal.

Deel van internationaal wegennet?

Niet alleen dat deze weg een bijdrage zal worden in de verhoging van Suriname's welvaart (openlegging van geisoleerde gebieden, toerisme, aan- en afvoermogelijkheden enz.) Maar, als onze Franse en Britse buren ook hun programma's voor wegaanleg gereed hebben, dan zou deze Oost-West-verbinding weleens deel kunnen uitmaken van een internationaal Zuidamerikaans wegennet.

—x—

Op een bijeenkomst te Rome inzake de voogdij over buitenechtelijke kinderen is meegedeeld, dat er jaarlijks in Italië 30.000 kinderen buitenechtelijk worden geboren.

De H. Vincentius

Op de negentiende juli viert de katholieke Kerk het feest van de H. Vincentius à Paulo, patroon van ontelbare verenigingen van liefdadigheid, stichter van de Missiecongregatie van de Paters Lazaristen en van de wereldverbreide St. Vincentiusverenigingen.

Wel zijn de tegenwoordige St. Vincentiusverenigingen gesticht door en naar het voorbeeld van Frédéric Ozanam, maar deze ontleende zijn idealen en zijn doelstelling geheel aan de oude Vincentiusstichtingen, die in Frankrijk in de Napoleontische tijd en de daarop volgende politieke verwarring en onrust, praktisch uitgeroeid werden.

Vincentius was een uiterst eenvoudig en praktisch mens. Hij wordt meestal afgebeeld als een slordig gekleed priester met een kind op de arm en een ander naast hem, welke laatste als om steun vragend tot hem opziet. Hij was van een boerenfamilie, die er financieel maar krap bijzat. Met volle energie wierp hij zich op de studie voor het priesterschap, welk sacrament hij ontving in zijn vier en twintigste levensjaar.

Zijn missie-ijver dreef hem naar Afrika. Hij wilde trachten de Moren, die Mohamedaan waren, voor het christendom te winnen. Hij viel in handen van zeerovers, die hem te Tunis als slaaf verkochten aan een te Nizza geboren afgevallen christen. Door zijn vroomheid won hij het vertrouwen van zijn meester, die hem hoogachtte en beminde. Het voorbeeldige gedrag van de jonge priester werd voor deze ongelukkige een soort openbaring van zijn eigen slechtheid en hij werd daardoor langzaam maar zeker teruggevoerd tot de God, die hij verlaten had. Ook de mohamedaanse meesteres, Solima, erkende de waarheid van het christendom in het heilige, onberispelijke leven van de priester-slaaf. Om ongehinderd als goede christenen te kunnen leven, besloten ze zich met Vincentius naar Frankrijk in te schepen en zich daar te vestigen.

Vincentius' zieleijver kende geen grenzen. Het eerste arbeidsveld, dat God hem aanwees, waren de galeien. Dit waren roeischepen, met één, twee of zelfs drie dekken met roeiers. De roeiers waren slaven en het tempo voor het roeien werd aangegeven door het slaan met een dikke knuppel op een houten blok. Men kan zich makkelijk voorstellen, als het tempo opgevoerd werd en lang volgehouden moest worden, dat de slaven totaal uitgeput raakten en soms van de banken afvielen, waar ze met een ketting aan vastzaten. Dan werd hun door een officier nieuw leven ingeranseld met een zweep. Het leven op de galeien werd terecht beschouwd als een hel. Vincentius verscheen als een engel in deze hel God zegende zichtbaar het werk van deze nederige priester. Waar hij verscheen, hield het vloeken op verstomden de godslasteringen op de lippen van deze rampzaligen. De liefde van deze edele priester overwon alles en allen, veranderde de hel in een plaats van christelijke boetvaardigheid, christelijke hoop en liefde.

Vincentius' edele ziel peilde al de ellende der arme vondelingen, al de verlatenheid der ouden van dagen en van de verwaarloosde zieken. Allen wilde hij helpen, maar hij begreep dat hiervoor een organisatie met vele medewerkers nodig was. Eén man alleen stond hier machteloos. En God zond hulp. Een verbazend groot aantal aanzienlijk families, bekeerd door de tovermacht van de weldadigheid, werden Vincentius' trouwe bondgenoten en medehelpers. Zij wedijverden met hem in de edelmoedigheid, liepen hem hierin soms zelfs vooruit. Inrichtingen van liefdadigheid werden overal uit de grond gestampt.

Een hulp, hem gelijk in naastenliefde, was Louise de Marillac, de weduwe van Antonius la Gras, onder wier toezicht Vincentius de **broederschappen van liefde** plaatste, welke hij in vele dorpen had gesticht. Louise aanvaardde haar taak. Naar het voorbeeld van Christus ging ze overal weldoende rond en vond overal mede-arbeidsters. Medewerksters van andere stand waren nodig. Louise zocht en vond ze in de jonge dochters van de boerenstand. Dit is de oorsprong geworden van de zo uitgebreide en levenskrachtige congregatie van de **Dochters van Liefde**, bekend om hun kappen als vliegtuigen.

Terwijl deze dochters van St. Vincentius de geestelijke en lichamelijke nood van talloos velen lenigden, gingen de door hem zelf gevormde priestermissionarissen van streek tot streek om de arme, verwaarloosde, verwilderde landbouwers te onderrichten. De godsdienst leefde weer op uit de geestelijke en stoffelijke puinhopen, waarmee menig land destijds bedekt was. Weldra sprak men in en buiten Frankrijk en in de overzeese gewesten met lof over de paters **Lazaristen**, voor wier ijver geen landsgrenzen bestonden.

De H. Vincentius is een moderne heilige, een voorbeeld voor alle sociale werkers van onze tijd. Hij besteedde veel aandacht aan de geestelijke opleiding van zijn priesters en vreesde niets zozeer, dan dat hun werk mensenwerk zou worden, tot eigen meerdere eer en glorie en niet Gods werk, slechts voortkomend uit echte christelijke naasteliefde. Deze goede geest bezielt nog steeds de congregatie van de paters Lazaristen. Daarom mag deze congregatie zich nog steeds in een grote bloei verheugen. Paus Leo XIII wees in 1885 de H. Vincentius aan als beschermheilige van alle charitatieve verenigingen. Zo staat de H. Vincentius nog altijd vóór ons met zijn voorbeeld, voorbede en bescherming.

M. L.

MARIE KOENEN overleden

Onlangs is in het St. Annadal ziekenhuis te Maastricht de schrijfster Marie Koenen overleden.

Marie Koenen is een, in de eerste helft van deze eeuw, zeer bekende roman en novelle schrijfster geweest, die bij voorkeur het plattelandsleven en het Zuid-Limburgse land met zijn bijzondere sfeer beschreef. Zij werd met Maria Viola en anderen beschouwd als de grote voorvechtster voor de ontwikkeling van een katholieke literatuur in de noordelijke nederlanden.

Bij gelegenheid van haar 70ste verjaardag is Marie Koenen benoemd tot ridder in de orde van Oranje Nasau en in dat jaar heeft de katholieke universiteit van Nijmegen ter gelegenheid van het zilveren jubileum van deze almamater onder andere aan Marie Koenen het ere-doctoraat van de faculteit der letteren en wijsbegeerte verleend. Toen ze op 19 januari van dit jaar 80 werd heeft de commissaris der koningin van de provincie Limburg haar de zilveren erepenning van de provincie Limburg aangeboden.

Marie Koenen overleed te 18.00 uur, nadat zij gedurende een dag buiten bewustzijn was geweest. Een nicht van de overledene, mr. A. Koenen uit Amsterdam was bij het overlijden aanwezig. Het stoffelijk overschot lag opgebaard in de rouwkapel van het ziekenhuis, de plechtige uitvaartdienst had plaats op woensdag te elf uur in de St. Theresiakerk te Maastricht, waarna de overledene werd bijgezet in het graf van haar ouders op de katholeke begraafplaats aan de tongerseseweg.

Marie Koenen was ook erelid van de vereniging van Limburgse schrijvers, waarbij zowel Nederlands-Limburgse als Belgisch-Limburgse literatoren waren aangesloten. De voorzitter van deze vereniging, de heer J. Droogmans, sprak bij de begrafenis een laatste groet uit. Voorts was zij lid van de Nederlandse maatschappij voor letterkunde te Leiden.

Zij schreef: „4 sproken en Legendent", „De moeder", „De wilde jager", „De andere", „Parcivalt", „Het koninkje", „Het nieuwe begint", „De korrel in de voor", „Wassend graan", en vele andere werken.

New Yorkse Beurs

De stemming op de New-Yorkse effectenbeurs was gistermorgen iets flauwer met kleine omzetten. Vooral industrielen en spoorwegen waren lager. In de namiddag hadden de verkopen de overhand en brokkelden de koersen geleidelijk af. Aantal verhandelde fondsen bedroeg 1202, waarvan hoger 412, lager 572 en onveranderd 218. De aandelenomzet bedroeg 2.510.000, de obligatieomzet dlrs 4.320.000. De koersen waren:

American Tel and Tel	80 1/4
Anaconda Copper	63 1/4
Bethlehem Steel	55 5/8
Dupont de Nemours	254 3/4
General Electric	81 1/8
General Motors	55 3/8
International Tel and Tel	37 1/8
Royal Dutch	41 1/2
Shell Oil	78
Standard Oil of New Jersey	50 1/4
U S Steel	100 3/4
Canadian Pacific	29 5/8
Royal Dutch Am. Shares	68 1/2 b.
K L M	32 7/8
Aluminium Company	110
Dow Jones	657.13

Mens en Macamba

„Geen „verbroedering" maar eerlijke medeburgerschap

Gaarne, geachte Amigoeredaktie, enige plaatsruimte in Uw veelgelezen blad voor kritiek van een Antilliaan op het commentaar van de Nederlander W. over „MENS EN MACAMBA" op de voorpagina van de Amigoe van dinsdag 7 juli j.l.

Het is zeker niet de bedoeling, dat deze kritiek betrekking heeft op alle hier verblijvende Nederlanders. Wij hebben hier wis en waarachtig wel goede Nederlanders, wie het belang van de Antillen aan het hart gaat, en die hun beste krachten geven aan hun werk in het belang van de Antillen. Deze Nederlanders, die het goed voor hebben met het Antilliaanse volk, betrek ik dan ook niet in mijn kritiek.

Het ingezonden stuk van de heer W. kan en mag echter zonder commentaar van Antilliaanse zijde niet tot het verleden gaan behoren.

De heer W. vangt zijn stuk aan met een opsomming van wat hij noemt isolementen. Het blijkt geenszins zijn bedoeling te zijn een verhandeling te geven van de ingewikkelde structuur van de Antilliaanse samenleving. Noch minder schijnt het zijn bedoeling te zijn het ontstaan van deze verwerpelijke structuur te verklaren en er zo mogelijk toe bij te dragen, dat in de bestaande toestand verbetering wordt gebracht.

De heer W. heeft geen bezwaar tegen het bestaan van de isolementen C.P.I.M., K.L.M., Marine en Mariniers en andere, kleinere europese groeperingen, zoals b.v. de pletterij, want hierover heeft de heer W. als Nederlander zijn eigen opvatting. Hij is nauwelijks geïnteresseerd in het verschil tussen de diverse groeperingen in de Antilliaanse maatschappij, want ook daar heeft hij als Nederlander zijn opvatting over.

Maar behorend tot de Nederlandse gemeenschap in ons land, heeft hij wel oog voor wat hij noemt het isolement blanke Antilliaan contra kleurling. Blijkbaar niet omdat hem het lot van de kleurling zo nauw aan het hart ligt, maar om zich te kunnen trekken aan deze tegenstelling en daaruit voordeel te trekken voor de Nederlandse groep.

De heer W. gaat wijselijk niet in op de „diepe historische achtergronden" die tot dit isolement hebben geleid. Indien de heer W. dat wel zou doen en hij over voldoende morele moed en rechtschapenheid beschikte, zou hij moeten toegeven, dat dit isolement een eerloze erfenis is van zijn mede-Nederlanders, die eertijds hier het koloniale tijdperk inluidden.

Dan geraakt de heer W. in zijn stuk tot des poedels kern, het „grote" isolement Macamba-Antilliaan. Daarover zijn boekdelen te schrijven. De delen die reeds geschreven zijn, door eerlijke Nederlanders, loonden, in hun conclusies een veroordeling in van de houding, het optreden en het beleid van de macamba tegenover het landskind.

Wanneer de inzender, de betekenis van het woord isolement uiteenzet en tot de conclusie komt, dat „gepaste gereserveerdheid ten opzichte van elkaar" de middenweg is, dan ben ik dat roerend met hèm eens, echter met de nadruk op de juiste grammaticale betekenis van het woord „gepast".

„Gepast" betekent niet slechts „afgemeten", doch ook met fatsoen, voorkomendheid, tact en begrip. En wanneer de correspondent van De Volkskrant de opvatting van „gereserveerdheid" kenmerkt als „appartheidspolitiek", dan is het gelijk aan zijn zijde, in zoverre, dat het een feit van algemene bekendheid is, dat de Nederlanders hier zich een superieure houding aanmeten en zich daardoor niet alleen distanciëren van het overige volksdeel, maar zich daarbij vaak ook onsympathiek maken.

De afstand die hier bestaat tussen macamba en Antilliaan ziet de heer W. als zeer gezond. Wat mij betreft is het een deplorabele afstand, die groter is dan men denkt. Veel groter dan een bepaste gereserveerdheid zou veronderstellen.

U lijkt voorstander te zijn van discriminatie mijnheer W. Wanneer U naar het bewijs daarvan vraagt verwijs ik U naar de redenen waarom U meent dat er afstand tussen macamba en Antilliaan moet bestaan.

U begint zich af te vragen of U zich kunt vereenzelvigen met de Antilliaan op religieus gebied. Sinds wanneer, meneer W., steken de Nederlanders op dit gebied zo gunstig af tegenover de Antillianen? Te oordelen naar de inhoud van Uw stuk, bent U katholiek. Is het dan zo, dat U hier op zondagen kogels door de kerken kunt schieten? De Antillianen beleven hun religie op hun eigen gezonde en onbekommerde wijze, zonder hypocrisie en kwezelarij. U kunt hen daar niet minder om achten, bovendien is U dat oordeel niet gegeven. En is het soms zo, dat alle Nederlanders hier rooms katholiek zijn? What about het religieuze leven van de niet-katholieke Nederlanders, vergeleken met dat van de Antilliaan? Ik geloof, dat hier een stilzwijgen „gepast" is.

En wat bedoelt U met de vraag: „Wilt U een europese Nederlander zich laten verbroederen op zedelijk gebied?" Wilt U soms beweren, dat de Nederlander hier op zedelijk gebied hoger staat dan het goede deel van de Antilliaanse bevolking? Welke zijn dan in Uw kleine Nederlandse gemeenschap de zo hoog gewaardeerde zedelijke normen waar de Antilliaanse morele opvattingen zo schril tegen afsteken? Zijn het soms de zo goed in acht genomen morele normen door Uw mensen, b.v. binnen de afrastering of in en om de Club Piscadera?

Alsof het nog niet genoeg is, gaat de heer W. door en zegt, dat woon- en leeftijdgewoonten en de opvoeding binnenshuis hier een verbroedering in de weg staan.

Op de eerste plaats, meneer W., heb ik bepaald bezwaar tegen het gebruik van het woord „verbroedering" in dit verband. Dat U het gebruikt, duidt op Uw overtuiging, dat U ten opzichte van de Antilliaan „apart" dient te staan. Ik zou liever willen spreken van medeburgerschap.

Op de tweede plaats vraag ik mij af, waar U de onbeschaamdheid vandaan haalt, om hier in ons land, door middel van een van onze kranten ten aanzien van ons volk U op een dergelijk denigrerende wijze uit te laten. Maar U doet het, omdat U zich, bewust van Uw schuld, niet kunt verdedigen tegen onze argumenten en Uw ware aard daarom maar tracht te verbergen achter drogredenen en insinuaties, waardoor U zich de spot van het Antilliaanse intellect op de hals haalt.

U sprak eerder over boekdelen. Er bestaan goede boeken op dit gebied, meneer W., want gelijke toestanden zijn door Uw voorlopers, Nederlanders en buitenlanders, reeds van jaren her elder gekweekt. Had U deze lectuur, die U en Uw geestverwanten ten voeten uit tekent, geraadpleegd, dan zou U zich m i s s c h i e n tweemaal hebben bedacht, alvorens U Uw stuk in de krant liet plaatsen.

En ondermijnende activiteit is echt niet Uw bedoeling geweest. Dat hoeft ook niet, meneer W., want wij Antillianen hebben het soort activiteit van U niet nodig om onze houding te kunnen bepalen.

Onder goede(!) leiding, zegt U, en bij eerlijke voorlichting kunnen wij elkander aanvullen. De goede leiding en de eerlijke voorlichting, meneer, bent U zelf!

De tijd is voorbij, dat de rauwe kolonisten met gevulde buidels naar hun land terugkeerden en onderweg het lied zongen van „Curaçao, Curaçao, Aruba en Bonaire, we zien ze slechts van verre, wij gaan naar holland toe, enz." Voorbij is ook de tijd (of niet?) dat de Nederlanders zich als heersers gedragen en zich ver boven de Antillianen verheven voelen.

Wat de Nederlanders hier past is het zich gedragen als een rechtgeaarde Antilliaanse burger, met zijn burgerrechten en zijn burgerplichten.

Er zijn hier heus voldoende Antillianen, die met hun beschaving en cultuur zich bepaald niet voor U behoeven te schamen. Ook hier hoeft U niet om te gaan met de straatveger of de autowasser.

Meedoen met de Antilliaan eist van U echter aanpassing en begrip. Aanpassing met behoud van eigen waarden. Maar U zult daartoe bereid moeten wo... gevonden!

Het begin zal, gezien de bestaande sentimenten, niet zo heel eenvoudig zijn. Maar met wederzijds geduld, doorzetting en vooral goede wil is er waarachtig wel wat te bereiken. Wederzijds dienen wij ernaar te streven, dat wij niet tegenover, noch boven elkaar, maar vertrouwensvol naast elkander staan. Moge ons dit gegeven zijn.

Ik dank U voor de verleende plaatsruimte.

J.S.

Op een nieuw pad

Mr. W. J. Geertsema

(Van een medewerker in Nederland)

Burgemeester W. J Geertsema houdt er niet van platgetreden paden van anderen te bewandelen. Het liefst bouwt hij aan iets nieuws en daarom vindt hij de nieuwe functie, waarin hij onlangs is benoemd, ook zo aantrekkelijk. De gemeentenaren van Warffum kennen hun „burgervader" als een joviale, hartelijke en zeer ijverige man, die in allerlei verenigingen en organisaties „zit", altijd klaar staat voor zijn gemeente of voor de streek en die ze niet graag zien vertrekken.

Officieel heet het ambt, waarmee mr. Geertsema thans is belast, hoofd van de afdeling Algemene Zaken van het staatssecretariaat van het Ministerie van Binnlenandse Zaken, Bezitsvorming en P.B.O.

Toen bij de kabinetsformatie het aparte ministerie van P.B.O. en Bezitsvorming werd opgeheven, kwam het werk eigenlijk onder verantwoordelijkheid van de vice-minister-president, tevens minister van Binnenlandse Zaken, zodat Bezitsvorming en P.B.O. gevoegd werden bij „Binnenlandse Zaken". Er werd een staatssecretaris benoemd — drs. W. K. M. Schmelzer — belast met P.B.O. en Bezitsvorming en hij stond voor de taak een eigen apparaat op te bouwen. Er werden toen drie afdelingen gevormd, n.l. P.B.O., Bezitsvorming en Economische Aangelegenheden en Algemene Zaken en die laatste afdeling wordt nu aan mr. Geertsema toevertrouwd.

„Mijn werk is in zekere zin „public relation-werk", n.l. het leggen van contacten met de pers en met het Nederlands maatschappelijk leven in al zijn geledingen, om de bedoelingen van de regering duidelijk te maken en anderzijds om als „luisterapparaat" te fungeren om te vernemen, welke wensen en verlangens er zo in den lande leven. Ten aanzien van de bezitsvorming zullen de contacten in zo breed mogelijke kring geleid moeten worden, want in feite is iedereen hierbij betrokken".

Met deze woorden schetst mr. Geertsema in enkele grote lijnen zijn nieuwe functie. Veel meer kan hij er ook al niet van zeggen, want „eigenlijk moet alles nog groeien, moet alles nog worden opgebouwd".

Zo blijkt hoe een interesse voor een onderwerp als de P.B.O. zo maar ineens van groot belang wordt. Immers mr. Geertsema schreef een toelichting op de wet op de P.B.O., teneinde de gemiddelde Nederlander in eenvoudige, duidelijke taal vertrouwd te maken met de inhoud ervan. Sindsdien volgde hij de verdere ontwikkeling op de voet, zo maar uit interesse en niet wetend, dat het nog eens zijn volledige aandacht zou opvragen. „Bezitsvorming" staat sinds de kabinetsformatie in een bijzondere belangstelling Dat is natuurlijk verheugend, vindt mr. Geertsema, maar daartegenover staat, dat het probleem wat te sterk in het politieke vlak is getrokken.

Iedereen spreekt over „bezitsvorming", maar het is altijd nog de vraag wat men er onder verstaat.

Het nieuwe hoofd van Algemene Zaken werd in Utrecht geboren, groeide op in Den Haag, waar hij het gymnasium bezocht en studeerde rechten in Leiden — met onderbreking in de oorlogsjaren — waar hij in 1947 zijn studie beëindigde. Hij was daarna repetitor Burgerlijk Recht, welke functie hij tot 1 maart 1953 vervulde, toen hij als burgemeester naar Warffum kwam, het alleraardigste dorp met 2400 ingezetenen, midden op het Groninger Hoge Land aan de spoorlijn Groningen—Roodeschool.

Van meet af aan ijverde mr. Geertsema er voor „burgervader" te zijn en zorgde hij voor een intensief contact met de burgerij. Zijn streven was er op gericht zijn gemeente zoveel mogelijk te moderniseren. Het algemene voorzieningspeil behoefde verbetering en er moest een zo goed mogelijke samenwerking bevorderd worden tussen de verschillende groeperingen. Maar hij „bouwde" niet alleen in zijn eigen gemeente, doch de activiteit straalde uit over het Hoge Land. De overkoepelende stichting Noord-Groningen kwam er, waarin alle gemeenten en vele particuliere instellingen in dit gebied zitting hebben en mr. Geertsema was de voorzitter.

Compromis gevonden voor Amerikaanse hulp aan het buitenland

Vertegenwoordigers van de Amerikaanse Senaat en het Huis van Afgevaardigden hebben vrijdag in Washington overeenstemming bereikt over een kompromis-bedrag van 3.556.200.000 dollar voor hulp aan het buitenland.

Dit is nog geen tien procent minder dan president Eisenhower voor het belastingjaar, dat op 1 juni is begonnen, had gevraagd. De Senaat en het Huis waren bij de behandeling van Eisenhowers voorstellen tot verschillende bedragen gekomen, zodat zij een kompromis moesten zoeken.

—x—

In de omgeving van Coquilhatville, in Belgisch Kongo, zijn veertig personen gestorven na het eten van bedorven vis. Vissers in de omgeving hadden bij het vissen een verdelgingsmiddel tegen insecten, dat zij in een winkel in de buurt gestolen hadden, als aas gebruikt.

Tiende wereldjamboree begonnen

Gisteren is bij de „betoverde" berg Makiling, ca 50 km van Manilla, een tentenstad tot leven gekomen, toen 12.000 padvinders uit de gehele wereld hun tiende wereldjamboree begonnen.

Een 3.500 padvinders uit Azie, Europa en Amerika en meer dan 8.000 van de Philippijnen zullen tien dagen tezamen zijn ter verbreiding van het denkbeeld van wereldvrede en broederschap door middel van de Padvinderij.

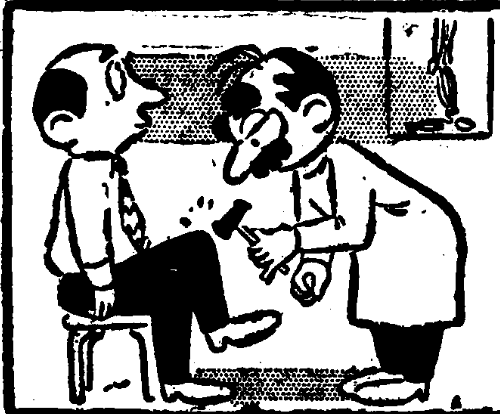
Hun „stad", compleet met postkantoor, koelhuizen, winkels, bioscopen, brandweer en een hospitaal, is gebouwd tegen een berg die bekend staat om zijn schone landschap en „betoverde" bossen.

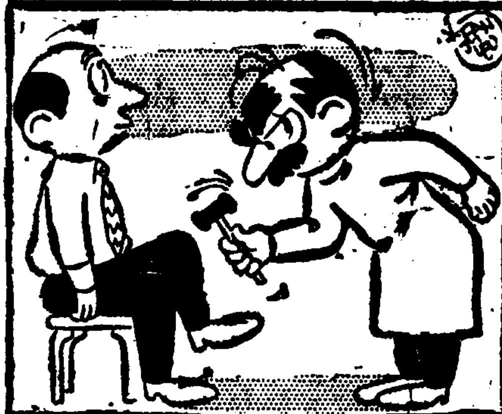
De voorbereiding voor de Jamboree hielde o.a. in het verwijderen van verificatie slangen en malariamuskieten.

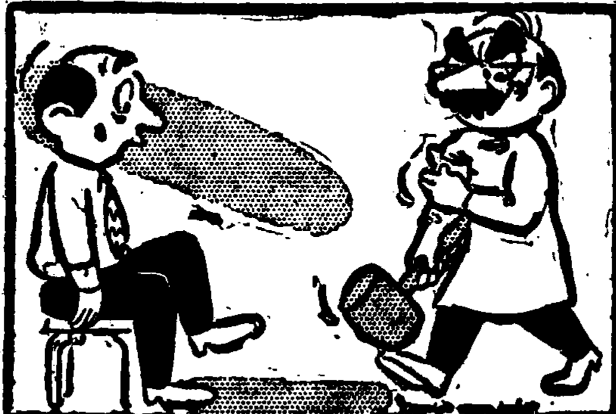
De kosten van de Jamboree geschat op ca 3.5 miljoen gulden.

Er zijn enorme voorraden levensmiddelen ingeslagen. Een mens zou ruim dertienhonderd jaar nodig hebben om de hoeveelheid opgeslagen voedsel te verorberen. Zo zijn er veertig km bananen; verder cocosnoten en andere vruchten. Voorts zullen o.a. 300.000 eieren en 375 gebraden varkens worden geconsumeerd.

OSCAR

DE PASTOOR MOET BLIJVEN

Italiaanse parochianen contra besluit van bisschop

(Van onze Romeinse correspondent)

In Frosinone is een der parochiekerken toegewijd aan Sint Antonius, de Portugese kerkleraar, die door Padua werd genaast. Daar, in Frosinone, leefde en arbeidde een pastoor, die dat zijn parochianen op de handen werd gedragen. Zo iets komt voor. Generaties lang had de St. Antonius niet zulk een beminde herder gehad. Enkele weken geleden werd de pastoor overgeplaatst. Misschien heeft de bisschop van Frosinone hem gezegd: „Vriend, ga hoger op", misschien beperkte hij zich tot het woord van de chef van de bijbelse honderdman: „Ga". Dat doet er niet toe, want de materie van aanstellingen en overplaatsingen is duidelijk geregeld in het kerkelijk wetboek, dat ook voor de Ecclesia Frosinonensis geldt. Maar het hart der Antoniusparochianen ging eigen wegen, het had maling aan de Codex. Deze pastoor wilden zij, hebben en geen andere.

De geestelijke leiders in de verscheidene landen hebben allen zo hun eigen moeilijkheden, de bisschoppen van Italië kregen er één extra bij. Het volk Gods is hier even goed en heeft evenveel last van de erfzonde als elders. Maar als het zijn zinnen heeft gezet op iets of iemand, op een processie, op een speciale heilige, op een pastoor, dan moet zelfs de Paus van Rome daar af blijven. Anders grijpt men naar schietgeweer of hooivork en gaat tot laaiende opstand over.

De pastoor moet blijven, decreteerde de parochie. Maar op de bisschoppelijke kanselarij draaide de bestuursmachine geluidloos verder. De pastoor ging, zijn opvolger kwam. De opvolger werd niet geaccepteerd, men liet hem links liggen. De bisschop installeerde de nieuwe herder en slechts Sint Antonius boven het hoofdaltaar en de barokke heiligen langs de muren keken toe, de kerk bleef leeg. Monseigneur maande tot gehoorzaamheid: het juk was licht onder de nieuwe pastoor. Het kan wel zijn, aldus de Antonijnen, maar wij willen zijn juk niet, wij willen de oude terug. En de pastoor mocht preken voor de banken, voor de doctor Ecclesiae, de barokke heiligen langs de muren en de engelen op het plafond.

Op de dag, dat op Capri de koude oorlog werd hervat en dat een niets ontziend kamerlid de heilige rechten aantastte van de happy few in Florence, slingerde de bisschop vanuit zijn paleis in Frosinone de episcopale banvloek tegen de opstandelingen. Hij legde de parochie het interdict op, zijn afgevaardigden sloten — met as op het hoofd en zwarte stola's om — de kerk, verzegelden de deuren en lieten als de engel met het vlammend zwaard uit de Hof van Eden, het bisschoppelijk decreet achter, aangeplakt op de kerkdeur: Al wie de schennende hand slaat aan de bisschoppelijke zegels en/of de kerk openbreekt, zal gestraft worden met de zwaarste kerkelijke straffen.

Nu zit de pastoor alleen in de pastorie. En de buurtpastoors proberen met zachte hand de weerbarstige Antonijnen naar de kerk van de H. Theresia te leiden, naar die van Sint Jozef van Copertino of van de Moeder van Altijddurende Bijstand. Daar trachten zij in begrijpelijke taal hun te verklaren, dat het „Ama et fac quod vis", het Bemin en doe verder wat je wilt, door Sint Augustinus van Hippo niet zó bedoeld is, als de Antoniusparochianen van Frosinone het blijkbaar opvatten!

—x—

President Eisenhower en zijn minister van arbeid, James Mitchell, hebben bijna twee uur van gedachten gewisseld over de staalstaking. Een woordvoerder weigerde bijzonderheden mee te delen.

Aruba vandaag in het centrum van de belangstelling

In aanwezigheid van 500 gasten heeft overdracht van het hotel plaats

Gisteren brachten alle vliegtuigen die op Aruba arriv[eerden] gasten uit binnen en buitenland. Vanmorgen vroeg heerste op de dr. Plesmanluchthaven te Curacao grote drukte en zagen wij de leden van de Regering en andere autoriteiten zich gereed maken om naar Aruba te vertrekken. Er worden vandaag voorts nog tal van extra vliegtuigen ingelegd.

Om zeven uur begint de drukte. In de lobby van het hotel, bij de gang naar de bar en het casino is een lint gespannen, dat door Z.E. Minister Juan Yrausquin zal worden doorgesneden, waarmee het hotel dan officieel is geopend. Daarna volgen op het achterterras nog meer officiele toespraken, waarna er koud buffet wordt geserveerd. Het feest wordt dan besloten met een show in de nightclub, waaraan onder anderen de amerikaanse zangeres Hildegarde en een chorusline van schattige meisjes meewerken, het orkest van Chavez, een venezolaanse folkloristische dansgroep en een aantal lokale artisten.

Van alle plechtig- en feestelijkheden wordt door alle drie de radiostations een ooggetuigenverslag gegeven.

Morgen, zondagavond zal dan de gehele bevolking kunnen genieten van een grootste show door de venezolaanse folkloristische dansgroep in het Wilhelminastadion. Het programma wordt aangevuld met het optreden van tal van lokale artisten. Onder meer zullen ook de Trupialen van Frere Alexius hun medewerking verlenen.

Deze grote show is vrij toegankelijk voor een ieder. Door de heer Piöa van de Arubaanse voorlichtingsdienst werd alles voorbereid en deze vertelde ons dat het een onvergetelijke avond belooft te worden. De Venezolaanse dansgroep komt hier als een geste van het venezolaanse ministerie van Arbeid.

Hildegarde blijft nog enkele weken

De amerikaanse show die vanavond haar premiere beleeft zal, zo deelde de direktie van het Casino, welke de algemene leiding heeft van de „entertainment" nog tenminste twee weken op Aruba blijven en dagelijks om elf uur in de Klompenclub van het hotel een uitvoering geven.

—x—

In Colombo zijn ongeveer 8.000 employé's, voornamelijk van handels-ondernemingen, in staking gegaan. Zij steunen de havenarbeiders die in staking gingen toen 247 man het havengebied niet mochten betreden omdat zij niet zouden hebben samengewerkt met de bewapende militairen die in de haven werken.

GOD heeft onze vurigste wens vervuld door ons te verblijden met de geboorte van ons eerste kindje

ANK

Zij kreeg bij het H. doopsel in de St. Franciscuskerk te Oranjestad de namen

ANNA JOHANNA MARIA

A. Geurten
A. Geurten-Jontter
Argentiniestraat 15, Oranjestad.

Uit Politierapporten

Oranjestad — Julio Francisco Donati, Seroe Blanco 27 vond 2 entreekaarten van de Aruba Country Club, papieren en een ball point.

In Sweelinckstraat werd brand in boom gemeld. Vermoedelijk was het kwajongens werk.

Ter hoogte van Esso pomp in de Zeppenfeldstraat ontstond een kettingaanrijding tussen auto's 1142, 6266 en 5939. De totale schade bedraagt f. 1000.—. Een onderzoek wordt ingesteld.

De publieke telefoon te Sabana Basora werd door baldadigen vernield.

Scheepvaart: Er kwamen 9 schepen binnen, en er vertrokken er 7.

Burgerlijke Stand

Oranjestad — Op 17 juli werd geboren: Lucas, zoon van de heer en mevrouw F.V. Koolman-Werleman. Sabana Abao 25.

WIST U?

.... dat op Aruba jaarlijks vóór ƒ 450.000,— aan vis (vers en geprepareerd) geïmporteerd wordt?

.... dat Curaçao daarvoor bijna het dubbele nodig heeft, nl. ƒ 800.000?

.... dat op Curaçao men ongeveer 15 kg. vis per hoofd per jaar konsumeert?

—x—

In het begin van de volgende maand begint te Amman een proces tegen achttien officieren van het Jordaanse leger, die worden beschuldigd van deelneming aan een komplot om het bewind van koning Hoessein omver te werpen.

De beklaagden, onder wie zich de voormalige onder-stafchef van het leger generaal Sadek Sjaren bevindt, werden op 13 maart aangehouden. Zij zouden de staatsgreep hebben willen uitvoeren tijdens het verblijf van de vorst in de V.S.

AGENDA ARUBA

Oranjestad. — Kantoor Amigoe. Toricellistraat 16. Tel.: 1233
Zaterdag 18 en zondag 19 juli 1959.

Bioscopen:

De Veer, 8.30 uur:
Zaterdag en zondag: „Outumn leavse". Joan Crawford, Cliff Robertson, Vera Miles, Lorne Green. 18 j.
6.00 uur, zondag: „Shorts-news Alle leeftijden.

[illegible] 8.00 uur:
Zaterdag en zondag: „Westbound". Randolph Scott, Virginia Mayo. A l.
5.45 uur, zondag: „Calling all marines. Alle leeftijden.

Principal, 8.00 uur:
Zaterdag: „In old Vienna". Muziekfilm over Schubert, Strauss en van Beethoven. Alle leeftijden.
8.00 uur, zondag: „DINO". Sal Mi[neo], [illegible] [Ka]hner. 14 jaar.
6.00 uur, zondag: „King of the cowboys. Alle leeftijden.

Aurora, 7.30 uur:
Zaterdag: „Hot spell". Shirley Booth, Anthony Juinn, Earl Holliman. Shirley MacLaine. 18 jaar.
8.00 uur, zondag: „Tu hijo debe nacer". (Spaans) Marga Lopez, Enrique Rambal .18 jaar en om 6.00 uur: Sjors van de Rebellenclub". Alle l.

Savaneta, 7.30 uur:
Zaterdag: „El expreso de Andalucia". (Spaans) Jorge Mistral, Maria de Leza. 18 jaar.
8.00 uur, zondag: „The law and jake wade." Robert Taylor, Richard Widmark. 18 jaar en om 6.30 uur: El circo" (Spaans) Alle leeffijden
„El circo". (Spaans) Alle leeftijden.

Nachtdiensten Botica's:
Oranjestad: Botica Aruba. Tel: 1080.
San Nicolas: Botica Central: Tel 5119.

JEUGDCENTRALE „LA SALLE"
Aruba, zaterdag 18 juli 1959:
Club Noord: 7-9 p.m. Club open Volleyballtraining.
Dakota: 5-9 p.m. Club open. Tafelfeltenniscompetitie.
Don Bosco (San Nicolaas): Training sofbtall. 7.30 - 12 p.m. Dansavond voor leden.
St. Jozefbond Estrella (Santa Cruz): 4 p.m. Voetbalcompetitie Junioren: Estrella vs R. C. A. jrs.
Aruba, zondag 19 juli 1959:
Club Noord: 10-1. Club open. Voetbal Junioren tegen Britania.
St. Jozefbond Estrella (Santa Cruz): 10 v.m. Bestuursvergadering.
Trupialen: 8 uur p.m. Uitvoering
Trupialen: 8 uur p.m. Uitvoering Wilhelmina stadion.
Aruba, maandag 20 juli 1959:
Club Noord: 7-9 p.m. Club open. Voetbaltraining.
Don Bosco (San Nicolaas): 5-10 p.m. Club open. Training softbal.
St. Jozefbond Estrella (Santa Cruz): 5 p.m. Baseballtraining. 7 p.m. Volleyballtraining: Junioren/meisjes.
7 p.m. Vervolg Club ping-pongcompetitie A-klasse.
Trupialen: 3.15 p.m. Zangles Junioren.

Aandelen Venaruba gestegen

Dat de aandacht op het ogenblik in het biezonder op Aruba gevestigd is, moge blijken uit het bericht, dat de aandelen van VENARUBA de laatste dagen van 50 tot 80 gestegen zijn.

Biezonderheden Parijse wintermode uitgelekt

Enkele biezonderheden zijn uitgelekt over de nieuwe wintermode, die de Parijse couturiers voorbereiden (kollekties van 26 juli).

Deze betreffen een langer silhouet, roklengte enkele centimeters langer, taille op de normale plaats, gemarkeerd, maar nooit ingesnoerd, kleuren kastanjebruin en fuchsia. De mantels hebben enorme kragen, maar laten de hals vrij. Lichte hoeden vóór overdag. Zeer overdadige avondkleding van effen zijde of lame broche, dikwijls naar oosterse motieven.

Wie vangt een gemerkte bonito?

Het Cubaanse Marienbiologisch Laboratorium heeft in verband met het onderzoek naar broedplaatsen van bonitos een aktie op touw gezet, waarbij 2000 van deze vissen gevangen werden en nadat zij met een geel plastic-strip gemerkt werden, weer in zee gelaten, op verschillende plaatsen in de Caraïbische Zee en de Golf van Mexico.

Aan alle vissers wordt nu gevraagd om wanneer zij een bonito vangen, die aan de achterzijde zo'n onderscheiding draagt, om dat door te geven aan:

**Laboratorio de Biologia Marina
Universidad de Villanueva
Apartado 6, Mariano, Habana
Cuba.**

Hierbij voege men de volgende **informaties: 1) datum van de vangst; 2) plaats van de vangst. Per terugkerende post ontvangen deze personen $ 0,50 terug (dit als een vergoeding van de porto-kosten(!)**

EILANDGEBIED ARUBA

Het hoofd van de Gezondheidsdienst maakt bekend, dat vanaf 20 tot en met 24 juli 1959 gelegenheid bestaat voor de 2e ronde inenting tegen kinderverlamming. Kinderen, geboren vóór 1 januari 1959, kunnen dus voor hun 2e injectie op de volgende uren en plaatsen terecht:

Polikliniek te	SAVANETA	van	3	tot	4	uur n.m.
„ „	NOORD	„	10.30	„	12	uur v.m. en van
		„	3	„	6	uur n.m.
„ „	STA. CRUZ	„	4	„	6	uur n.m.
„ „	ST. NICOLAAS	„	3	„	4	uur n.m. (behalve op woensdag)
MEDISCH CENTRUM TE ORANJESTAD		„	2...	„	3	uur n.m.

Deze tweede injectie is noodzakelijk, daar anders de eerste geen werking zal hebben.

DE RONDE VAN FRANKRIJK

Teleurstellend resultaat van Gaul in tijdrit van gisteren

De uitslag van de tijdrit van Chalon Sur Saone naar Dyon is een duidelijk bewijs van het verschil in klasse van Charly Gaul, de tourwinnaar 1958 en Charly Gaul de verliezer. Want juist in derit tegen de waarheid, waaruit hij vorig jaar zegevierend tevoorschijn kwam en daarmee de Tour de France won, heeft Gaul zijn aanhang een van zijn grootste teleurstellingen bezorgd. Toegegeven, in 1958 reden Riviere en Baldini niet mee en had Anquetil met de strijd gestaakt, maar van de Luxemburger had men toch iets meer verwacht dan de 20ste plaats op bijna 9 minuten achter Roger Riviere.

De rit van gisteren tegen 't horloge was evenmin als zijn beide voorgangers in deze ronde van beslissende betekenis. Frederico Bahamontes moest wel een paar minuten prijs geven, maar troont nog steeds met een ruime voorsprong bovenaan. Anglade, die met een kapotte knie sukkelde, bleef tweede en slaagde er zomaar nog in anderhalve minuut op Bahamontes in te lopen. Slechts Riviere en Anquetil kwamen wat naar voren en reduceerden het onderlinge verschil tussen hen beiden tot 12 seconden in het voordeel van Anquetil, die dus waarschijnlijk als best geplaatste Franse nationaal in Parijs zal aankomen.

Over het verloop van de tijdrit valt weinig te vertellen. Reeds halverwege had Riviere een voorsprong van bijna een minuut op Anquetil, op 2 min 7 sec volgde Baldini en op 2.10 Brankart. In de tweede helft vergrootte Riviere zijn voorsprong op zijn ploeggenoot Anquetil tot 1 min 38 sec. Baldini was 5 min 19 seconden achter geraakt en voorbijgestreefd door Saint, Brankart, Anglade en Adriaenssens.

In het puntenklassement heeft Darrigade van de Franse nationale ploeg nog steeds de leiding met een totaal van 573 punten. De prijs voor de meest strijdlustige renner was in deze etappe voor de Belg Adriaenssens. De premie voor de ongelukkigste voor de Zwitser Graf.

Met nog een etappe te rijden ziet het algemene klassement er als volgt uit:

1. Bahamontes (Sp) 113.50 53. 2. Anglade (Centraal Zuid) op 4 min 01 sec. 3. Anquetil (Fr.) op 5.05, 4. Riviere (Fr) op 5.17, 5. Mahe (West Zuid West) op 8.22 6. ex equo Baldini (It) en Adriaenssens (België) beiden op 10.18, 8. Hoevenaers (België) op 11.02, 9. Saint (West Zuid West) op 17.40. 10. Brankart (België) op 20.38, 12. Gaul (Nelux) op 23.59, 23 Damen (Nelux) 115.33.19, 34. Ernzer (Nelux) 115.41.26, 46. Bolzan (Nelux) 116.06.13, 51 Kersten (Nelux) 116.15.31.

Het dagploegklassement werd gewonnen door de Franse nationale ploeg. Nederland werd zevende. In de algemene ploegenrangschikking heeft België de leiding voor Frankrijk.

Verrassende zege van S.L.D. op HURACAN

Tegen de verwachatingen in wist het basbetball-team van S.D.L. dat van Huracan met de score van 49—38 te verslaan. Huracan speelde zeer traag, terwijl S.D.L., dat de gehele wedstrijd met vijf man uitspeelde, elke kans waarnam en dan ook verdiend won. Topscorer voor S.D.L. was Lucio Wijngaarde met 29 punten, terwijl Deville voor Huracan 16 punten scoorde.

De stand van de kompetitie is thans:

	gesp.	gew.	verl.	pt
Lightning ..	4	4	0	4
Sithoe	3	3	0	3
Huracan	5	3	2	3
Dragons	4	2	2	2
S.L.D.	5	2	3	2
Athene	4	1	3	1
Jong Curaçao	3	1	2	1
Aquino	5	1	4	1

DEZE WEEK ONZE WERELD

(Vervolg van pag. 1)

het geval de kapitalisten zouden **besluiten de satelietlanden schade** te betrokkenen. Het is eigenlijk altijd hetzelfde met Kroetstjef, maar toch maakt het telkens weer indruk hetgeen hij zegt. Vooral wanneer hij positief de toehoorders opruit — zoals nu weer in Polen — en ze adviseert de aanhangers van het kapitalisme uit te roeien.

xxx

President Soekarno van de Indonesische republiek heeft de afgelopen dagen zijn rompkabinet opgetrokken. Al dadelijk kondigde zich een strijd tussen de strijdkrachten onderling aan omdat de luchtmacht het oneens was over de benoeming van een legeraanvoerder tot minister van defensie. Doordat beide partijen water bij de wijn hebben gedaan, aldus deberichten uit Djakarta, is het geschil beslecht.

Soekarno put zich uit in verklaringen, dat zijn land en hij bijzonder zware jaren tegemoet zullen gaan, maar over het hoe en waarom heeft hij niet al te veel gezegd. Misschien is dat ook wel beter, want elke min of meer ingewijde in het Indonesische problemencomplex heeft de zekerheid, dat de president het ook onder de nieuwe omstandigheden niet zal redden. Er zijn nog te veel factoren die belemmerend werken in een vrije uitvoering van besluiten, van welke regering die ook komen. Soekarno sukkelt met de erfenis van bijzonder ernstige beginfouten.

xxx

Wat is het feitelijk motief van Fidel Castro geweest om zijn ontslag aan te bieden als premier? Voorlopig zal het wel gissen blijven, doch vele diplomaten op dit halfrond blijven het erop houden, dat Castro een schijnbeweging heeft willen maken om de aandacht weer op zich te vestigen en zich later door de wil des volks opnieuw op de zetel te laten duwen. Wat hier van waar is zal spoedig blijken.

Toen verscheidene maanden lang de rebellen van Cuba streden voor de vrijheid zullen zij zich ongetwijfeld een andere voorstelling hebben gemaakt van het herstel der vrede en vooruitgang van het vaderland. Het is er nog nauwelijks weer rustig geweest en vooral in politieke gelederen is het blijven koken. Toen steeds meer berichten werden verspreid over verbreiding van communistische invloed op Cuba, gingen leden der Organisatie van Amerikaanse landen zich ermede bemoeien en president Eisenhower moet Cuba hebben bedoeld toen hij dezer dagen sprak over een bijzonder ernstig symptoom van communistische machtsuitbreiding in het Caraibisch gebied. Zeker een Fidel Castro zal niet kunnen tegenhouden, dat deze materie zal worden besproken op een bijeenkomst van genoemde organisatie waar stellig maatregelen zullen worden beraamd om het communistisch gevaar buiten de deur te zetten. Als het tenminste daarvoor al niet te laat ......

Kabinetswijziging in IRAK

Russische gelukwensen voor KASSAN

Generaal Kassem, de Iraakse premier, heeft, aan de vooravond van de eerste verjaardag van de Iraakse revolutie, zijn regering aanzienlijk gewijzigd. Er zijn zeven nieuwe ministeries bijgekomen. Voor het eerst heeft ook een vrouw haar intrede in de regering gedaan. Het is mej. Nazinah Diloeni presidente van de liga voor de verdediging van de de rechten der vrouw, een para-communistische organisatie die kort na de revolutie werd opgericht. Een der nieuwe ministers is belast met het toezicht op de olieindustrie. Hoofd ervan is Ibrahim Koebla, die in de voorgaande regering minister van economische zaken was.

Premier Khroesjtsjev heeft zijn Iraakse ambtgenoot een „persoonlijke vriendschappelijke" boodschap gezonden ter gelegenheid van het eenjarig bestaan van de Iraakse republiek, zo heeft Tass bekendgemaakt. De boodschap werd overhandigd door de plaatsvervangende minister van buitenlandse zaken, Koeznetsov, die aan het hoofd staat van de Sovjet-delegatie welke voor de viering op 14 juli naar Bagdad is gekomen.

Pijpleiding van Rode Zee naar Middellandse zee

Vrijdag is te Tel Aviv door de Israëlische regering en Edmond baron van Rothschild als vertegenwoordiger van een internationaal beleggingsconsortium een overeenkomst getekend voor de aanleg van een pijpleiding van Eilath aan de Rode Zee naar Haifa aan de Middellandse Zee.

Volgens de bepalingen van deze overeenkomst verleent de Israëlische regering een koncessie van 49 jaar aan de geldschieters, die in de aanleg van de pijpleiding 21 miljoen dollar zullen investeren. De pijpleiding, die in 1960 gereed zal zijn, zal een pompkapaciteit hebben van 3 miljoen ton 's jaars tot 1961. Deze kapaciteit zal later worden verhoogd door vermeerdering van het aantal pompstations tot bijna 6 miljoen ton.

—x—

President Eisenhower heeft een der schilderijen gekregen van de Russische tentoonstelling in New York. Het is een riviergezicht en het heeft „De lente nadert 1952".

Eisenhower bezocht eind vorige maand in gezelschap van de Sovjet-vice-premier Frol Kozlof de Russische tentoonstelling. Naar Hagerty verklaarde vroegen de Sovjet-functionarissen aan de president welk schilderij hij het mooist vond. De president wees een schilderij aan dat een groep boeren op een vlot voorstelde. Doch om onbekende redenen heeft hij niet dat schilderij gekregen doch een ander.

Langs enorme rotsblokken rijden Charley Gaul en Bahamontes met drie minuten voorsprong op het peleton naar de finish te Grenoble in de achttiende étappe van de Tour de France.

WHITE SOX slaan twee hits doch winnen met 2—0 van YANKEES

Giants vergroten voorsprong in National League

AMERICAN LEAGUE

De Chicago White Sox sloegen in de negende inning hun twee enige hits tegen Ralph Terry (3-7) en wonnen met 2-0 van de New York Yankees, die eveneens twee hits sloegen tegen pitcher Early Wynn (12-6).

-o-

De Cleveland Indians wonnen met 8-7 van de Boston Red Sox. De winnende pitcher was Locke (1-1) en de verliezer Ike Delock (6-5). Homeruns: Rocky Colavito (29) voor de Indians en Keough(6) voor de Red Sox.

-o-

De Baltimore Orioles versloegen de Detroit Tigers met de score van 3-2 door een error van Rocky Bridges, waardoor twee runs binnenkwamen. De winnaar was Brown (6-5), de verliezer Don Mossi (7-4). Frank Bolling (6) sloeg een homer voor Detroit en Brooks Robinson (1) voor Baltimore.

-o-

De Washington Senators verloren met de score van 4-7 van de Kansas City Athletics. De winnaar was Ned Garver (7-9), de verliezer Russ Kemmerer. (5-10).

Roy Sievers (12) sloeg een homerun voor de Senators.

-o-

De stand in de American League:

Chicago	50	37	—
Cleveland	48	37	1
Baltimore	46	42	4½
Yankees	44	44	6½
Washington	42	45	8
Detroit	42	48	9½
Boston	39	49	11
Kanses City	38	48	11½

-o-

NATIONAL LEAGUE:

Sad Sam Jones (13-9) en de San Fransisco Giants versloegen de Pittsburgh Pirates met 4-1. De verliezer was Ronny Kline (7-8).

-o-

Een homerun van Harry Anderson bracht de Philadelphia Phillies een 3-2 overwinning op de Los Angeles Dodgers. De winnaar was Owens (5-8) en de verliezer Roger Craig (4-1)

-o-

De Milwaukee Braves verloren voor de vierde achtereenvolgende dag door gisteravond met 3-4 tegen St. Louis ten onder te gaan. Warren Spahn (11-10), die twee runs in de achtste inning toestond, was de verliezer. Lindy McDaniel (8-10) was de winnende pitcher in relief van Larry Jackson.

-o-

Rookie Art Ceccarelli (2-0) won zijn tweede wedstrijd in de Mayor Leagues door de Cincinnati Redlegs met 1-0 te verslaan. Het was de zesde overwinning in de laatste zeven wedstrijden van de Cubs. De verlieber was Bob Purkey (8-10).

-o-

De stand in de National League:

San Fransisco	51	38	—
Los Angeles	50	41	2
Milwaukee	46	39	3
Pittsburgh	47	42	4
Chicago	45	44	6
St. Louis	42	46	8½
Cincinnati	39	50	12
Philadelphia	33	53	16½

Chroesjtsjef verwerpt atoomvrije zone in Rusland

De Sovjet-Unie verwerpt het denkbeeld om bepaalde stukken van het Sovjet-grondgebied te betrekken in de oprichting van een eventuele atoomwapenvrije zone, die de landen aan de Oostzee zou omvatten, zo heeft Chroesjtsjef op een massa-bijeenkomst te Szczecin (Polen) verklaard.

Chroesjtsjef zeide op dezelfde bijeenkomst, dat de Sovjet-Unie niet zal aarzelen voor de Oder-Neissegrens te vechten. De Oder-Neissegrens, zo zeide hij, is even heilig voor Polen als elke grens voor elk der socialistische landen. De Sovjetregering heeft meer dan eens op duidelijke wijze haar standpunt ten aanzien van deze kwestie kenbaar gemaakt.

De 46e TOUR DE FRANCE

Tourwinnaars moeten een konstante vorm bezitten

Zal Nederland het volgend jaar met een eigen ploeg kunnen starten?

Bahamontes heeft het in St. Etienne al gezegd, er zijn maar enkele renners in de tour, dat zijn Gaul, Anquetil, Riviere, Baldini, Bobet en -met permissie- ook hijzelf. De rest is „brandhout". Welnu, in de etappe van St. Etienne naar Grenoble, konden de echte renners tonen dat ze geen brandhout maar coureurs zijn. Er zaten twee matige bergpassen in het parcours, de col du Grand Bois (1145 m.) en de Romeyere (1014 m.)

Don Federico, die iedere avond zijn Doña Fermina in Toledo opbelt, trok er al direct tussenuit, achterna gezeten door Charly Gaul, en alle andere favorieten behalve Louison Bobet, die overigens al lang geen favoriet meer is en ondertussen is uitgevallen. Bobet zou in deze etappe het moeilijkste uur uit zijn hele carriere doormaken.

De anderen klommen er echter lustig op los, de top van de col du Grand Bois tegemoet. Daar passeerde Bahamontes als eerste, op de voet gevolgd door Gaul en de Franse bergbok Huot. Op een halve minuut gingen Riviere en Saint over de kruin en weer anderhalve minuut later Anquetil, Baldina en de kleine Piet Damen, die weer draaide als een vliegwiel.

Zo gaat het in de tour met de mindere goden; vandaag krijgen ze nauwelijks de pedalen rond en jammeren de hele dag dat ze de vorm maar niet te pakken kunnen krijgen en ziet, morgen vliegen ze over de weg en houden het wiel van de allergrootsten.

Tourwinnaars zijn dan ook in de eerste plaats renners die een konstante vorm bezitten en geen desastreuze inzinking kennen. Misschien moeten wij een uitzondering maken voor de Luxemburger Gaul, die er vorig jaar in slaagde vanuit een vrijwel hopeloze positie, in een adem op te rukken naar de top van het algemeen klassement.

Ook nu is Charly bezig aan een sensationele „remonte", althans bij het schrijven van deze regels. De cijfers spreken duidelijke taal. In de uitlopers van de Alpen liep hij bijna 5 min. in op Riviere, Anquetil, Baldini en 30 seconden op Bahamontes.

Toegegeven, hij heeft nog altijd een achterstand van meer dan 20 min. op de gele trui, en zelfs zijn vurigste supperters kunnen hun ongerustheid nauwelijks verbergen, maar iedereen houdt in grote spanning de adem in.... want bij Charly weet je het nooit.

In de afdaling sloten de renners zich weer aaneen en pedaleerden in rustig tempo naar de volgende bergtop.

Daar, aan de voet van de Romeyere attakeerde „Baha" opnieuw. Niemand kon zijn wiel houden, ook Gaul niet.

In een uiterste krachtinspanning kwam de Luxemburger tot 10 sec. van de Spanjaard, maar in een felle tussensprint wierp Bahamontes zijn rivaal terug tot ruim 1 minuut. Dansend op de pedalen wipte Federico weg, en als een moderne Don Quijote, vergroeid met zijn stalen Rossinante reed hij ditmaal niet in op draaiende molenwieken, maar trok hij lange serpentines door de scherpe hairpin bochten die een integrerend deel vormen van de steeds torderende bergwegen.

Achter hem wist hij zijn losgereden Sancho Panza, de schildknaap die —in deze tour— in de figuur Gaul opnieuw gestalte heeft gekregen.

Ja, in deze rit was Gaul niet meer dan de trouwe schildknaap van Bahamontes, die hem op de top van de Romeyers met ruim 1 min voorafging.

Dit keer echter geen ijsjes op de top voor Spaanse Federico, maar de lonkende gele trui aan de eindstreep in Grenoble. In gedachten moet de Spaanse matador al de donderende OLE's gehoord hebben, die wildenenthousiaste warmbloedige landgenoten hem ongetwijfeld bij zijn glorieuze terugkeer in het land der hidalgo's zullen bereiden.

Gezamenlijk en in vereniging vertrokken ze dus in de afdaling met bestemming Aosta, trwijl achter hun beider ruggen, het „brandhout" nog steeds de hellingen opworstelde.

Rustig en sterk pedalerend namen zij een voorsprong van bijna 4 min. op de rest van het peloton.

Het was aandoenlijk. Gaul en Bahamontes dronken samen uit één bidon en namen netjes ieder op hun beurt de kop over.

Enfin, aan alles was te zien dat de Engel en de Arend een pact gesloten hadden. Bahamontes de gele trui en Charley de tappezege. In Grenoble sprintte Federico nauwelijks en Gaul greep gemakkelijk de eerste plaats.

Bijna 4 min. later liep het peloton binnen met alle andere „kanshebbers" en waarvan ook Damen deel uitmaakte. Een fraaie 5e plaats achter meestersprinter Darrigade was zijn beloning.

Deze etappe brachte ook de eerste Nelux zege in het ploegen-klassement, zodat de arme jongens van deze tour toch nog een zakcentje rijker werden.

—

Quatorze juillet is voor de Fransen een nationale feestdag. Iedereen heeft dan een betaalde vrije dag en in Parijs wordt er ieder jaar een groot „bal champetre" gehouden, waarop telkenmale zeer vele buitenlanders zich met de Fransen verzoenen en soms met de Françaises zoenen.

Op quatorze juillet mag dat allemaal, want de dag waarop de Bastille bestormd, ingenomen en platgebrand werd is voor iedere Europeaan en voor het merendeel van de wereldbevolking, het symbool geworden van vrijheid, gelijkheid en broederschap.

Sinds mensenheugenis heeft Goddet dus in zijn tour, de 14de juli gereserveerd voor een of andere stunt van zijn geliefde Franse Nationalen. Zo ook dit keer.

„Ome Jacques" had nu op één dag twee cols van de eerste categorie in zijn schema opgenomen n.l. de ISERAN en de KLEINE ST. BERNARD, terwijl de vermaarde GALIBIER —waarop Theo Middelkamp kort voor de oorlog zijn fameuze klimcapaciteiten demonstreerde— nu gedegradeerd was tot een col van de tweede categorie.

In grote touringcars werden de renners van Grenoble vervoerd naar de top van de Lautaret, om van daaruit hun klim te beginnen naar de Calibier, Iseran en de kl. St. Bernard.

Zo vol verwachting als men was ten aanzien van deze etappe zo teleurstellend is het verloop daarvan geweest. Alle voorwaarden leken aanwezig voor strijd.

Allereerst: quatorze juillet.

In de tweede plaats, een Spaanse gele trui

In de derde plaats: Frans brandhout

In de vierde plaats: een Luxemburgse aartsengel, met 20 min. achterstand op de gele trui

In de vijfde plaats: regen, mist en eeuwige sneeuw

En in de zesde plaats: een aankomst op Italiaans grondgebied in het grensplaatsje AOSTA.

Welnu, ziehier het pover resultaat van deze etappe.

Een Italiaanse sprintoverwinning van de ontluisterde wereldkampioen Baldini op een pelotonnetje met Gaul, Saint, Anglade en Reitz (of all people) — over brandhout gesprokken— Daarachter op 55 sec. een grote groep renners met Bahamontes, Anquetil, Riviere etc.

Geen wonder dat „ome Jasques" in zijn lijfblad l'Equipe tekeer ging als een woedende stier, die door torero Bahamontes met een grote gele trui volkomen in bedwang gehouden wordt. Ome Jacques zoch schuldigen en U weet dat liefde en haat veelal dicht bij elkaar staan.

De liefde voor zijn drie trotelkinderen Bobet, Anquetil en Riviere is overgegaan in een felle haat, die zich nu ontlaadt over de pretentieuze hoofden van de grote Franse drie. Goddet is woedend over het feit, dat Anquetil de rustdag gebruikte om in de armen van zijn mooie echtgenote wat bij te komen van de zware vermoeinissen in de Ronde.

Hij doet sarcastisch tegenover de **bluffer** Riviere, die aan iedereen had rondverteld dat hij in de bergen door niemand te houden zou zijn, om dan in de tijdrit definitief zijn overwinning in de tour veilig te stellen.

Hij doet meewarig tegen de arme Louison Bobet, die zo volkomen uitgeput op de top van de Iseran kwam, dat Hij, de grote Louison, de drievoudige tourwinnaar, het idool van iedere Franse teen-ager, in de Voiture Balaie moest stappen. Bobet had buikpijn en oude benen, zoals zijn broer Jean het uitdrukte. Maar Bobet is pas 35 jaar, dus de antiquiteit van zijn benen valt nog al mee.

Neen, dan hebben wij veel meer respect voor de Franse kampioen Anglade, die tot nu uitstekend is bij gebleven en Bidot nu slapeloze nachten bezorgt.

Anglade —regionaal— is tot nu toe de best geplaatste renner, en Bidot ziet al weer het schrikbeeld opdoemen van een regionaal die eindigt ver vóór de gepatenteerde kampioenen, evenals dat verleden jaar het geval was met Geminiani.

Tour grotendeels beslist.

Kort en goed, met nog maar één bergetappe voor de boeg, lijkt de tour grotendeels beslist.

Bahamontes gaat winnen en de eerste Spaanse triomfator zal op passende Spaanse wijze zijn intocht maken in zijn vaderland.

Gaul, die in die ene ongelukkige etappe naar Aurillac, de tour verloren heeft, zal proberen de grote bergprijs voor zich op te eisen.

Op de Spanjaard na, was hij de meest imponerende renner in deze tour.

De Fransen zullen wel weer excuses zoeken voor hun nederlaag.

De Fransen winnen het ploegenklassement en hebben verreweg de grootste strijdlust aan de dag gelegd.

En verder maar hopen, dat de heer Goddet volgend jaar aan Nederland toestemming geeft om met een eigen ploeg te starten. Tot nu toe staan die kansen echter niet zo best.

Herbarion

Geen finale van tour voor Franse T.V. en Radio

De leiders van de bonden van technici bij de Franse radio- en televisie-omroep hebben een staking afgekondigd van zaterdagmiddag één uur tot zondag te middernacht.

Het gevolg hiervan zal zijn, dat het slot van de Tour de France niet door de Franse radio en televisie zal kunnen worden uitgezonden. De radio zal tussen zaterdagmiddag en zondagavond slechts gramofoonmuziek uitzenden.

De staking is uitgeroepen, omdat de autoriteiten „hun beloften niet zijn nagekomen".

Amerikaanse ballon teruggevonden in Griekenland

Een reusachtige plastic ballon met meteorologische instrumenten die in Mineapolis (Ver. Staten) was opgelaten, is teruggevonden te Platamonis, een voorstad van de Griekse havenstad Saloniki.

De ballon, die met de instrumenten meer dan 250 kg weegt, is naar het Amerikaanse consulaat-generaal in Saloniki overgebracht.

Tenniskampioenschappen N. A. L. T. B. 1959

RAMON PIMENTEL in finale tegen winnaar van afgebroken partij BAKHUIS - FLORES

Donderdagmiddag werd op Mundo Nobo de halve finale gespeeld tussen Ramon Pimentel en George Phillip in het kader van de Curacaose kampioenschappen.

Pimentel verkeerde, door ons onbekende redenen, in slechte conditie en zijn spel, dat anders zo attractief is, had deze middag in het geheel geen effect. Zijn anders zo op de juiste maat geslagen ballen gingen veelal „out" en het had niet veel gescheeld of Pimentel had in 3 straight sets het onderspit gedolven tegen een heus niet zo sterk spelende Phillip.

Vooral in de eerste en tweede was Pimentel nergens en het verwonderde dan ook niemand, dat deze sets met respectievelijk 6—3; 6—4 door Phillip werden gewonnen. In de derde set begon Pimentel aanvankelijk beter en doordat zijn ballen nu beter geplaatst werden, had hij al spoedig een 4—1 voorsprong gekregen. Phillip begrijpende, dat hij bij het winnen van de derde set matchwinnaar zou worden kwam echter geducht opzetten en via 4-3 en 5—3 werd het gelijk (5-5). Het begon er voor Pimentel donker uit te zien, maar daar hij tijdig van het gevaar doordrongen was, werd de derde set toch uiteindelijk 7-5 voor Pimentel. Het was inmiddels al enigszins schemerig geworden, maar toch besloot men aan de vierde set te beginnen. Ook deze set werd bijna in volslagen duisternis met 6—4 door Pimentel gewonnen.

De final set werd nu naar de volgende middag verschoven en ook hierin kon Pimentel nog steeds zijn oude vorm niet vinden. Het was wederom Phillip, die de toon aangaf en met 3—1 een verdiende voorsprong nam. Nadat Pimentel de partijen weer op gelijke voet had gebracht (3-3), werd het andermaals 4-3 voor Phillip. Wederom werd het gelijk (4-4) maar nogmaals nam Phillip een voorsprong 5-4). Op zijn nu volgende service-beurt kwam Phillip op 40-15 heel dicht bij de overwinning. Het werd echter deuce en nadat dit nog 4 maal het geval was, zag Pimentel toch nog kans om gelijk te komen. (5-5). Dit betekende in feite reeds de nederlaag voor Phillip en de twee volgende games werden dan ook gemakkelijk door Pimentel gewonnen, waardoor hij matchwinnaar werd. Voor Phillip bizonder sneu, daar hij ontegenzeggelijk beide middagen beter heeft gespeeld dan Pimentel waardoor hij de meeste aanspraak op de overwinning maakte. Hij had echter Vrouwe Fortuna niet op zijn hand en hierbij werd weer eens duidelijk aangetoond, dat een wedstrijd niet gewonnen is voor de laatste bal geslagen is.

Pimentel komt nu a.s. zondagmiddag in de finale uit tegen de winnaar van de ontmoeting tussen Hugo Bakhuis en Ruben Flores, welke wedstrijd bij een stand van 2-1 in het voordeel van Bakhuis afgebroken moest worden.

Verhoging van scheepvaarttarieven in het drukke seizoen

Zesentwintig scheepvaartmaatschappijen, die transatlantische diensten onderhouden, hebben een verhoging van hun tarieven tijdens de drukste maanden in de zomer en de herfst met acht procent bekendgemaakt. Buiten dit seizoen zullen de tarieven tien procent lager zijn dan deze verhoogde tarieven voor de drukste maanden.

Petroleum - industrie viert eeuwfeest

„Drake's Waanzin" luidde een tijdperk in

„Steenolie" reeds bij de Ouden bekend

Dit jaar wordt het feit herdacht dat honderd jaar geleden de petroleumindustrie een aanvang nam. Petroleum- of „steenolie" zoals het vroeger genoemd werd is in feite reeds eeuwen aan de mens bekend. De Bijbel noemt haar vele malen. In het oude Egypte gebruikte men haar als smeermiddel, bij het bereiden van verf, voor het waterdicht maken van voorwerpen en voor de bereiding van mummies. Vele eeuwen geleden gebruikten de chinezen natuurgas voor verwarming door het via lange bamboebuizen af te tappen van plaatsen waar zij tot aan de oppervlakte doorsijpelde.

Maar ~~ondanks~~ dit menigvuldig gebruik door de eeuwen heen, gebeurde het pas op 27 augustus 1859 dat te Titusville in Pennsylvania de olie-industrie een aanvang nam.

De man die de eer geniet de wereld op commerciele basis van olie te hebben voorzien is Edwin L. Drake, die door ziekte reeds op veertigjarige leeftijd gedwongen was zijn betrekking als treinconducteur op te geven. Terwijl hij genezende was werd hij benoemd tot algemeen agent van de Seneca Oil Companw en zond hen hem in 1858 naar Titusville teneinde te trachten middelen te vinden om commercieel rendabele hoeveelheden olie te winnen van door de maatschappij bezeten gronden.

„Kolonel" Drake, zoals hij genoemd werd was wel zeer karig uitgerust voor de taak die hem te wachten stond. Hij had alleen een povere lagere school-opleiding genoten. Ironisch genoeg was een van zijn kwalificaties dat hij in het bezit was van een pas voor gratis reizen op de oostelijke spoorwegen. Bijgevolg kostte zijn reis naar Pennsylvania op zoek naar olie zijn opdrachtgevers niets.

Het jaar daarop wendde Drake verschillende methoden aan voor het winnen van olie. Eerst trachtte hij de olie „af te romen" van kreekwater door middel van een reeks speciaal geconstrueerde „vallen" Deze methode, die reeds door anderen was beproefd produceerde slechts 38 liter olie per dag.

Tegelijkertijd had hij een ploeg mannen bezig die trachtten een olieput te graven. Toen ook dit mislukte besloot Drake naar olie te boren op dezelfde wijze als zoutexploitanten in de nabijheid deden.

De werkzaamheden moesten bij gebrek aan een „boorder" wachten tot aan het voorjaar van 1859 toen men een smid William A. Smid („Uncle Billy") genaamd, het werk op zich nam.

Een serie instortingen veroorzaakt door grondwater belemmerde het projekt dat bekend begon te raken als „Drake's waanzin". Na enige tijd besloot de ondernemende Drake een buis van ongeveer 15 cm middellijn tot op de rots in de grond te drijven en binnen buis de boring te verrichten.

Dit beginsel dat nog steeds in gebruik is opende de weg naar sukses.

In augustus 1859 begonnen de boringen wederom in ernst. Men schoot gemiddeld drie voet (negentig centimeter) per dag op. De maatschappij echter die Drake er op uit had gestuurd had reeds $ 2500,— zonder sukses in de onderneming gestopt.

Weshalve hem bevolen werd alle schulden te betalen en het werk te staken. Maar voordat hij de mededeling ontving had Drake op eigen gezag $ 500.— geleend.

Met deze fondsen kon hij het werk voortzetten tot zaterdag 27 augustus, toen de boor door een spleet op 21 meter diepte drong. Toen hij de volgende dag het werk inspecteerde ontdekte Uncle Billy dat er olie in de buis zat.

Uncle Billy's kreet: „Struck oil", dat door de straten van Titusville op die zondagmorgen klonk luidde de geboorte in van een industrie en een tijdperk.

Tot aand ei historische dag in augustus was behoorlijke verlichting in de huizen en luxe die slechts zeer weinigen zich konden veroorloven. In de Verenigde Staten hadden sommige straten en openbare gebouwen gasverlichting, maar woonhuizen werden verlicht door het zwakke licht van dure kaarsen, walmende lantaarns voor walvisolie of lampen die brandden op camphene, een buitengewoon gevaarlijk mengsel van terpentijn en alcohol.

Vroege kolonisten in de staten New York, Pennsylvania en Ohio hadden „steen-olie" beschouwd als een krachtig geneesmiddel voor vele kwalen. De gebruikelijke bronnen waaruit deze olie verkregen werd waren lekken in de grond. Het produkt werd voor medische doeleinden verkocht in kleine flessen.

Kerosine, het eerste grote olieprodukt, veranderde deze toestand eensklaps.

Drake's vindingrijkheid en vasthoudendheid waren beloond. Een nieuwe industrie was geboren.

De wereld ging een periode in van ongevenaarde wetenschappelijke en economische ontwikkeling Onmiddellijk begon de „rush". Titusville werd de „koningin" van de oliestreek. Daar werd het grootste deel van de basistechnieken der olieindustrie ontwikkeld.

Van de smalle produktie van Drake's bron aan de Oil Creek heeft de industrie zich uitgebreid naar landen in de gehele wereld. Venezuela is de leidende olieproducent van Zuid-Amerika en volgt op de Verenigde Staten onder de olieproducerende landen van de wereld.

Ook Columbia, Argentinie, Peru en Ecuador behoren tot de olieproducerende landen, Zuid-Amerika heeft ongeveer 8 procent van de wereld-reserves en de produktie van dit werelddeel bedraagt 16 procent van het wereld-totaal. Ook Canada en Mexico zijn rijk in petroleum-reserves.

Azie heeft met ogenveer 60 procent van het totaal de grootste ontdekte olie-reserxes ter wereld. Dit werelddeel levert ongeveer 20 procent van de wereldproduktie. Ongeveer 95 procent van de olie-reserves van Azie en bijna 90 procent van haar produktie i s geconcentreerd in een groep kleine staten in of nabij Arabie, waaronder Bahrein, Iran, Iraq, Kuwait, Qatar en Saudi Arabie.

Europa heeft slechts 7 procent van de olie-reserves van de wereld. Onlangs zijn grote olievelden ontdekt in Noord-Afrika. De rest van de wereld, waaronder Australie, Nieuw-Zeeland en eilanden in de Stille Oceaan hebben weinig bekende reserves. maar de exploratie gaat voort en men gelooft dat op vele plaatsen die nu weinig of geen olie produceren deze eens gevonden zal worden.

In de loop der jaren heeft de „kerosine" („petroleum") als voorvoornaamste olieprodukt plaats gemaakt voor gasoline (benzine), diesel-olie en andere lichte en zware olieën, terwijl het aantal speciale smeerolieën honderden diverse soorten bedraagt. Ook wordt uit de petroleum chemicalien geproduceerd, waaruit weer duizenden belangrijke producten voortkomen. Hieronder: synthetische rubber, plastics, weefsels, detergentia, solventia, geneesmiddelen, insecticiden, enz.

Zodoende speelt de olie een driedubbele rol: als een bron van kracht, als smeermiddel en als een rijke bron van grondstoffen.

Ter herdenking van deze honderdste geboortedag van de olie- ***industrie heeft men in de Verenigde Staten een serie feestelijkheden*** *voorbereid die hun climax zullen* ***bereiken tijdens de „Eeuwfeest" te Titusville, met parades, dansen, muzikale programma's en olietentoonstellingen. De Posterijen van de Verenigde Staten zullen een*** *herd[illegible] ere [illegible]*

Hierboven ziet men de oorspronkelijke bron van Drake te Titusville. Deze eerste commerciële oliebron in de Verenigde Staten startte in 1859. Rechts op de voorgrond „Kolonel" Edwin L. Drake (foto U.S.I.S.).

Deze tekening van een olie-boorder aan het werk verscheen in een Amerikaans weekblad vlak nadat de eerste commerciële oliebron voltooid was te Titusville in Pennsylvania. (foto U.S.I.S.)

Soekarno op Persconferentie:

Het uit te voeren programma eist „zweet en energie van het volk"

Nieuwe ministers partijloos

In een onderhoud met journalisten heeft president Soekarno medegedeeld, dat naar zijn verwachting de installatie van de ministers van staat zonder portefeuille nog deze maand zal geschieden, en de samenstelling van de opperste adviesraad, het volkscongres en de nationale planraad.

De ministers die uit hoofde van hun functie lid zijn van het kabinet, zijn de chef-staf van het leger, lt. generaal Nasution, chef-staf van de luchtmacht, de chef-staf van de marine, de voorzitter van de opperste adviesraad en die van de nationale planraad.

Soekarno zei, dat het volkscongres zal worden samengesteld uit leden van het huidige parlement en vertegenwoordigers van de gewesten en van de „functionele groeperingen".

Hij legde er nogmaals de nadruk op, dat de nieuwbenoemde vice-ministers geen lid zijn van een partij, of van hun partijlidmaatschap zijn ontheven. Voorts deelde hij mede, dat de alsnog samen te stellen opperste adviesraad onder zijn voorzitterschap zal werken.

Onder de leden van het rompkabinet. de miniters van staat die uit hoofde van hun functie zitting hebben in het kabinet en de vice-ministers zijn, aldus Soekarno, geen communistische elementen, behalve de vice-minister prof. Prijono. die lid was van de linksgerichte partij „Marba".

Uit het Indonesische defensie-apparaat zijn 14 van de 41 ministers onderministers en ambtshalve in het kabinet zitting hebbende ministers afkomstig.

Op de bijeenkomst met de pers deelde president Soekarno nog mede, dat hij twee kabinetsleden heeft aangewezen voor het mobiliseren van „het volks-potentieel", omdat het programma, dat hem voor ogen staat, niet kan worden uitgevoerd zonder „de energie en het zweet van het volk".

Prijono, de minister voor de volksopvoeding, is door Rusland begiftigd met de stalingprijs en is juist in Indonesië teruggekeerd na een reis door de landen van het communistische blok.

Tot de linkerzijde behoort ook de minister van Landbouw, Sadjarwo.

In het nieuwe kabinet, het achttiende sedert de instelling der republiek, heeft. aldus politieke waarnemers, het defensieapparaat de algehele zeggenschap over de nationale veiligheid en de verdediging en een grote invloed op de verbindingen en de nationale ontwikkeling. Onder de controle van het leger vallen thans de nationale veiligheid en het ministerie van defensie, alsmede de politie en het ministerie voor de oudgedienden. Deze ministeries beheren vrijwel de gehele mobiliseerbare mankracht in Indonesië.

Generaal-majoor Djatikusumo, tot nu toe consul-generaal te Singapore, zal als minister van de verbindingen te land, tot taak hebben verbetering te brengen in de snel verslechterende spoorwegverbindingen.

„SRANANG TORIE"

Ir. van der Vlies en de heer Wijnbergen, twee direktieleden van de Nederlandse Heide Mij, verlieten dezer gaden Suriname, na daar besprekingen met de regering te hebben gevoerd over de uitvoering van de projekten door Lareco, de Dochtermaatschappij in Suriname van de Heide Maatschappij.

De bestaande overeenkomst tussen Lareco en de regering werd op enkele punten aangevuld en ook werd van gedachten gewisseld over enkele nieuwe plannen, waarvan evenwel nog niets naders kan worden bekendgemaakt.

Lareco is thans bezig met het het Santobomaprojekt, de doorsteek van het Saramaccakanaal, de weg tussen meerzorg en Tamanredjo, en de Henarpolder in Nickerie. De twee heren vertrokken naar Venezuela, waar de beide mij werkt aan het in cultuur brengen van 45.000 ha land aan de Orinoco in de geest van het Wageningen plan. ● Mr. H. J. de Vries, gecommitteerde voor Surinaamse zaken in Nederland, zal eind juli of begin augustus naar Suriname reizen voor het voeren van algemene dienstbesprekingen en voor het voeren van algemene dienstbesprekingen en voor het bijwonen van de vergadering van het coordinatie college. ● Voor de uitvoering van verschillende projekten heeft de regering bepaalde personen aangewezen, die als zogenaamde „coordinators" belast zijn met de coordinatie der verschillende werkzaamheden tussen de departementen. Zo is voor de operation Grasshopper ir. W. Snijders aangewezen als coordinator en voor de uitvoering van het havenplan de havenmeester J. H. R. Chin A Paw.

De heer W. Snijders vertrok op 8 dezer naar de Ver. Staten voor het voeren van besprekingen in verband met de .Operation Grasshopper'. ● In de rubriek „week-end commentaar" schreef het dagblad „Suriname" over het voornemen der regering de herdenking van de 1 meidag, de emancipatie- en statuutdag te combineren tot een „dag der vrijheden" o.m. het volgende: „Wij beseffen, dat er verschillende waarden kunnen worden toegkend aan het vrijworden der slaven. En juist daarom lijkt het ons een gelukkige oplossing dat wij er een dag van vrijheden van maken, waarbij herdenken het feit dat de menselijke vrijheid en het feit dat de politieke vrijheid werd verkregen. De datum lijkt ons op zichzelf niet zo belangrijk, al geven wij om praktische redenen de voorkeur aan 1 juli, teneinde een grotere spreiding van vrije dagen te krijgen. ......

Ook „Het Nieuws" acht het voorstel der regering de meest elegante oplossing.

Curom - Nieuwtjes

Groeten

Om zeven uur zondagavond zijn er de navolgende leerlingen van de Rijkskweekschool te Arnhem, die een persoonlijke groet uitspreken: Louis Cameron, Claudy Guthman, Alberto Harris en Martha Engel.

Shute

In de boekenrubriek van deze week (zondagavond half acht) bespreekt mevrouw M. L. Theling-Daniels een nieuw werk van Nevil Shute: „Wacht op mij".

Geluk

Het hoorspel, dat voor zondagavond neven uur het programma staat, is getiteld: „Voor een kwartje geluk" en werd geschreven door Annet van Battum.

Bolivar

De heer Willem Meijer is aan het einde gekomen van zijn lezingenreeks over „Simon Bolivar"; de laatste causerie kan worden gehoord maandagavond om kwart voor negen.

Casadesus

Het programma in samenwerking met „The Voice of America" vermeldt deze week de uitvoering door Robert en Caby Casadesus van een concert voor twee pianos en orkest van Mozart. Deze uitzending is dinsdagavond om half tien.

Jeugdomroep

In verband met de vacanties zullen de semi-finales en de finale der competitie jeugdhersengymnastiek eerst in september kunnen plaats vinden. Overgebleven zijn de ploegen van de Dr. Schweitzerschool, het Radulphus College, de Schroederschool en het Thomas College. Donderdagavond (kwart over zes) begint de Jeugdomroep met een reeks aantrekkelijke vacantieprogramma's.

Reportagewagen

Met de „Oranje Nassau" werd aangevoerd een door de Curom van Radio Nederland Wereldomroep overgenomen reportagewagen. Verwacht mag worden, dat deze wagen over enkele weken in gebruik kan worden genomen.

—x—

Meer dan 160 „burgerlijke" politici uit communistisch China — leden van een van de acht niet-communistische „democratische" partijen, voormalige industriëlen en zakenlieden en politici die tot geen partij behoren — zijn aan de socialistische academie van Peking een cursus van 14 maanden begonnen in de communistische leer. De autoriteiten in Peking willen op deze manier de politieke inzichten van deze mensen wijzigen.

Na spectaculaire noodlanding

Klinkende RUZIE tussen brandweer en luchthaven

Publiek belemmert veiligheidsactie op vliegveld

De geslaagde noodlanding van de Amerikaanse Boeing-707, onlangs op het New Yorkse vliegveld „International Airport" heeft een klinkende ruzie tussen het hoofd van de brandweer van New York en de luchthavenautoriteiten tot gevolg gehad.

Toen het straalverkeersvliegtuig met zijn 113 inzittenden na vier uur rondcirkelen landde, waren de gealarmeerde brandweerlieden met hun auto's vastgelopen op de wegen rondom het vliegveld en de landingsbanen, waar tienduizenden nieuwsgierigen zich verdrongen.

Het hoofd van de New Yorkse brandweer, Cavanagh, verklaarde de volgende dag dat de noodvoorzieningen van de vlieghaven gekenmerkt worden door „onwetendheid en verwarring, die nog vergroot worden als gevolg van arrogantie". Hij klaagde over gebrek aan samenwerking in het algemeen en in het bijzonder over het feit dat er geen functionarissen waren geweest die zijn brandweerauto's hadden kunnen begeleiden. Austin Tobin, de directeur van de New Yorkse haven, meent dat Cavanagh de goede naam van het vliegveldpersoneel wil besmeuren. De Amerikaanse raad voor de burgerluchtvaart heeft een onderzoek gelast.

Intussen schijnt het wel vast te staan dat het publiek hinderlijk is opgedrongen in de buurt van de landingsbaan die de Boeing - die een deel van zijn landingsgestel had verloren - zou gebruiken. Een der luchthavenautoriteiten verklaarde maandag dat hij de politie de schuimblussers, waarmee een laag schuim op de landingsbaan werd gespoten, op een menigte van honderden belangstellenden had laten richten.

Wat het toestel zelf betreft heeft een voorlopig onderzoek uitgemaakt dat door een gebroken metalen stang de twee wielen van het landingsgestel zijn losgeraakt en naar beneden gevallen toen de Boeing zaterdag opsteeg.

Grootste Britse helicopter-bedrijven gaan samen

„Westland Aircraft" heeft bekendgemaakt dat zij de firma „Saunders-Roe" die de SRN 1 Hovercraft" of „Vliegende schotel" heeft gebouwd, zal overnemen.

Dit betekent het samengaan van twee van de grootste Britse bedrijven die helikopters bouwen. „Saunders-Roe" bouwt o.a. de Britse experimentele raket „Black Knight". Meegedeeld is dat de produktie van de „Black Knight" niet zal worden aangetast en dat ook het werken aan het project van de „vliegende schotel" zal worden voortgezet.

Wandelsport groeit en bloeit zónder record-prestaties

Rente voor voetbalkampioen zeer laag

Iedereen is het er wel over eens: Elke tak van sport heeft topprestaties nodig als propaganda-middel voor de jeugd, die pas dan de rijen zal komen versterken en de toekomst voor die sport verzekeren. Elke sport, maar dan met één uitzondering. Want wandelen kent geen rekords, geen topprestaties, ja, in vele gevallen zelfs geen wedstrijdelement. En toch komen ieder jaar meer deelnemers naar de vierdaagse afstandsmarsen te Nijmegen en te Apeldoorn.

Dat gaat zo al tientallen jaren en ook deze keer zijn er 629 wandelaars meer ingeschreven dan vorige maal. Zodat men voor deze wandeltochten van 21 tot en met 24 juli toch een rekord boekt, geen tijdrekord maar een topprestatie in het aantal deelnemers, want op die bewuste dinsdag, altijd in de derde week van juli, zullen liefst 14.657 lopers hun startkaart inleveren bij de beginkontrôle in de Vereniging te Nijmegen. Het is een typisch verschijnsel, dat een sport hier zonder rekords groeit en bloeit, zonder ophouden, ja, zelfs tegen de verdrukking in, want nog altijd bukt men organisatorisch onder het feit, dat op dezelfde data ook te Apeldoorn vierdaagse wandeltochten worden georganiseerd.

Nijmegen krijgt steeds meer deelnemers en ook Apeldoorn trekt hoe langer hoe meer belangstellenden die na vele jaren wandelen door de Betuwe, het Land van Maas en Waal, het Limburgse en de omstreken hun plezier in de sport willen verhogen door deelneming aan de Apeldoornse tochten over de Veluwe met zijn rijke natuurschoon en lommerrijke wegen, veel pittoresker dan het massale gedoe, dat Nijmegen voor velen ongenietbaar maakt. En toch ook nu weer op beide fronten winst, waarmee de biezondere instelling van de wandelaar eigenlijk het best wordt getekend.

Wandelen geen sport?

Er zijn velen, die het wandelen niet of nauwelijks onder sport willen rekenen, omdat de deelnemers een zee van tijd krijgen toegewezen om per dag een tocht van 55, 50 40 of 30 kilometer te maken. Een kopje koffie onderweg, een flinke lunchpauze, ja, zelfs een half uurtje slapen in het gras kan er gemakkelijk af, omdat het tenslotte alleen maar gaat om het afleggen van het tevoren gekozen aantal kilometers en de tijdsduur volkomen onbelangrijk is. De tegenstanders noemen dat geen kunst meer, ze halen er hun schouders voor op, vinden het een aardig massa-spel, maar willen het beslist niet zien gerangschikt onder het hoofd „Sport”.

Zij staan dan in hun mening fel tegenover degenen, die het wandelen juist het voorbeeld noemen van wat sport moet zijn, een zich ontspannen in de vrije natuur, zonder publiek om zich heen, zonder gehaast of gehol, dat weer nieuwe zorgen oplevert, terwijl de sport er juist is om de zorgen van het dagelijkse werk te verlichten of te vergeten. En wat is gezonder dan een stevige wandeling door bossen, weilanden of boomgaarden, die vooral vroeg in de morgen, als de vele duizenden op stap gaan, geuren en fleuren als een welkom aan de nieuwe zomerdag.

Zo ziet de echte wandelaar het, die zijn neus optrekt voor 100 meter hardlopen in 10,2 sec., een biljartserie van 500 karamboles in een bedompte rokerige zaal of een marathonloop, die de deelnemers een hartvergroting bezorgt. Neen, dan wandelen, dat is sport in de ware zin van het woord.

Uit twaalf landen

We zullen het meningsverschil tussen voor- en tegenstander niet verder voortzetten, doch slechts de cijfers tonen, die ieder jaar een gunstiger beeld geven van het aantal deelnemers aan de jaarlijkse wandeltochten, ook die van de avondvierdaagsen, welke inmiddels reeds achter de rug zijn en opnieuw een geweldige hoeveelheid wandelaars op de been hebben gebracht. De echte wandelaar doet daar aan mede en geniet van zijn sport, doch daarbij vragen wij ons wel af of hij een georganiseerde toch nodig heeft om zich na zwaar werk te ontspannen. Ieder weekeinde, ja, elke avond of ochtend kan hij wandelen en er op uittrekken, met een klein groepje of alleen, naar de natuur, die aan de rand van de steden ligt te wachten op degenen, die er van willen genieten. Bij al die vierdaagsen immers wordt er een horde op losgelaten, duizenden, tienduizenden,

Nederlandse Sportbrief

met zijn allen tegelijk. En dat lijkt ons juist niet in overeenstemming met het principe van de echte wandelaar. En toch zijn ze er, ieder jaar meer, niet alleen uit Nederland, maar overal vandaan, uit alle hoeken van de wereld. Zo komen er dit jaar naar Nijmegen in totaal 2801 buitenlanders, en wel verdeeld over Belgen, Canadezen, Duitsers, Engelsen, Fransen, Israeliërs, Italianen, Luxemburgers, Noren, Oostenrijkers, Amerikanen en Zwitsers. Zo'n grote roep gaat er uit van die Nijmeegse vierdaagse, waar wij enkele keren getuigen zijn geweest van deze massa-tochten. Er gebeurt niets, er wordt alleen maar gewandeld en wat gezongen in grote groepen, die elkaar soms in de weg lopen, omdat iedere afdeling zijn eigen tempo heeft. Bovendien is het aantal militairen, die dus in kolonne marcheren, bijna het dubbele van het aantal burger-wandelaars, die zich moeten haasten naar de kant van de weg te gaan om vrij-baan te verschaffen aan de kompakte troep. Op de derde en de vierde dag ziet men e dan vrij veel strompelaars, die niet meer op rozen, maar op blaren lopen en met vertrokken gezichten iedere meter naar de eindstreep aftellen of tenslotte, afgebeuld, uitvallen. Van die mooie natuur blijft er dan weinig meer over, ook voor de goed getrainden, die tussen al die drukte met weemoed zullen denken aan hun privé-wandelingen, op eigen initiatief, rustig, in de verlatenheid van het vroege uur, genietend van de real-sport, zoals ze dat zelf noemen.

Begeerde meadilles

Toch is er evenwel een faktor, die een aanwijzing geeft over het „waarom” van al die wandelaars om tegelijk de wegen rondom Nijmegen te veroveren. Er worden medailles uitgeloofd aan allen, die vier dagen lang hun tocht volbrengen en alle kontrôle-stempels op hun kaart ontvangen. En blijkbaar is het woord „medaille” de toverformule voor vele duizenden, die een deel van hun vakantie er aan opofferen om na afloop die paquette te kunnen tonen aan vrienden en bekenden. Na vijf jaar deelneming krijg je nog een eervolle onderscheiding en na het volbrengen van de tiende vierdaagse behoor je tot de gouden kruisdragers, de keien onder de wandelaars, die voor geen goud de traditie willen breken en trots als een pauw rondlopen met het lintje, waarop het cijfer 13, 14, 15 of nog hoger is vermeld voor het aantal vierdaagsen, dat deze man of vrouw al achter de rug heeft.

Die trekpleisters, een medaille, een cijfertje, zijn blijkbaar voor de wandelaars, de ras-echte amateurs, het hoogste goed, metalen schildjes, waar de voetballers, de atleten, de wielrenners hun neus voor ophalen. „Het is een apart slag, die wandelaars”, zeggen de andere sportlieden, maar een feit is toch, dat men ze straks van 21 tot en met 24 juli weer met duizenden ziet trekken over de Gelderse, Brabantse en Limburgse wegen, zingend uit volle borst, de paden op, de lanen in, dagelijks een groot aantal kilometers, niet als prestatie te beschouwen, maar als genoegen. En dat is de meesten — de strompelaars uitgezonderd — wel aan te zien ook.

Liever geld

Voor een medaille of een kruisje hebben de voetballers van Sparta slechts een minzaam glimlachje over. Na het behalen van het landskampioenschap hebben ze het ereteken, daaraan verbonden, in hun prijzenkast opgeborgen, doch zich onmiddellijk afgevraagd wat die prestatie hun financieel zou kunnen opleveren. Ook de klub Sparta heeft zich op dat probleem geworpen, want een kampioenschap is leuk om te veroveren, maar het moet kunnen worden verkocht ook. Deelneming aan het toernooi om de Europese voetbalbeker is aan de nationale kampioenen uitverkoren, doch het nadeel is, dat men reeds na twee wedstrijden — uit en thuis — kan zijn uitgeschakeld en dus van verdere financiële baten is verstoken. De loting en indeling is daarbij van het grootste belang. Wel, de Nederlandse kampioen Sparta heeft pech gehad, want de loting heeft uitgewezen, dat de Spartanen in de eerste ronde niet op het veld behoeven te verschijnen. Een atleet of een roeier, een landenteam of een klub zou daarvoor in zijn nopjes kunnen zijn, omdat men daardoor onmiddellijk wordt toegelaten in de tweede ronde en dus dichter bij het uiteindelijke sukses is. Doch Sparta betreurt zich over deze gang van zaken. In de eerste ronde namelijk was er een redelijke kans de overwinning uit twee wedstrijden weg te slepen, doch als het kaf van het koren wordt gescheiden, blijven de sterkeren over, met als gevolg, dat ook voor Sparta de kans kleiner wordt het toernooi langer dan een enkele ronde te overleven. Met alle financiële gevolgen van dien. Zodat de Nederlandse kampioen in dat geval slechts heel weinig profijt heeft getrokken uit het feit, dat hij de sterkste klub is geweest in een lange reeks van wedstrijden, welke een vol seizoen in beslag heeft genomen. **De prijs is de hulde en waardering van het op dat ogenblik aanwezige publiek, doch spoedig is men de prestatie vergeten en blijft slecht de belangstelling over voor de zomersporten, die inmiddels hun deel van het jaar weer voor zich opeisen.**

Publiek beslist

Pas in het komende seizoen kan er financieel weer iets tevoorschijn komen uit het goede resultaat van het afgelopen jaar, een toeloop van publiek, die de kampioenen wil seizoen aan het begin van de nieuwe kompetitie, doch al heel spoedig verdwijnt als de prestaties plotseling beneden de verwachtingen blijven. **Kortom, er is te weinig emplooi voor de voetbalkampioen van Nederland, de nationale titel levert te weinig rente op, met als gevolg, dat de klubs zich niet meer zoveel inspannen als blijkt, dat het behalen van het kampioenschap in de loop der kompetitie moeilijk gaat worden.**

Zij nemen genoegen met een plaatsje in de middenmoot, spelen hun kompetitiewedstrijden zonder veel animo en zijn slechts geinteresseerd in het uitkomen tegen ploegen uit het buitenland, graaf befaamde klubs, met enkele beroemde spelers, die publiek trekken en daardoor ook de kas van de thuisspelende vereniging spekken.

Beter kwijt dan rijk

Het ziet er dan ook naar uit, dat hoe langer hoe meer voetbalklubs wedstrijden op door-de-weekse dagen gaan spelen om het gebrek aan publieke belangstelling voor de kompetitie-ontmoetingen op te vangen.

Het Venlose VVV heeft het zonder meer aan de publiciteit prijs gegeven.

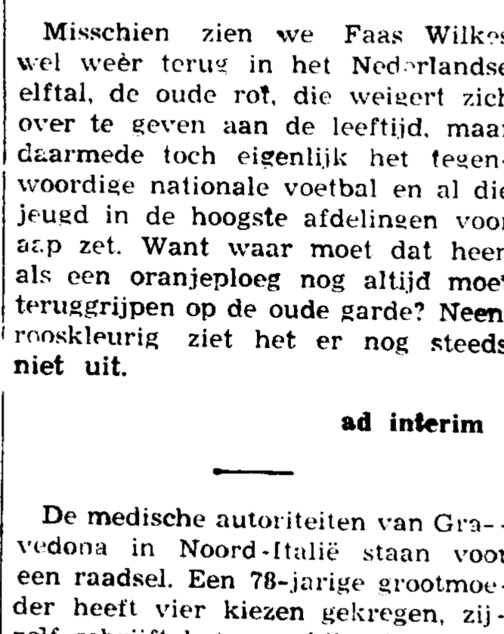
Duur betaalde voetballers in de eigen vereniging zijn trekpleisters voor enkele zondagen, maar dan taant de belangstelling, terwijl de dure speler toch zijn hoge eisen blijft stellen. De stemming in het elftal daalt, omdat er uit financieel oogpunt niet meer met gelijke maten wordt gemeten, kortom, men is de dure speler (Faas Wilkes) op den duur liever kwijt dan rijk. Liever ziet men een beroemde voetballer in het elftal van de tegenstanders, want dan komt het Limburgse publiek wel kijken, omdat het immers iedere week een andere crack kan zijn. Na een jaartje verblijf in Spanje is Wilkes weer in Nederland teruggekeerd. Hij gaat het komende seizoen voor Fortuna (Geleen) spelen en demonstreerde reeds in de wedstrijd van een versterkt Amsterdam, tegen de Europese klubkampioen Real Madrid in het Olympisch Stadion, dat hij nog altijd tot de topklasse kan worden gerekend.

Misschien zien we Faas Wilkes wel weer terug in het Nederlandse elftal, de oude rot, die weigert zich over te geven aan de leeftijd, maar daarmede toch eigenlijk het tegenwoordige nationale voetbal en al die jeugd in de hoogste afdelingen voor aap zet. Want waar moet dat heen als een oranjeploeg nog altijd moet teruggrijpen op de oude garde? Neen, rooskleurig ziet het er nog steeds niet uit.

ad interim

T.T.-races 1959. In de T.T.-races te Assen werd Tarquinio Provini (Italië) winnaar op M.V. in de 250 cc-klasse. Provini betrok ook zijn vrouw en kind in de hulde, die hem ten deel viel. Samen nemen zij de hulde in ontvangst, gestoken in de enorme krans.

Te Saarbrücken werd in dit weekeinde de landenzwemwedstrijd Duitsland — Nederland gezwommen. Corrie Schimmel zwom in de 400 meter vrije slag een nieuw Europees rekord op de 200 en de 400 meter. Corrie Schimmel (links) en Jane Koster, die tweede werd op dit nummer samen met bloemen na hun prestatie in het prachtige Bergbosbad te Saarbrücken.

De medische autoriteiten van Gravedona in Noord-Italië staan voor een raadsel. Een 78-jarige grootmoeder heeft vier kiezen gekregen, zijzelf schrijft het verschijnsel toe aan het eten van "Sulfrina di Monte", een zeer geurige plant die in de omgeving groeit, maar tandartsen noemen het een gril van de natuur.

Het team van Elinkwijk, dat op 26 juli as. tegen S.U.B.T., de Curaçaose kampioene, uitkomt. Staand, van links naar rechts: Tim van der Le... (trainer), Job Gademans (rechtsback), Eef Westers (linkshalf), Piet Kr... (keeper), Karel Theuwis (linksback), Ad van Norden (rechtshalf), Joop v... der Schilden (reserve), Humphrey Mijnals (spil). Zittend: Gerrit Uitte... (reserve), Henny van Egdom (rechtsbinnen), Jan Vonk (reserve), Michael Kruin (rechtsbuiten), Erwin Sparendam (linksbuiten), Bernhard Zweers (...voor), Frank Mijnals reserve). Op de foto is Charley Marbach (binnenspeler) afwezig. De spelers van Elinkwijk dragen witte shirts met blauwe, verti... banen en blauwe broeken.

De vier Surinamers, die in Elinkwijk spelen. Van links naar rechts (staand): Humphrey Mijnals, Michaël Kruin, (knielend): Frank Mijnals en Erwin Sparendam.

Nieuws van de Curacaose Camera Club

Door de welwillende medewerking van Taber Tours is het mogelijk geworden, dat de Curaçaose Camera Club heden, zaterdag 18 juli, een tocht door de St Annabaai aan de leden kan aanbieden. De tocht duurt ongeveer twee uur en de kosten bedragen ƒ 3,— per persoon. Introduktie is toegestaan. Het vertrek is bepaald om half drie 's namiddags van De Rouvilleweg.

—*—

Als voorbereiding op de fotowedstrijd van 6 oktober as. met als onderwerp „Het portret”, heeft de heer Bonke aangeboden de leden van de Curaçaose Camera Club de helpende hand te bieden. In verband hiermede wordt er op dinsdag 21 juli een bijeenkomst gehouden, waarop de heer Bonke verschillende aanwijzingen zal geven met behulp van een poleroid-camera.

In de buurt van het Finse vliegveld Norvjaervi bij Rovaniemi zal een tempel worden gebouwd ter nagedachtenis van de in Lapland gevallen Duitse soldaten. De Duitse Bondsrepubiek heeft een stuk grond van een hectare mogen uitkiezen. De kosten zijn geschat op ongeveer honderdmiljoen Finse marken.

—x—

De Imam van Jemen, die drie maanden lang in Rome voor arthritis is behandeld, is genezen en zal met zijn gevolg van 130 personen naar zijn land terugkeren.

ELINKWIJK naar Suriname vertrokken

Surinaamse voetballers volkomen ingeburgerd in Nederland

Met het K.L.M.-lijntoestel de „Pegasus” is de voetbalploeg Elinkwijk gistermorgen om half tien naar Suriname vertrokken. Het team bestaat uit 16 spelers en 4 officials. Ook burgemeester Jhr mr C. J. A. de Ranitz en zijn vrouw reizen met de ploeg naar Suriname en Curaçao. Voor een viertal spelers betekent de reis een -zij het tijdelijke- terugkeer naar het vaderland, namelijk voor Frank en Humphrey Mijnals, Michael Kruin en Erwin Sparendam, welke laatste onlangs van Blauw Wit overigens naar de Utrechtse club. Het vliegtuig zal zaterdag 18 juli om 6 uur plaatselijke tijd in Paramaribo aankomen.

De spelers zullen een zwaar programma moeten afwerken. Zondag speelt Elinkwijk al tegen het Surinaamse elftal, dinsdag (21 juli) volgt een wedstrijd tegen Robin Hood. De vier „Nederlandse Surinamers” spelen bij de gelegenheid tegen de Utrechtse club. Vrijdag 24 juli vertrekt de ploeg naar Curaçao, waar voor de 26e een wedstrijd tegen SUBT, de Curaçaose kampioene, is vastgesteld. Daarna volgt, opnieuw in Paramaribo, een tournooi waaraan Elinkwijk, Robin Hood en een nog nader aan te wijzen ploeg deelnemen. De wedstrijd Robin Hood — Elinkwijk wordt gespeeld op 4 augustus. Humphrey en Frank Mijnals, Michael Kruin en Erwin Sparendam maken in deze wedstrijd deel uit van de Nederlandse vereniging.

Dinsdag 4 augustus zal Elinkwijk op schiphol terugkeren. Veel tijd om uit te rusten krijgen de spelers niet, want zaterdag 8 augustus wordt in Utrecht tegen Lokomotiva uit Zagreb gespeeld.

Mr dr R. H. Pos, Surinaams gevolmachtigd minister in Nederland, en diens echtgenote deden spelers en officials uitgeleide. Aanvoerder Piet Kraak ontving voor het vertrek vele telegrammen van supporters met de beste wensen voor de ploeg. Ook clubarts dr Keyer en mr Heldering, vertegenwoordiger van de K.L.M. waren bij het vertrek aanwezig.

Secretaris Nieuwenhuis had met druk om zijn jongens door de Douane te loodsen en het afscheid vlot te laten verlopen. Hij was verheugd dat men eindelijk dan ging, want de trip heeft lang in de lucht gehangen. Er waren Surinamers, die in Nederland wonen, aanwezig om hun landgenoten een goede reis toe te wensen.

Ruim een kwartier te laat vertrok de „Pegasus” waarin vier Surinamers zitten die het in Nederland best bevalt en — aldus Frank Mijnals, de tolk van de vier — blij zijn hun familie in Suriname weer te zien maar toch ook weer graag terug komen in Nederland, omdat zij zich volkomen ingeburgerd voelen.

—x—

Canada zal acht van zijn twaalf eskaders jachtvliegtuigen in Europa uitrusten met 214 Amerikaanse 184G "Starfighters", aldus heeft de Canadese minister van de produktie voor de defensie, O'Hurley, donderdag meegedeeld. De kosten van dit program bedragen 1,5 miljard gulden.

De directeur van het Georgische Restaurant Aragvi in Moskou en twee van zijn naaste medewerkers zullen zich binnenkort voor de rechter moeten verantwoorden wegens corruptie, zo meldt het Sovjet-blad Iswestia. De beleefdheid van de kelners van dit Restaurant dat tot ver buiten Moskou **beroemd is, hing in sterke mate af van de fooien die zij kregen.** De ... liepen tot tienduizenden roebel per maand op en de directeur stak hiervan een 8.000 roebel in eigen zak, aldus de Iswestia.

De Italiaanse reis van Charles de Gaulle

Grandioos ontvangst omlijst door vriendelijk handgeklap

HET FRANSE WONDER

(Van onze Romeinse redakteur)

Het heeft president Charles de Gaulle tijdens zijn verblijf in Italië en speciaal in Rome aan niets ontbroken. Op het Quirinaal vond hij de gretige gesprekpartners die hij zocht. Dank zij de spontane positieve reacties der Italianen en dank zij de doelbewuste regeringsregie (de Romeinse staatsambtenaren kregen twee volle dagen vrij-af, iets dat sedert Mussolini de byzondere gelegenheid van het Italiaanse volk voor Hitler liet demonstreren, niet meer was gebeurd) was de grandioze ontvangst voortdurend omlijst met het hartelijke handgeklap van grote menigten, dat staatsbezoeken kleur en leven schenkt. Het bezoek aan paus Joannes, eigenlijk een protocolair streng gebonden en gecompliceerde ceremonie, was gevangen in een stralenkrans van vriendschap en ontroerende hartelijkheid. Tenslotte waren de van enthousiasme en pracht en praal verzadigde Romeinse dagen van de Gaulle zonnig-warm, de voor politieke gesprekken gereserveerde avonden verfrissend en ontnuchterend koel.

De Gaulle's optreden een succes.

Het is intussen uitermate moeilijk de balans van de Gaulle's bezoek te trekken. Het officiële communiqué, dat na de be-ëindiging van de besprekingen werd gepubliceerd, is een beleefd versleuteld schriftstuk en biedt weinig houvast. In dat stuk komt onder meer niet tot uiting, dat de Gaulle's eerste officiële optreden in het buitenland vooral dank zij een gunstige start tot een persoonlijk sukses voor de generaal werd. De Gaulle startte vanaf de slagvelden van Magenta en Solferino en liet niet na de honderdjarige Frans-Italiaanse wapenbroederschap te bezingen. Over de onderbrekingen in deze verbondenheid werd uiteraard niet gesproken. De Italianen horen, na een verloren oorlog, bijzonder graag als iemand de loftrompet steekt over suksesvolle Italiaanse wapenfeiten. Nog voor de Gaulle dan ook in Rome arriveerde, was hij hier al een alom geacht vriend van Italië.

De president van Frankrijk had nog meer winden mee. Hij werd door vele Italianen, het zou interessant zijn de koppen te kunnen tellen, begroet als de bewerker van het „Franse wonder" en in het applaus en in de woorden „Viva de Gaulle" lag ook het verlangen naar een identiek „Italiaans wonder".

De Romeinen, geslachtenlang gewend aan hoge en hoogste bezoekers, komen gemeenlijk pas uit de schaduw als de hoge gast jong en knap en bovendien van het vrouwelijke geslacht is. Voor de rijzige generaal uit het Franse zusterland maakten ze een uitzondering. Uit eigen beweging. Maar ook als gevolg van de aansporingen in vele kranten, die de Gaulle met hele pagina's copie vierden. De knappe regie deed de rest. De Gaulle werd in Italië ontvangen en gefeteerd als geen ander staatshoofd voor hem.

De Gaulle nam de met schitterende militaire parades en met vuurwerk en muziek onderstreepte hulde in ontvangst met een vanzelfsprekendheid, die diepe indruk maakte. Omgeven door een koele gestrengheid, die hem blijkbaar nooit verlaat, legde hij toch een zekere hartelijkheid en beminnelijkheid aan de dag. De eigenschappen van de politieke charmeur die zovele Italiaanse politici bezitten, zijn de Gaulle vreemd. De Gaulle straalde gezag en onbegrensd zelfvertrouwen uit en dat was het wat de Italianen greep.

Geen politieke wapenfeiten

Ook de politieke gesprekpartners zullen wel onder de indruk zijn gekomen van de Gaulle's persoonlijkheid, maar daar niet op overdreven wijze uiting aan hebben gegeven. Die partners waren tot op zekere hoogte toch al gehandicapt. Op de eerste plaats is geen Italiaan met zoveel macht bekleed als de Franse generaal. Op de tweede plaats sprak de Gaulle én met president Gronchi én met minister-president Segni en diens minister van buitenlandse zaken Pella. En men zou werkelijk te ver gaan als men beweerde, dat Gronchi en Pella het op het stuk van de buitenlandse politiek volkomen eens zijn. In deze omstandigheid is echter niet de oorzaak gelegen van het feit, dat de gesprekken niet uitkwamen boven een intensieve oriëntering van elkaars interessen. Er zat, zoals dat heet, niet meer in. En de Gaulle is voor de Italianen gebleven wat hij was: een vriend maar tegelijkertijd een politiek probleem.

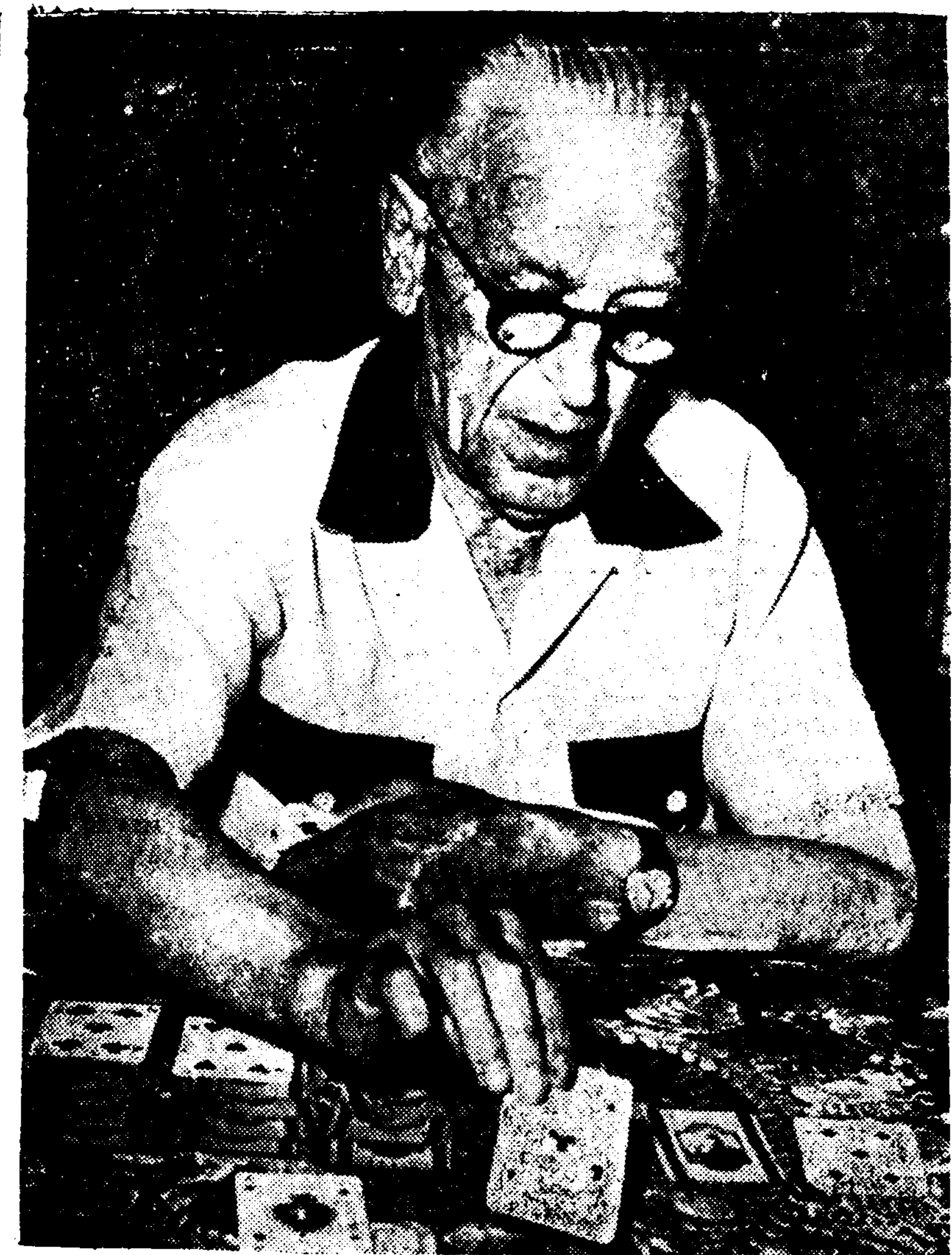
Italië vaart op het ogenblik onder Segni en Pella een strakke en welhaast dogmatische Europese en westerse koers, die geen afwijkingen kent. En vrijwel alles wat de Gaulle in Rome op tafel legde, veronderstelde lichte koerswijzigingen. Natuurlijk is Italië niet alleen een Europese maar ook een Middellandse Zee-natie, die grote belangen heeft aan de kusten van die zee en onder meer in de Arabische landen. Dat is na het heengaan van Fanfani, die het accent sterk op de Middellandse Zee en de Arabische landen legde, heus niet veranderd. Maar of deze belangen nu wel gediend zijn met een pact der zee-naties Frankrijk, Italië, Spanje, Marokko (Tunis, Griekenland en Turkije werden ook al genoemd) meent men in Rome te moeten betwijfelen. Het betreden tot een dergelijk pact zou niet alleen neerkomen op een partij kiezen in de kwestie Algerije, maar ongetwijfeld ook vele Europeanen en de Angelsaksen in het harnas jagen. De nadelen verbonden aan de oprichting van een dergelijk pact zijn duidelijk zichtbaar, de voordelen niet. Ook al omdat het plan niet uitgewerkt aangeboden, maar slechts in vage bewoordingen aangeduid werd. Men zal een en ander in Rome welwillend maar enigszins sceptisch gestemd onderzoeken. Met andere woorden: men voelt er hier en nu niet voor. Voorlopig althans houdt men het op de NAVO en op Europa. De Gaulle zal zijn eigengereide hooggrijpende politiek, waarvoor men hier heimelijk een grote bewondering heeft, voorlopig zonder Italiaanse hulp trachten te verwezenlijken.

Resultaten nog niet zichtbaar

De Gaulle is niet naar Italië en Rome gekomen om morgen de vruchten van zijn bezoek te kunnen plukken. Zou dat wel het geval zijn geweest, zou men moeten constateren dat zijn missie was mislukt. Als hij in Rome al steun zocht voor zijn streven naar een Amerikaans-Engels-Frans NAVO-directorium (waarin Frankrijk dan mede namens de andere continentale Europese staten zou spreken), dan heeft hij die steun niet gevonden. Als hij begrip heeft gevraagd voor het Franse streven de vierde atoommacht te worden, dan heeft hij dat begrip niet gevonden. Natuurlijk waren de Gaulle en zijn gesprekpartners het ook over verschillende zaken eens.

Die werden dan ook in het communiqué nadrukkelijk genoemd. Maar om die eensgezindheid te bevestigen had de Gaulle niet naar Rome behoeven te komen en daarom kwam hij ook niet. De resultaten van de intensieve en langdurige besprekingen zijn nog niet zichtbaar. Rome heeft net zo goed als Parijs bepaalde aspiraties, maar Rome is voorzichtiger. Rome ligt bovendien politiek gezien dichter bij Washington en Londen, en dichter bij de nog naamloze Europese hoofdstad. Maar de achting voor de Gaulle is met sprongen gestegen. En dat is Franse winst.

Wi.

Grock overleden. In zijn villa in Italië is de wereldberoemde clown Grock overleden. Reeds enkele jaren had Grock zich teruggetrokken uit het artiestenleven en rtda hy slechts enkele malen op voor de T.V. Foto: in zijn villa speelde een eenzame Grock vaak een partijtje Patience.

Vragen West - Duitsers om politiek asyl?

Het Oostduitse persbureau, A.D.N. heeft donderdag gemeld dat dagelijks tachtig Westduitsers in Oost-Duitsland om politiek asiel verzoeken en dat dat aantal toeneemt. Volgens A.D.N. zijn er in de eerste 6 maanden van dit jaar driemaal zoveel „vluchtelingen" in Oost-Duitsland aangekomen als vorig jaar in dezelfde tijd.

Het grootste Westduitse passagiersschip, de 32.000 ton metende „Bremen", is voor zijn eerste reis naar New York vertrokken met 1.22 passagiers en een bemanning van 544 leden.

De „Bremen", de voormalige „Pasteur", werd in 1957 voor ongeveer 30 miljoen mark van Frankrijk gekocht. De kosten van het ombouwen bedroegen ca 65 miljoen mark.

„France Observateur" vraag zich af:

„Zal Prins Generaal De Gaulle opvolgen?"

Het Parijse weekblad „France Oservateur" wijdde dezer dagen in een artikel onder de kop „Zal de prins de generaal opvolgen?" een beschouwing aan wat er zou kunnen gebeuren na een aftreden van generaal De Gaulle. Met de prins bedoelt het blad de 51-jarige graaf van Parijs, afstammeling van koning Louis Philippe, die door de grondwet van de Vijfde Republiek niet, zoals bij de vroegere grondwetten het geval was, als „afstammeling van vroegere regerende geslachten" van het presidentschap is uitgesloten.

„France Observateur" verklaart dat de graaf van Parijs, die zich altijd buiten het politieke leven heeft gehouden, de laatste tijd weer vooraanstaande personen op zijn landgoed te Louvecennes ontvangt. Onder hen bevinden zich sedert De Gaulle vorig jaar aan de macht kwam, steeds meer Gaullisten. Het blad brengt voorts in herinering, dat generaal De Gaulle in 1957 bij het huwelijk van de zoon van de graaf van Parijs een telegram zond, waarin hij verklaarde: „....Uw toekomst, die van prins Henri, die van de Uwen, zijn volledig opgenomen in de nationale hoop". En „France Observateur" vraagt zich nu af, of De Gaulle sedertdien de graaf van Parijs als zijn opvolger beschouwd heeft voor het geval hij, De Gaulle, zelf weer aan de macht zou komen. „Het valt moeilijk dit te bevestigen, doch duizend tekenen geven te denken dat generaal De Gaulle deze hypothese voor een van de mogelijk hypothesen heeft gehouden", zo meent het blad.

„La Nation Francaise" borduurt op hetzelfde thema. Dit blad schrijft naar aanleiding van de enthousiaste manifestaties op Madagascar, dat De Gaulle moet voelen dat geen enkele levende Fransman zoveel verschillende volken op die manier bijeen kan brengen „tenzij hij zelf zo verbonden is aan het prestige van de geschiedenis dat hij de incarnatie van Frankrijk is". Het is onmogelijk, aldus „La Nation Francaise", dat De Gaulle „niet denkt aan de voornaamste familie, buiten welke, hoe persoonlijk onvervangbaar hij zich ook heeft gemaakt, zijn werk hem niet zal overleden en meer ongeluk zal brengen dan hoop verwekken".

—DE ROTS—

CURACAO

H. Missen op ZONDAG:

Santa Ana	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	
Pietermaai	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	Tevens avondmis om 19.00
Santa Familia	5.00, 6.30, 7.45 en 9.00 uur	
Coromoto	5.00, 7.15, en 8.30	
Wishi	5.00, 6.30, en 8.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Santa Maria	5.00, 6.30, en 8.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Jan Doret	5.00 en 8.30.	
Suffisant	5.00, 7.00, en 9.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Groot Kwartier ..	5.00, 7.15, en 8.30	
Janwé	5.00 en 8.00.	.... Tevens avondmis om 19.00
Santa Rosa	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	Tevens avondmis om [illegible]
Westpunt	5.00 en 8.30.	
Soto	5.00 en 8.00.	.... Tevens avondmis om 17.00
Steenrijk	5.30, 7.30, en 8.30	

Preek in de **NEDERLANDSE** taal:
iedere zondag: Sta Ana om 9 uur
Pietermaai om 8 en 9 uur
Groot Kwartier om 8.30 uur
Janwé om 8 uur
Sta Rosa om 9 uur
de 2e en 4e zondag van iedere maand op Sta Familia.

N.B.: **CRECHE:** Op Sta Rosa kunt u tijdens de H.H. Missen van 7, 8 en 9 uur uw kleine kinderen bij de Eerw. Zusters in bewaring geven.

H. Missen in de week:

Santa Ana: 8.00, 6.30 en 7.30
Pietermaai: 5.30, 6.00, en 6.30 (zaterdag 7.00 i.p.v. 5.30)
Santa Familia: 6.00, 6.30 en 7.00
Coromoto: 6.30 (op zaterdag om 7.15)
Wishi: 6.15 en 7.00 (woensdag om 7.30)
Sta Maria: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00; woensdag geen 6.00)
Jan Doret: 6.30 (zaterdag 7.00)
Suffisant: 6.00 (zaterdag 7.00)
Groot Kwartier: 6.00 en 6.30 (woensdag 7.45)
Janwé: 6.30 (zaterdag 7.00)
Santa Rosa: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00)
Westpunt: 6.00 (zaterdag 6.30).
Steenrijk: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00).
Soto: 6.30 (zaterdag 7.00)

H. Missen op ZONDAG:

Playa: 5.00, 6.30, 7.30 en 8.30 .... tevens om 19.00 Avondmis
San Nicolas: 5.00, 6.15, 7.30 en 8.30 .... tevens om 17.00 Avondmis

ARUBA

H. Missen in de week:

Playa: 6.00, 6.30 en 7.00
San Nicolas: 6.00, 6.30 en 7.00.
Preek in de NEDERLANDSE taal:
Playa: iedere eerste zondag van de maand in de Avondmis om 19.00
San Nicolas: de eerste zondag van de maand om 8.30.

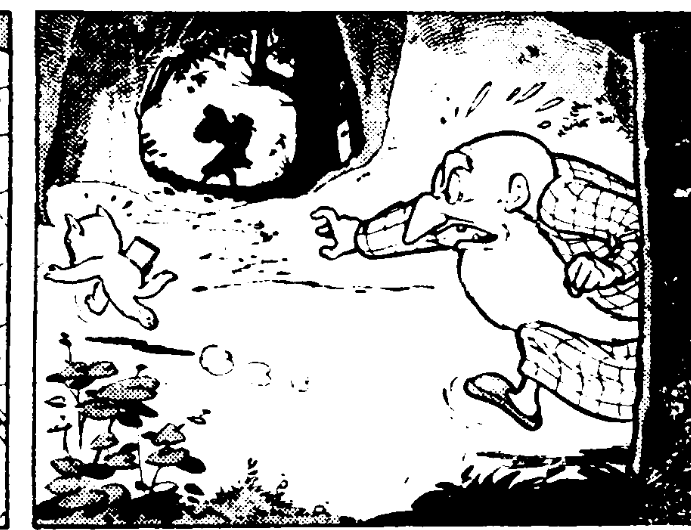
Gedoopt in de kerk te Groot-Kwartier op 9 juli: Johan; zoon van: Lambert van Ierland en Johanna Theodora van Koesveld.

Gedoopt in de kerk te Groot-Kwartier op 11 juli: Theresa Laetitia Desiré; dochter van: Adrianus Jacobus Johannes Kompier en Anna Maria Margaretha van Nimwegen.

TOM POES EN DE KIEKVOGEL

3568. — Het vreemde fornuis loeide en stiet giftige zwaveldampen uit. Doch dit deerde de uitgever niet. Integendeel! Hij stond mompelend zijn handen te wrijven en toen er plotseling een luikje in het apparaat openklapte, sprong hij er kakelend op af.

„Daar is het cliché!" kraste hij. „Het Bommel-cliché. Ter perse er mee!"

Tom Poes zag hoe hij een zware, loden plaat onder de pers legde en toen begon te schroeven.

„Olivier haakje, heer, haakje sluiten, Bommel", hoorde Tom Poes hem zeggen. Bij ieder woord draaide hij de pers aan en omdat dit met een luid geknars gepaard ging, kostte het moeite hem te verstaan. Tom Poes sloop dus een weinig naar voren. Maar o wee!

De grijsaard was in het geheel niet van gisteren en toen hij uit zijn ooghoeken een beweging in zijn verwulf waarnam, liet hij onmiddellijk zijn werk in de steek. Met een akelige kreet sprong hij op de verspieder af, zodat er voor Tom Poes niets overbleef dan te vluchten.

Hij stormde de trap op en rende het hutje uit, gevolgd door de kakelende heer Hocus. Doch deze was reeds een bejaard man, geplaagd door jicht en stramme gewrichten. Hij verloor dan ook snel terrein en bleef tenslotte hijgend staan, terwijl hij onder de adem bedreigingen uitte. Zo werd hij aangetroffen door de fotograaf Kiekvogel, die weer terugkeerde naar de uitgeverij.

„Dag, meneer Hocus", riep hij reeds van verre, „ik heb iets vervelends ontdekt. Ik mis een cassette! Iemand moet een plaat uit mijn toestel hebben gehaald!"

N OF M

door

AGATHA CHRISTIE

12

Op het terras stond Mrs. Perenna; haar ogen waren op het gezelschap gericht. Er was iets in die ogen — was het hoon, verachting —? Tuppence dacht: Ik moet over Mrs. Perenna meer te weten zien te komen.

Tommy was met Majoor Bletchley beste maatjes geworden.

„U hebt toch uw golfsticks meegebracht, nietwaar, Meadowes?"

Tommy bekende schuld.

„Fijn! Ik verzeker u, dat mij niet veel ontgaat. Prachtig! We moeten samen eens een partijtje spelen. Bent u hier al eens op de links geweest?"

Tommy antwoordde ontkennend.

„Ze zijn niet kwaad, werkelijk niet. Misschien een beetje aan de korte kant, maar het uitzicht over zee en zo is prachtig. En het is er nooit erg druk. Zeg eens, wat denkt u er van om vanmorgen al een partijtje te spelen?"

„Graag, dat zou me wel lijken."

„Ik ben werkelijk blij, dat u gekomen bent," merkte Bletchley op, terwijl ze de heuvel opsukkelden. „Er zijn hier te veel vrouwen. Zou er zenuwachtig van worden. Ben blij, dat er nu tenminste een vent is, bij wie ik steun vind. Je moet Cayley buiten beschouwing laten: die man is een soort wandelende apotheek. Die praat over niets anders dan zijn gezondheid en alles wat hij er aan gedaan heeft en de drankjes die hij slikt. Als hij nu eens al die pillendozen zou weggooien en iedere dag een wandeling van tien mijl maken, zou hij een heel ander mens zijn. De enige andere kerel in het pension is Von Deinim en, om je de waarheid te zeggen, Meadowes, ik ben helemaal niet zo gerust over hem."

„Neen?" zei Tommy.

„Neen. Geloof me, die hele vluchtelingen-affaire is gevaarlijk. Als ik het voor het zeggen had, dan zou ik het hele stel interneren. Veiligheid vóór alles."

„Dat klinkt wel een beetje drastisch."

„Helemaal niet. Oorlog is oorlog. Ik heb zo mijn verdenkingen tegen deze mijnheer Carl. Eén ding bij voorbeeld is duidelijk: het is geen Jood. Bovendien is hij hier gekomen, net een maand, vergeet dat niet, voordat de oorlog uitbrak. Dat is wel een beetje verdacht."

Tommy zei uitnodigend: „Dus u denkt......"

„Spionage — dat zit er achter!"

„Maar hier in de buurt zijn toch geen belangrijke militaire of maritieme objecten?"

„Aha, beste kerel, maar daar zit 'm nu juist de handigheid! Als hij ergens in de buurt van Plymouth of Portsmouth zat, zou hij in de gaten gehouden worden. In dit slaperige nest is er niemand, die zich hier om bekommert. Maar, het ligt aan de kust, nietwaar? Om je de waarheid te zeggen denkt de regering veel te gemakkelijk over deze vijandelijke vreemdelingen. Ieder, die maar wil kan hierheen komen, een lang gezicht trekken en praten over zijn broers in het concentratiekamp. Neem nu die jonge man: de arrogantie staat op zijn gezicht te lezen. Hij is een Nazi — wat ik je brom — een Nazi!"

„Waar we in dit land gebrek aan hebben," zei Tommy opgewekt, „zijn een paar tovenaars."

„Eh — wat bedoelt u?"

„Om uit te vorsen waar de spionnen zitten," zei Tommy met een ernstig gezicht.

„Haha, die is goed, heel goed. Uitvorsen, ja, natuurlijk." Het gesprek werd beëindigd omdat ze bij het clubhuis waren aangekomen.

Tommy werd als tijdelijk lid ingeschreven, aan de secretaris, een bejaard man met een nietszeggend gezicht, voorgesteld en, nadat het lidmaatschap was betaald, begonnen Tommy en de Majoor aan hun partij.

Tommy was een middelmatig golfspeler. Hij vond het prettig, toen hij merkte, dat het peil van zijn spel ongeveer op dezelfde hoogte lag als dat van zijn nieuwe vriend en na afloop zei de Majoor: „Dat was een goed partijtje, Meadowes, een heel goed partijtje. Je had pech met je „mashie shot": dat ging net op het laatste moment verkeerd. We moeten meer samen spelen. Kom mee, dan zal ik je aan een paar van de mensen voorstellen. Aardig stel zo in het algemeen. Er zijn er een paar bij, die nu en dan [illegible] zeuren — als je tenminste begrijpt, wat ik bedoel. O, daar is Haydock; dat zul je een aardige kerel vinden. Oud-gediende van de marine. Woont in dat huis op de rots, vlak bij ons. Hij is het hoofd van de plaatselijke luchtbeschermingsdienst."

Overste Haydock was een grote, stevige kerel met een verweerd gezicht en helblauwe ogen; hij had de gewoonte zijn opmerkingen luidkeels ten beste te geven.

Hij begroette Tommy hartelijk. „Dus u gaat Bletchley een handje helpen op Sans Souci! Daar zal hij wel blij om zijn. Hij voelt zich in gezelschap van dames nooit op zijn gemak, nietwaar, Bletchley?"

„Ik kan nu eenmaal niet goed met dames overweg," zei Majoor Bletchley.

„Onzin", zei Haydock. „De dames dáár liggen u niet, mijn beste, daar zit 'm de kneep. In Sans Souci vind je alleen maar kostschooljuffies; die niets anders te doen hebben dan kwebbelen en breien."

„Nu vergeet u Miss Perenna," zei Bletchley.

„Ah, Sheila — ja, dat is inderdaad een heel aantrekkelijk meisje. Als je het mij vraagt, zelfs een schoonheid."

„Ik maak me wat zorgen over haar," zei Bletchley.

„Wat bedoelt u? Wat drinken, Meadowes? Wat wilt u hebben, Majoor?"

De dranken werden besteld en de mannen gingen op de veranda van het clubhuis zitten. Haydock herhaalde zijn vraag.

Ietwat heftig zei Majoor Bletchley: „Die Duitse vent, bedoel ik. Ze ontmoet hem te vaak naar m'n zin."

„U bedoelt, dat ze verliefd aan 't worden is op hem? Tja, dat is niet zo mooi. Natuurlijk, die jongen ziet er op zijn manier goed uit. Maar het mag niet. Het mag werkelijk niet, Bletchley. We kunnen zoiets niet tolereren. Dat gaat lijken op onderhandelen met de vijand. Waar is tegenwoordig het fatsoen van die meisjes? Er lopen hier toch genoeg [illegible] Engelsen rond!"

(Wordt vervolgd)

CURACAOENSIA

Slaaf, vrij, slaaf

Slavin Maraya had een zoontje van acht jaar. Zij kreeg eens bezoek van een familielid uit de stad, een vrije vrouw, die erg begaan was met het lot van de kleine. Ze stelde voor het jongetje mee te nemen. Na lang overleg werd besloten het te wagen. Die shon, zo redeneerden zij, weet toch niet hoeveel van die kleine kinderen er hier rondscharrelen.

Alles ging goed. De jongen groeide in de stad op. En hij was reeds een jongeman, toen hij weer eens terug ging naar bandabao, voor de begrafenis van een bekende.

Maar de shon bleek een uitgeslapen heer te zijn. Hij deed navraag, wie die jongeman was, die hier zoveel mensen bleek te kennen. Zo kwam het uit. De zoon van mijn slavin, zo zei de heer, is mijn slaaf. En hij moest achter blijven, en begon een nieuw slavenbestaan, tot aan de emancipatie.

Nu acht jaren geleden is hij gestorven, op 98-jarige leeftijd. Zijn vrijheidspapier heeft hij altijd zorgvuldig bewaard in een kalbas, die hij als jongen van zijn moeder had gekregen, mooi versierd en opgepoetst. Zijn schoonzus gaf mij de vorige week de kalbas met vrijheidsbrief cadeau.

Klein Curacao

Het eilandje ten oosten van Curaçao, heet Klein Curaçao en wordt door de bevolking ook zo genoemd, al maakt men dan van Curaçao: Corsou. Wel typisch, dat het woordje „klein" nederlands is gebleven. Oorspronkelijk heeft het eilandje Nicolá geheten, maar dat weten zelfs de vissers niet meer die erop wonen.

Doodsmeldingen

Gedurende zes weken voor iemands dood, zwerft zijn ziel soms rond, om aan vrienden en kennissen te melden, dat het spoedig met hem zal afgelopen zijn. Men zegt dan: su spiritu ta bishitá. Voorbeelden hiervan zijn even veelvuldig als frappant en onverklaarbaar.

Een dame kreeg 's avonds laat bezoek van haar vriendin, en vroeg deze, waarom ze haar vader had meegebracht. Zij ontkende met haar vader gekomen te zijn. Zes weken later stierf de vader.

Een knecht werd ernstig ziek en lag thuis te bed. Toch werd hij 's morgens vroeg in de koraal van zijn baas gezien. Enkele dagen later stierf hij. Volgens de familie had hij vanaf de eerste dag van zijn ziekte het bed niet meer verlaten.

Een meisje zag haar vriendin in het raam staan, een vriendin die op Bonaire woonde. Twee dagen later overleed deze.

De keukenmeid van een pastorie zag eens een pastoor in de deur staan, die reeds jaren deze eilanden had verlaten en in Nederland rustte. Een paar dagen later kwam een telegram melden, dat deze pastoor was overleden.

Een lied heeft een staart

Volsliederen — in de zin als wij er reeds enkele malen over schreven — eindigen in de regel met een staart. Ze bestaan niet uit zoveel kEupletten en dan uit. Nee, de zanger zingt tot dat hij er genoeg van heeft, en laat het naderen van het einde duidelijk merken. Hij herhaalt het hoofdthema als maar, zonder toevoegsel, zonder variatie; en dat liefst vier vijf zes zeven keer achtereen.

Te begrijpen is, dat deze staart wel eens wegvalt, als iemand op verzoek gaat zingen. Heel gewoon klinkt dan ook, als de zanger na enige tijd zijn lied onderbreekt en dan vraagt: Is het zo genoeg, of moet ik nog wat doorgaan? Wordt het lied per tape opgenomen, dan hoort hij tot zijn stomme verbazing, dat die vraag er ook op staat.

Indianen op San Guan

In het noordwesten van de plantage San Guan ligt een verlaten stuk grond, dat tot voor enkele tientallen jaren een vruchtbare moestuin was. Bonen, maïs, pompoenen, papaja's en ga zo maar door, dat al kwam in karrevrachten vol van Tera Pretu (Zwarte Aarde) in San Guan.

Maar al vroeger was de goede gesteltenis van de grond bekend. Daar hebben indianen gewoond, zo vertelt mij een negentig jarige vrouw, wier vader bomba was van de slaven op die knoek. Eens stootte men bij het omwoelen van de grond op een urn, waarin het skelet van een indiaan in zat. En overal in de buurt vind je daar schelpen.

Gato

Tussen Soua en Papaja, aan de weg naar bandabao, ligt een knoek die de naam draagt van Gato. Dat betekent: kat. Mogelijk leefden daar, als op zoveel andere plaatsen, veel verwilderde katten.

Gato is oorspronkelijk een donatie van een zekere meneer van Eitel (een vreemdeling) aan vier van zijn trouwste slaven. Zestig jaar geleden is aldaar nog een dezer vier begraven; maar van dat graf is praktisch niets meer over.

P. B.

Uit de historie van de Tour de France

SPANJE heeft nog nimmer een Tourwinnaar gehad

Beloften van de Nederlanders werden nimmer bewaarheid

Waarom, zult u zich afvragen, wordt er zoveel aandacht besteed aan een wielerwedstrijd ergens ver weg in Frankrijk. En dan weet u niet eens, dat in Europa tijdens de tour vele kranten verschijnen met bliksemedities, met het laatste nieuws over de tour. Radioprogramma's van Franse Italiaanse, Zwitserse, Spaanse, Belgische, Luxemburgse en ja zelfs Nederlandse zenders worden plotseling onderbroken om de aankomst te melden van de verreden étappe.

Alleen de Engelsen trekken voor al dat continentaal gekrakeel beleefd hun aristocratische neus op en verdiepen zich omstreeks „tea-time" in de „latest score of the testmatch". De „testseries" zijn voor de rechtgeaarde cricketliefhebber oneindig veel interessanter dan de mannelijke, maar soms rauwe sport, die wielrennen heet.

Als u misschien uit het bovenstaande de indruk gekregen mocht hebben, dat de Engelsen minder aan sportverdwazing lijden dan de continentale bewoners van Europa, dan moge ik u wijzen op het u misschien niet bekende feit, dat de B.B.C. gedurende de speeltijd van een testmatch een „ball by ball commentary" uitzendt, zodat geen enkele Engelsman een gebowlde bal of een geslagen boundary of het sneuvelen van een „very important topwicket" zal behoeven te missen.

Ofschoon er de laatste jaren enige Britten in de tour meemarcheren, zal de B.B.C. hier nooit meer aandacht aan schenken, dan een kort berichtje in hun „newssummary", waarin dan vermeld wordt, dat bv. Brian Robinson in de étappe op de „fair play" voldaan is, als terloops even de drager van de gele trui genoemd wordt.

Maar het ligt niet in onze bedoeling om u een uiteenzetting te geven van het eigenaardige volkskarakter van de Engelsman, hoe interessant zulk een beschouwing op zichzelf ook moge zijn. „Perhaps some other time".

De Tour de France dan, gaat terug tot het begin van onze twintigste eeuw.

Het schijnt, dat de eerste ronden van Frankrijk nog monsterachtiger moeten zijn geweest dan die van de laatste tijden. Etappes van 400 km. en meer waren regel en de renners uit die tijd reden met vervaarlijke snorren en strooien hoeden, gezeten op voorwereldlijke rijwielen.

Tot de oudste winnaar van de Tour behoorden Maurice Garin en de gebroeders Francis en Charles Pélissier

De legende vertelt, dat men vroeger ook 's nachts doorreed, terwijl eventuele mankementen aan de fiets door de renners zelf werden gerepareerd.

Het kon dan ook gebeuren, dat een renner, die anderhalf uur voor lag op zijn naaste konkrent, plotseling frame-breuk kreeg en moest lopen naar de dichtstbijzijnde smidse waar hij zelf de smidshamer ter hand nam om zijn frame te repareren.

Uit deze oertijd van de Tour stamt nog het verhaal van een koplopper die door een streek reed waar men hem niet erg gunstig gezind was en als straf voor het feit, dat hij een te grote voorsprong genomen had op de plaatselijke favoriet, eens flink werd afgetuigd....

Modernisatie

Geleidelijk aan werd de Tour meer gemoderniseerd. De étappes werden in latere jaren korter en de eerste bergpassen deden hun intrede in het routeschema.

De Tour is nu meer een wedstrijd geworden, waarin het zuivere sportieve element beter vertegenwoordigd was.

Door het partikuliere karakter van de organisatie kon echter het financiële aspekt niet geheel miskend worden.

Veel prijzen werden gefourneerd door grote ondernemingen en handelshuizen, die in ruil daarvoor een reklamewagen mochten laten meerijden in de karavaan.

De Tourwinnaars van latere jaren kwamen uit verschillende landen van West-Europa, zoals uit België.

De Belk Romain Maes won eens de Tour de France door vanaf de eerste tot de laatste étappe de gele trui te dragen. Een prestatie, die nooit meer geëvenaard werd.

Nu moet u niet denken, dat die Tour het aanzien niet waard was, want Romain Maes heeft het verschrikkelijk zwaar gehad en dank zij zijn landgenoot Wardje van Ende, kon hij de gele trui tot in Parijs behouden.

Die Wardje van Ende was overigens een merkwaardig sujet, want ofschoon hij verreweg de beste klimmer was van zijn tijd, heeft hij toch nooit de Tour kunnen winnen, ondanks het feit, dat hij eens een bergrit met meer dan een half uur voorsprong op zijn naaste belager voltooide.

Niet alleen Gaul

Ook de Luxemburgers hebben al eens een Tourwinnaar gehad; neen, niet alleen Charly Gaul, maar Nicolas Frantz, die tweemaal op rij zijn naam op de lijst der overwinnaars schreef. De Zwitsers hebben later Kubler en Koblet gehad als endtriomfators. De Italianen natuurlijk Bartali (die in 1938 en 1948 overwon) en Coppi (1949 en 1952).

De Spanjaarden hebben merkwaardig genoeg tot nu toe nooit een Tourwinnaar gehad, ondanks het feit, dat ze grote klimmers hebben voortgebracht als Trueba (de vlo) en in het jonge verleden Lorono en Bahamontes. Maar...... wat niet is, kan komen.....

De Nederlanders hebben tot nu toe alleen maar talrijke „Tourbeloften" opgeleverd, die alleen na korte of langere tijd van het toneel verdwenen. Geen inhoud genoeg.

Gerrit Schulte won in 1938 met een maar de eerste de beste bergétappe, waarin hij startte en nog wel op een lekke tube.

Te grote voorsprong....

Behalve aan „vedetten" is de Tourhistorie ook rijk aan schilderachtige figuren, als de Noordafrikaan Ab del Kadir Zaaf. **Deze renner heeft het eens gepresteerd om, nadat hij 20 minuten op het peloton was uitgelopen, rechtsomkeert te maken, omdat hij zijn voorsprong te groot vond en geen zin had, alleen aan de kop te rijden.....**

Van Fiorenzo Magni herinneren wij ons, dat hij eens met grote voorsprong een étappe won, en erg tevreden over zijn prestatie zijn hotel wilde opzoeken, toen opgewonden officials hem kwamen vertellen, dat hij en passant ook de gele trui veroverd had.

Fiorenzo trok zich in wanhoop de weinige overgebleven haren uit het hoofd, want dat zouden de campionissimi Bartali en Coppi hem nooit vergeven. Een van deze beide heren moest immers de Tour winnen....

Een ander maal gingen vier renners, die een geslaagde uitloopposing hadden ondernomen, broederlijk in een café zitten pokeren. Deze bezigheid absorbeerde hen zo, dat ze de hele Tour verder vergaten en bijna te laat aan de tijdkontrole kwamen.

En Federico Bahamontes presteerde het in zijn eerste „touren" om op de bergtoppen rustig een ijsje te gaan zitten eten om zich daarna op zijn gemak met het peloton naar beneden te laten glijden.

De Tour is een ernstige zaak en de radioreporter, die eens de opmerking maakte, dat de Tour een geheime vorm voor de verkeersveiligheid, werd op staande voet ontslagen.

Ook tragische gebeurtenissen doen zich in de Tour voor. Enige jaren terug verongelukte de populaire Luxemburgse radio-reporter Alex Virot, doordat hij met zijn motor in een diep ravijn reed.

Hij genoot bijzondere faam, omdat hij eens de renner Bartali een flinke oorvijg had toegediend....

Diezelfde Bartali lag eens aan de kop in een zware bergrit, toen chauvinistische Franse supporters — de eindeloze buitenlandse overwinningen moe — een spaak in het wiel van de Italiaan staken en hem daarna met stokken te lijf gingen.

De hele Italiaanse ploeg trok zich toen uit de ronde terug.

Geen strijd in laatste étappe?

En wat denkt u van de Franse renner Jean Robic, die aan de start van de laatste „marche triomphale" van Parijs nog een achterstand van 15 minuten telde op gele trui-drager Brambilla. Robic toonde echter weinig respekt voor de traditie, dat in de laatste étappe geen strijd meer wordt geleverd.

Hij demarreerde en kwam met zo'n grote voorsprong in Parijs aan, dat hij meteen de eindoverwinnaar werd van de Tour 1947. De ontroonde Brambilla was daarover zo gebelgd, dat men van hem vertelt, dat hij met een bijl zijn fiets in stukjes heeft gehakt. „Si non e vero, e ben trovato".

Feit is, dat hij nooit meer op de fiets is geklommen....

HERBARION

LONDENSE KRABBELS

Op de warmste zondag van het jaar, liet het Brits verkeersmonster voor het eerst in alle ernst zijn naoorlogse tanden zien, toen een groot deel van Engelands automobilisten besloot zich naar zee te begeven langs de sudderende wegen. Het aantal auto's dat in de ochtenduren Londen verliet bedroeg gemiddeld veertigduizend per uur. Er vormden zich enorme en kilometerlange verkeersopstoppingen. De beide wegenwachten van de twee grote automobilistenclubs hadden de handen vol met het verlenen van hulp. Op de heuvel bij Sevenoaks, niet ver van Londen, stonden op een gegeven ogenblik ruim honderd auto's langs de weg die de geest hadden gegeven en wachtten op assistentie.

Op het Londense vliegveld, waarvan sommige ontvangstruimten aanspraak maken op voorrang in het program voor het opruimen van krotwoningen, werd veel geleden door vertrekkende en arriverende toeristen. Er was geen ijs in de bar.

Voor de aankomende toerist, die zich kribbig afvroeg waarom hij in een hitte van 92 graden genoegen moest nemen met lauwe dranken, was het evenwel een goede les. Want in Londen zelf togen de gemartelde Londenaren van café naar café hopend koud bier te vinden in de luttele uren waarop het de Engelsen op zondagen is toegestaan een glas bier te kopen (van 12 tot 2 en van 7 tot 10). In deze warme dagen beseft men eerst hoe ontstellend primitief de Engelse cafés zijn. Het meeste flessenbier — en er wordt in Engeland veel en veel meer flessenbier gedronken dan in ons land — was lauw of erger. Maar er is sedert enige jaren sprake van een stijgende vraag naar wat de Engelsen „lager" noemen en wat bij ons „pils" heet. Enkele uitzonderingen daargelaten, wordt dit bier verstrekt in flessen. Aangezien de Engelsen meestal hun smaak voor dit bier hebben opgedaan op het vasteland, hebben zij eveneens geleerd dat men dit bier koel behoort te drinken. Vandaar dat men in de meeste café's op de toonbank of bar een houten tobbe ziet staan met een groot blok ijs, waarop of waartegen de flesjes pils rusten. Maar niet op zondag. Op de dag des Heren drinkt je zelfs dit bier op kamer-temperatuur. Bier geschonken op een temperatuur van 80 graden verliest aanmerkelijk aan bekoring. Frigidaires onder de tapkast zijn in Engelse café's, behalve in de meest moderne, zeldzaamheden.

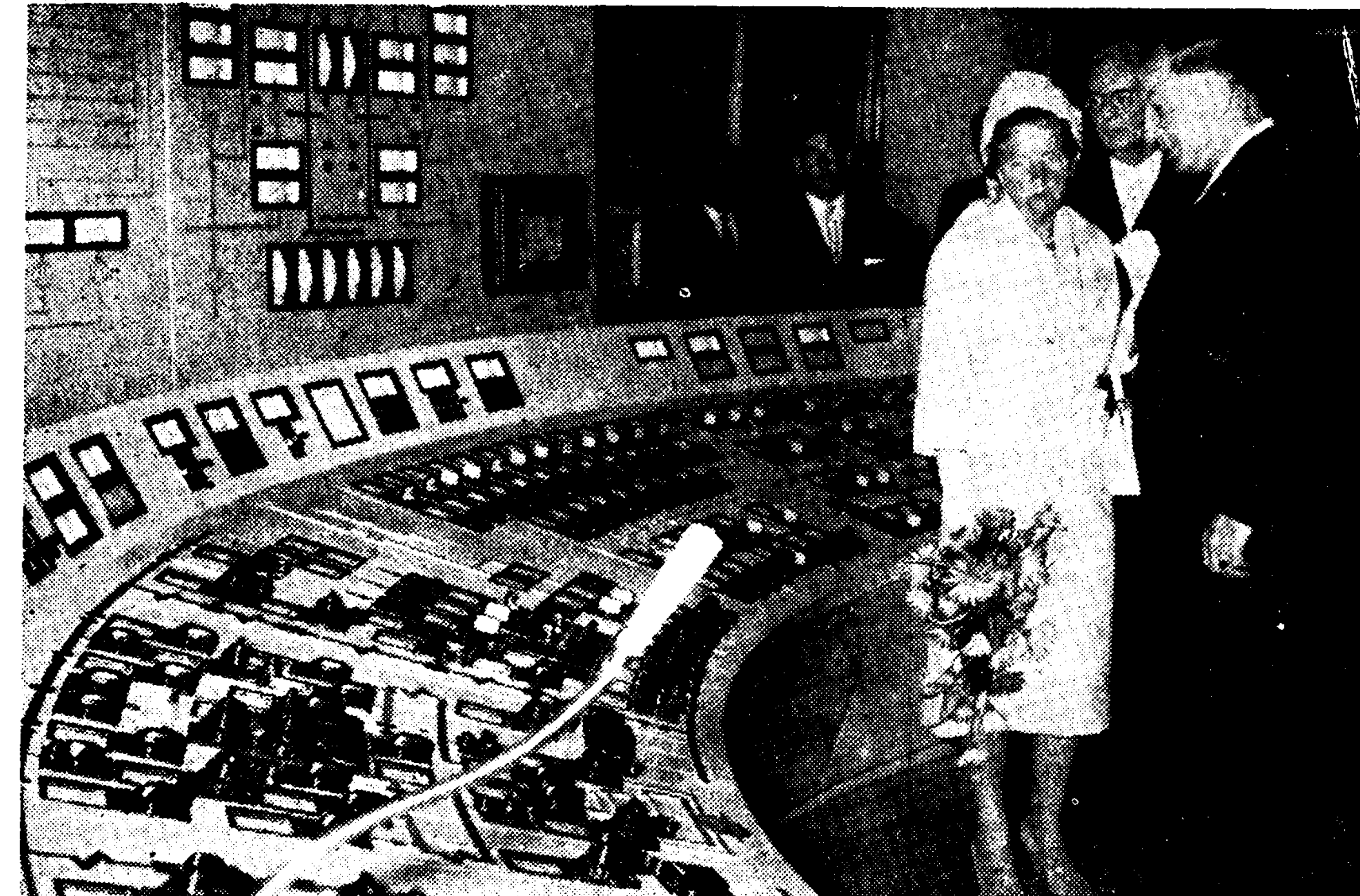
-o-

Vele Engelsen vroegen zich af hoe het begin van deze week ernstig af hoe veilig is te vliegen in de vliegtuigen van de onafhankelijke luchtvaartlijnen. Naast de twee grote staatsbedrijven, de BEA en de BOAC, telt Engeland een twintigtal onafhankelijke luchtvaartmaatschappijen. Het vorig jaar, in de maand september, viel een Vikingvliegtuig van een van deze maatschappijen in een straat in Southall te pletter. De uit drie personen bestaande bemanning kwam om. Een vrouw en drie kinderen, woonachtig in de huizen waarop het vliegtuig terechtkwam, vonden eveneens de dood.

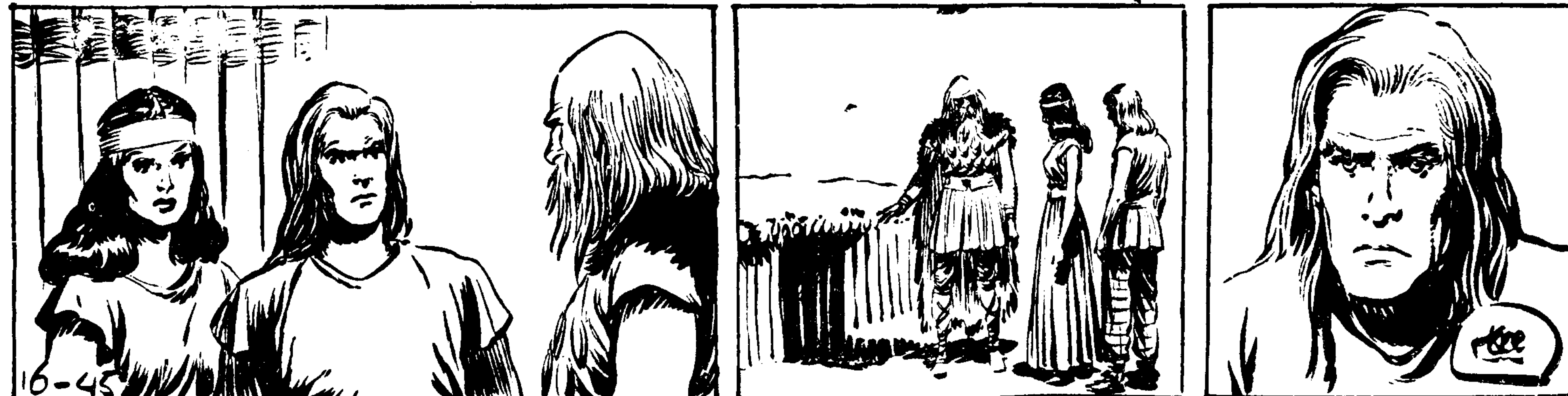
Deze week werd het officiële rapport gepubliceerd omtrent de oorzaken van het ongeluk. Onder meer blijkt uit het rapport dat de piloot van het vliegtuig overbelast was, en dat de eveneens oververmoeide monteurs die het vliegtuig hadden nagezien hun taak niet naar behoren hadden verricht. Het rapport maakt duidelijk dat de ongaars van het vliegtuig de winst verkozen boven de veiligheid van hun personeel en wellicht passagiers. Het rapport is aanstonds ter hand gesteld aan de Hoofd-Officier van Justitie die zal moeten uitmaken of hij een vervolging aanhangig zal maken tegen de schuldigen. Maar er is één schuldige die niet voor de rechter zal verschijnen. Ondanks de Britse regering die, ondanks dringende verzoeken van de bonafide luchtvaartlijnen, tot heden geen stappen heeft ondernomen om te voorkomen dat de bunhazen, willen van de winst zo op geweldloze wijze mensenlevens in gevaar stellen. Er gingen al lang geruchten dat alles niet pluis was bij de particuliere luchtvaartmaatschappijen. Op grond van deze geruchten verzochten de directies van de bonafide maatschappijen aan de regering slechts vliegvergunningen te verstrekken aan particuliere ondernemingen op de strengste voorwaarden en onder een stelsel van permanente technische inspectie. De regering vond het evenwel niet nodig dit verzoek in te willigen, officieel omdat het Ministerie van Vervoer niet beschikte over voldoende inspecteurs personeel. Enige tijd na het ongeluk in Southall verklaarde de minister van vervoer dat de regering overwoog om maatregelen te nemen, doch dit veel tijd en voorstellen wetgeving zou vereisen. Hij meende dat er gauw kon worden voor het hele parlement en dat men zou moeten wachten tot na de algemene verkiezingen.

-o-

Er zijn herhaaldelijk stemmen gegaan in de laatste maanden zowel liberale als socialistische om een eind te maken aan het stelsel dat de Britse regering in staat gewone burgers in de adelstand te verheffen. Het stelsel is aanzienlijk gesaneerd, ofschoon het nauwelijks veertig jaren geleden is dat men voor een som van ongeveer driehonderdduizend gulden, gestort in de kas van de regerende partij, een adellijke titel kon kopen. Er is een aanzienlijk aantal Engelse edellieden slechts adellijk in de tweede of derde generatie, wier vaders of grootvaders deze dure cadeautjes gekocht hebben voor zich zelf en hun nakomelingschap. De regering is enigszins tegemoet gekomen aan het groeiend verzet door het instellen van een adelstand voor de duur van het leven, waarvan de houders de titel niet kan erven. Maar voorlopig zal de huidige regering en waarschijnlijk ook de volgende regering het stelsel handhaven. Het heeft namelijk twee voordelen. Het stelt haar in staat om trouwe en nijvere lagerhuisleden die menen dat ze eindelijk recht hebben op een portefeuille, in het rief sturen met een ridderschap. Het is haar ook in staat zo nu en dan de oppositie in het Hogerhuis een wenig nieuw leven in te blazen door het produceren van nieuwe socialistische edellieden.

H.M. de Koningin heeft dinsdagochtend de elektrische centrale aan de Lage Weide te Utrecht officieel in bedrijf gesteld. Hare Majesteit tijdens de rondgang met de direkteur ir A. J. Mijnlieff bij de bedieningstafels.

Eric de Noorman - De Zwarte Piraat

16—45. — Met een verbeten trek op zijn gezicht betreedt Axe naast Winonah de primitieve nederzetting. Alles ziet er vervuild en verwaarloosd uit en als het aan hem gelegen had, was hij er al lang vandoor gegaan. Maar met Vrouwe Winonah er bij is daar geen denken aan. Trouwens hij kan weinig beginnen tegen de gewapende krijgers, die hen aan alle kanten omringen. Met een gezicht, dat even ondoorgrondelijk staat als altijd, beduidt Voron hun hem te volgen.

„Het begint nu aardig op een ontvoering te lijken, heer Voron", bijt Axe, die zich met moeite kalm houdt, de oude kaalkop toe. „Ge zijt ons zo langzamerhand een verklaring schuldig voor dit ongehoorde gedrag, denkt ge niet?"

„Een verklaring kunt ge later krijgen", gromt Voron onbewogen, terwijl hij hun beduidt een der half in de grond uitgegraven hutten binnen te gaan. „Mijn hoofd staat daar nu niet naar. Ik herhaal voor het laatst, wat ik al gezegd heb: mijn taak, de koningin bij haar zoon te brengen, zal ik volbrengen. Ge zult daar tevreden mede moeten zijn!"

„Zo'n vlerk heb ik van mijn leven nog niet ontmoet", sist Axe, als de ruwhouten deur zich achter hen sluit. „Nou is mijn geduld uit! Het is een ontvoering, Vrouwe, ik ben er zeker van. Ik zal trachten te vluchten om Kells boot op te vangen. Voron zei, dat hij een zeil achter zich gezien had, herinner ik mij. En met Kells zwaar bewapende krijgers ...... we hij nog eens een praatje maken met heer Voron!"

★ ★ ★

Nederlandse militairen oefenen in La Courtina in Frankrijk. Mogen infanteristen hun deel van de zonnewarmte krijgen, de tankbemanning prijst zich zeker niet gelukkig in de stalen monsters. Infanterie, gesteund door een Centurion tank in de aanval.